

ಚಂದ್ರಮಾವು

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಚಕ್ರವಾಹಿ'

ಸಂಚಾಲಕರು : ನಾಗೇಶ್

ಕೆಲಸವೇನೂ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಆಗತ್ಯವಿಲ್ಲದ ಕೆಲವು ದೊಡ್ಡವರಿಗೆ ಕರ್ತವ್ಯಗಳಿದ್ದರೂ ಅವರನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸುವ ಧೈರ್ಯ ಅತಿರಾಗಿ ಬರಲಾರದು. ಆಗ ಸುಖವಾಗಿ ಸುಮ್ಮನಿರುವವರ ಕುಸಸ್ಸು ಮಾತ್ರ ಸುಮ್ಮನಿರದೆ ಏನೋ ಒಂದು ಆಲೋಚಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಯಾವುದೋ ಬೇಡದ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧರಾಗುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ಕಾಲವನ್ನು ವ್ಯರ್ಥಗೊಳಿಸುವವರನ್ನು ತಿಥೆಲು ಧೈರ್ಯಶಾಲಿಗಳೂ, ಬುದ್ಧಿವಂತರೂ ಆದವರಿಂದಲೇ ಸಾಧ್ಯ. ಅಂತಹ "ಬುದ್ಧಿವಂತ ಕುಂದಣ" ನನ್ನು ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಮೋಡಿಸಿ.

ಅಮರನಾಥ

ನರತ್ಯಂ ದುರ್ಲಭಂ ರೋಕೇ ವಿದ್ಯಾ, ತತ್ ಸುದುರ್ಲಭಾ
ವಿವೇಕೋ ದುರ್ಲಭ ಸ್ತತ್, ದಾತ್ಯತ್ಯಂ ಚ ವಿಶೇಷತಃ

ಮನವ ಜನ್ಮದೇ ದುರ್ಲಭವೆನ್ನುವರು. ಅದರಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾಹಂತನಾಗುವುದು ಇನ್ನೂ ದುರ್ಲಭ. ವಿವೇಕವಂತನಾಗುವುದು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ದುರ್ಲಭ. ಇನ್ನು ದಾತ್ಯತ್ಯವೂ ಕೂಡಿದವನು ಎಲ್ಲಕ್ಕಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ದುರ್ಲಭ.

ಸಂಪುಟ : ೭೫

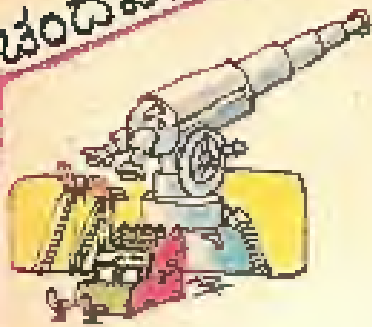
ಜುಲೈ '೮೫

ಸಂಚಿಕೆ : ೧

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೨-೦೦ :: ವಾರ್ಷಿಕ ಮಂದಾ ರೂ. ೨೪-೦೦

ಚಂದ್ರಮಾಮನ ಹರಟೆ

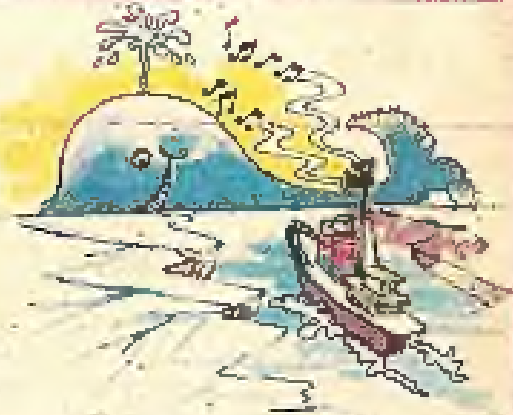

ಚಂಪ್ರಸನ್ನ ನುಯಗದಬತ್ತಿ ನೋಡಬಲ್ಲೆನೇ ?

ಚಂಪ್ರಸನ್ನವನ್ನು ದೂರದಲ್ಲಿ ನುಯಗದಬತ್ತಿಯ ಬೆಳಕಿನಂತಿರುವ ಚಪ್ಪ ಕಾಂತಿ ಯನ್ನು ಭೂಮಿಯಿಂದ ನೋಡಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ? ೧೯೯೩ ನೇ ಸಂವತ್ಸರದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಅದು ಸಾಧ್ಯವೆಂದು ಖಗೋಳ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಹೇಳುವರೂ, ಕಾರ್ವಿನ್‌ನಿಯಾಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಖಗೋಳ ಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಪಾರಿವಾರಿ ಬಟ್ಟದ ಮೇಲೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಒಂದು ಟೆಲಿಸ್ಕೋಪ್ ರೂಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಭೂಮಿಯಿಂದ ಹನ್ನೆರಡು ಲಕ್ಷ ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ಸಂವತ್ಸರಗಳ ಅಚ್ಚಿರುವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಈ ಟೆಲಿಸ್ಕೋಪ್ ಮೂಲಕ ನೋಡಬಹುದು !

ತಿಮಿಂಗಿಲಗಳ ಸಂಗೀತ ಅಭಿವ್ಯಾಸ !

ಅಲಾಸ್ಕಾಕ್ಕೆ ಸೋವಿಯೆತ್ ರಷ್ಯಾಕ್ಕೆ ಮಧ್ಯದ ಸಮುದ್ರ ಪ್ರಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಡೆ ನೀರೂ ಗಡ್ಡೆಕಟ್ಟಿ ಹೋದುದರಿಂದ, ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಸುಮಾರು ಸಾವಿರ ತಿಮಿಂಗಿಲಗಳು ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡುವು. ಸೋವಿಯೆತ್ ಸಾರ್ವಭೌಮರು ಒಂದು ಕಾಲುವೆ ತೋಡಿದರೂ ಬೆದರಿ ಹೋದ ತಿಮಿಂಗಿಲಗಳು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಗೆ ಬರಲಾರದೆ ಹೋದುವು. ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಯತ್ನಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಕೊನೆಗೆ ಸಂಗೀತವನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿದಾಗ ತಿಮಿಂಗಿಲಗಳು ಕಾಲುವೆಯ ಮೂಲಕ ಹೊರಗೆ ಬಂದು ಸಮುದ್ರ ಜಲದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೊಂಡುವು.

ಗ್ರಹಾಂತರವಾಸಿಗಳಿಗೆ ಸ್ವಾಗತ ಸನ್ನಾಹ !

ಗ್ರಹಾಂತರದಿಂದ ಯಾರಾದರೂ ಬಂದು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಿ ಇಳಿಯುವಾರೆ ? ಮೆಕ್ಸಿಕನ್ ನಗರಕ್ಕೆ ಎಂಬತ್ತು ಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲಿರುವ ಒರಿಯಂಟಲ್ ಬರ್ವತಗಳ ಮೇಲೆ ಇಳಿಯುವರೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಅವರನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಗತ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಅಂತಾರಿಷ್ಟೀ ವಾಚ್ ಕೆಜ್ ಆಲ್ಫಾ ಎಂಬ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನು ವಿಮಾನಾಶ್ರಯ ಸ್ಥಾನ ರೂಪಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ !

ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ ?

೧. ಭೂಗೋಳದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟನೇ ಅಂಶ ಪ್ರಾಂಶವು ಜಲಮಯವಾಗಿದೆ ಎಂದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ ?
೨. ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ ಗ್ರಹವು ಯಾವುದು ?
೩. ಗ್ರಹಗಳೊಳಗೆ ತಣ್ಣಗಿನ ಗ್ರಹವು ಯಾವುದೆಂದು ತಿಳಿದಿದೆಯೋ ?

೪. ಗ್ರಹಗಳೊಳಗೆಲ್ಲಾ ದೊಡ್ಡ ಗ್ರಹವು ಯಾವುದೆಂದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆಯೇ ?
೫. ಭೂಗೋಳದ ಅತ್ಯಂತ (ವ್ಯಾಸದಿಂದ) ಎಷ್ಟೊಂದು ನೀವು ಅರಿತಿದ್ದೀರಾ ?

(ಉತ್ತರ ೬೪ ನೇ ಪುಟದಲ್ಲಿ)

ಬಿಡಿವರಿಸಕೂಡಬೇಡಿ

ವಿಜಯಪುರಿಯ ಮಹಾರಾಜನಾದ ಚಂದ್ರಸೇನನು, ಒಂದು ದಿನ ಮಹಾರಾಣಿಯೊಂದಿಗೆ ಅಂತಃಪುರದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ತಮ್ಮ ಕುಮಾರನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಹೇಗೆ ಬಂದಿತೋ ಏನೋ, ಒಂದು ಕಾಗೆ ಗವಾಕ್ಷದಿಂದ ಒಳಗೆ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟಿತು. ಕೂಡಲೇ ದಾಸಿಯರು ಅದನ್ನು ಹೆದರಿಸಿ ಹಾಗೂ ಹೀಗೂ ಹೊರಗೆ ಓಡಿಸಿಬಿಟ್ಟರು. ಆಗ ಆ ಕಾಗೆಯನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ರೋಷಿತೊಂಡ ರಾಜನಿಗೆ ಏನೋ ಒಂದು ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ಆಶೋತನೆ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟಿತು.

ಕೂಡಲೇ ರಾಜನು ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಬರವೂಡಿಸಿ, ಅವನನ್ನು ನೋಡಿ, "ಈ ಕಾಗೆಗಳನ್ನು ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಡಬಾರದು. ಮೊದಲು ಒಂದು ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಾಗಬೇಕು. ನಮ್ಮ ವಿಜಯಪುರಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಕಾಗೆಗಳಿವೆ ಎಂದು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲದೆ ಲೆಕ್ಕ ಮಾಡಿ ಹೇಳುವಂಥವನಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡೋಣ, ಆದರೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆಂದು ಬಂದು ಸರಿಯಾಗಿ ಹೇಳಲಾಗದೆ ಹೋದವನಿಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತು

ಕೊರಡೇ ಏಟುಗಳ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನೂ ಕೊಡಬೇಕು. ಬಹುಬೇಗನೆ ಈ ಸಂಗತಿ ರಾಜ್ಯದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ತಿಳಿಯುವಂತೆ ದಂಗೆರ ಸಾರಿಸಿಬಿಡಿರಿ" ಎಂದು ಅಪ್ಪಣೆ ಮಾಡಿದನು.

ಮಂತ್ರಿ ಅದೇ ವಿಧವಾಗಿ ರಾಜ್ಯದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ದಂಗೆರ ಹಾಕಿದನು. ಆದರೆ ದಿನಗಳು ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದವೇ ಹೊರತು, ಈ ವಿಚಿತ್ರ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಹೇಳುವನೆಂದು ಯಾರೂ ಮುಂದೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ರಾಜನಿಗೆ ಬಂತೆ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ.

ಕಡೆಗೆ ಕುಂದಣನೆಂಬ ಯುವಕನೊಬ್ಬನು, ತನ್ನ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ ಮುಗಿಸಿಕೊಂಡು ಏನಾದರೂ ಉದ್ಯೋಗ ದೊರೆಯುವುದೇನೋ ನೋಡಲು ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಬಂದು, ಈ ವಿಚಿತ್ರ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾದುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ರಾಜನಾದ ಚಂದ್ರಸೇನನ ಪರಿಪಾಲನೆಯ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನವೂ ಬಂದಿತು. ರಾಜನನ್ನೇ ನೋಡಿ ಅದನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು.

ಅವನು ರಾಜನ ಸಭೆಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ, ರಾಜನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, "ಮಹಾ ಪ್ರಭೂ,

ಬೇಕು. ಆದರೆ ಮುಖ್ಯವಾದೊಂದು ಸಂಘಟನೆಯ ಕಾರಣದಿಂದ ನಾನು ರಾಜ್ಯದೊಳಗಿನ ಕಾಗೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಮಾತ್ರವೇ ತಿಳಿಯಲು ಬಯಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

“ಅದನ್ನು ನಾನು ಹೇಳಬಲ್ಲೆನು ಪ್ರಭೂ” ಎಂದನು ಕುಂದಣ್ಣ.

“ಅದು ಸರಿ, ಆದರೆ ಮತ್ತೊಂದು ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಿದೆಯವ್ವೆ? ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಸದೆ ಹೋದರೆ ಇವತ್ತು ಕೊಠಡೇ ಏಟು ತಿನ್ನಲೂ ಸಿದ್ಧನಾಗಿರ ಬೇಕು” ಎಂದನು ರಾಜ.

“ಅದನ್ನೂ ಅಂತಿದ್ದೇನೆ ಪ್ರಭುಗಳೇ. ನಮ್ಮ ವಿಜಯಪುರಿ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ಕ್ಷಣದವರೆಗೆ ಇರುವ ಕಾಗೆಗಳು ಮೂರು ಲಕ್ಷದ ಇವತ್ತು ಸಾವಿರಗಳು” ಎಂದನು ಕುಂದಣ್ಣ.

“ಹೌದೇನು? ನೀನು ಹೇಳಿದ ಸಂಖ್ಯೆ ಸರಿಯೇ ಅಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೊದಲು ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಆಯಾ ಪಟ್ಟಣ, ಹಳ್ಳಿಗಳ ಅಧಿಪತಿಗಳಿಗೆ ಪರ್ತಮಾನ ಕಳುಹಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅವರು ತಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿರುವ ಕಾಗೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ತಿಳಿದು ನನಗೆ ಲೆಕ್ಕ ಒಪ್ಪಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥವನ್ನೆಲ್ಲ ಕೂಡಿಸಿ ನನ್ನ ಲೆಕ್ಕವು ಸರಿಯೇ ಎಂದು ನೋಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು ರಾಜ.

“ಮಹಾ ಪ್ರಭೂ, ಈ ಕ್ಷಣದವರೆಗೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ಕಾಗೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಮೂರು ಲಕ್ಷದ ಇವತ್ತು ಸಾವಿರವೆಂದು ಹೇಳಿದೆನು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ನೀವು ಹೇಳುವವರು ಲೆಕ್ಕ ಮಾಡುವಾಗ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಬರಲು ಅವಕಾಶ ವಿದೆ. ಏಕೆಂದರೆ ಕಾಗೆಗಳು ಪರಮ ಸ್ವೇಚ್ಛಾಪೀವಿ ಗಳು. ಅವುಗಳಿಗೆ ದೇಶಾಭಿಮಾನವೇ ಇಲ್ಲ. ದೇಶದ ಸರಿಹದ್ದುಗಳ ಮೇಲೆ ಕಿಂಚಿತ್ತೂ ಗೌರವ ಕೊಡಾ ಇಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಪಕ್ಕದ ರಾಜ್ಯಗಳಿಂದ ಕೆಲವು

ನಾನು ಓದಿಕೊಂಡವನಾದರೂ ನಿರುದ್ಯೋಗಿಯಾಗಿರು ವನನು. ಕುನೋ ಒಂದು ಉದ್ಯೋಗ ದೊರಕಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಈ ವಿಜಯಪುರಿ ರಾಜ್ಯದ ಹಳ್ಳಿ ಪಟ್ಟಣಗಳನ್ನಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಮೂಲೆ ಮೂಲೆಗಳಲ್ಲಿ ರುವ ಕುಗ್ರಾಮಗಳನ್ನೂ ಸುತ್ತಾಡಿ ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ನನಗೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದೊಳಗೆ ಬರೇ ಕಾಗೆಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಕೊಕ್ಕರೆಗಳು, ಹದ್ದು ಗಳು, ಗಿಳಿಗಳು, ಗಿಡ್ಡಗಳು, ಗುಬ್ಬಿಗಳು ಎಷ್ಟೆಷ್ಟು ಇವೆ ಎಂಬುದೆಲ್ಲಾ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಸಮಯಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗವಾದೀತೆಂದು ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಗುರುತಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ಗೂಗೆಗಳ ಲೆಕ್ಕವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಲು ನನ್ನಿಂದಾಗದು. ಅವು ರಾತ್ರಿ ಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗುವಂಥವು ತಾನೇ?” ಎಂದನು.

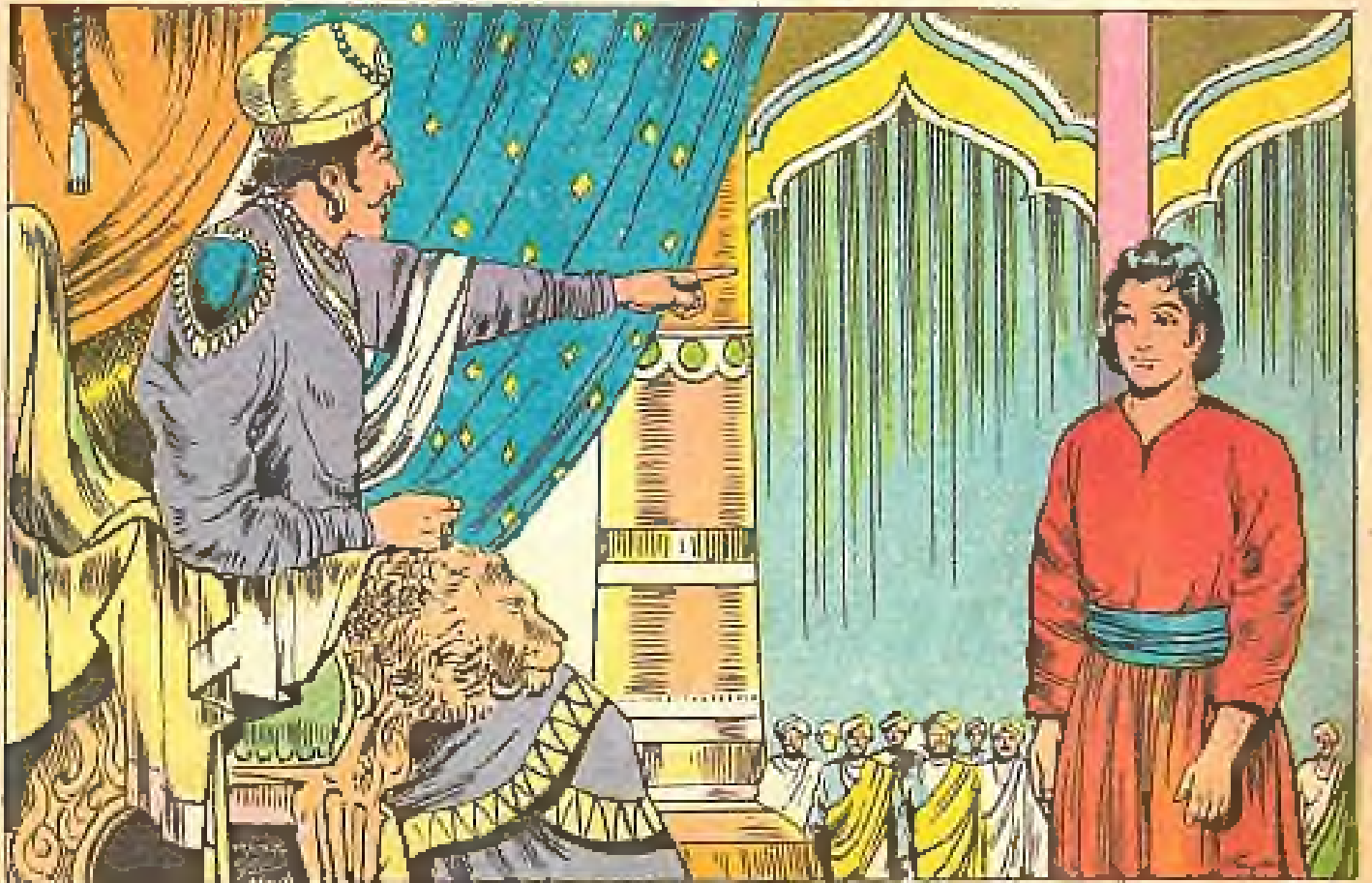
ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಂದ್ರಸೇನ ರಾಜನು ಸ್ವಲ್ಪಗೆ ನಕ್ಕು, “ನೀನು ಹೇಳುವುದು ನಿಜವಾದರೆ ನಿನಗೆ ಪಕ್ಷಿಗಳ ಮೇಲಿರುವ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚಲೇ

ಕಾಗೆಗಳು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದೊಳಗೆ ಬಂದರೆ, ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದೊಳಗಿನ ಕಾಗೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ನಾಶ ಹೇಳದ ಸಂಖ್ಯೆ ಮಿಂಚಿಹೋಗಬಹುದು. ಅದೂ ಅಲ್ಲದೆ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಕಾಗೆಗಳು ಬೇರೆ ರಾಜ್ಯಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರೆ, ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಕಾಗೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಕ್ಷಿಣ ಹೋಗಲೂಬಹುದು. ಅಂತಹ ಅವಾಂಶರ ಗಳಿಗೆ ನಾನು ಬಾಧ್ಯವಾಗಲಾರನೆಂದು ಅರಿತೆ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಪ್ರಭುಗಳು ಚಿತ್ತಸುಖಿಳು" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು ಕುಂದಣ.

ಕುಂದಣನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸಭಿಕರೆಲ್ಲರೂ ಹರ್ಷ ಧ್ವಾನ ಮಾಡಿದರು. ಆ ಮೂಲಕವಾಗಿ ಅವನು ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತನೆಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಸೂಚಿಸಿದಂತಾಯಿತು. ಕುಂದಣನು ವರೋಕ್ಷವಾಗಿ ರಾಜನಿಗೆ ಈ ಕಾಗೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಪ್ರಯತ್ನವು ಎಷ್ಟೊಂದು ಹೆಚ್ಚತನವೆಂದು ತಿಳಿಸಿದಂತಾಗಿತ್ತು. ಇದು ಸಭಿಕರಿಗಿಲ್ಲಾ ಚಿನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ರಾಜನೂ ಇದನ್ನು ಕರಿತುಕೊಂಡನು.

"ಹೌದು ಹೌದು. ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದು ನಿಜವೇ. ಆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಇನ್ನು ಬೇರೆ ಪರೀಕ್ಷೆ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ನೀನಿಗೆ ಏನು ಬಯಸುವಾನೆ ಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ಕೇಳು, ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ರಾಜ.

ಕುಂದಣನು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ತಡೆದು, "ಕ್ಷಮಿಸ ಬೇಕು ದುರಾ ಪ್ರಭೂ, ನಾನು ಪ್ರತಿ ನಿಮಿಷ ದಲ್ಲಿಯೂ ದೇಶದಲ್ಲಿರುವ ಬಗೆ ಬಗೆಯ ಜನರ ಯೋಗಕ್ಷೇಮಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸಿಕೊಂಡಿರುವೆನು. ಅವರಿಗೆ ಉಪಯೋಗಕರವಾದ ಕೆಲಸ ಗಳನ್ನೇ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವೆನು. ಆದ್ದೇ ಅಲ್ಲದೆ ಉಪಯೋಗವಿಲ್ಲದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತ ಕಾಲವನ್ನು ವೃಥಾ ಕಳೆಯಬಾರದೆಂದಿರು ವೆನು. ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದ ಕೆಲವು ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಾ ನೀರಿನ ಕಷ್ಟವಿದೆ. ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ಪ್ರಾಂತದ ಜನರು ಆಗಾಗ ನೆರೆಯ ಹಾವಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗು ತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹವೇ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ಸಮಸ್ಯೆಗಳೂ ಇವೆ. ಶಾಪ್ತ ನಿರ್ವಹಣೆಗಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ

ದೇಶದ ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಪರಿವಾರ ಮಾರ್ಗ ಮಾಡಿ
ಬೇಕು. ಆಗ ನಾನು ನಿರುದ್ಯೋಗಿಯಾಗಿರಬೇಕಾಗು
ವುದಿಲ್ಲ. ಅದೇ ನೀವು ನನಗೆ ಕೊಡುವ ಬಹು
ಮಾನ" ಎಂದನು.

ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ಸಂತೋಷ
ಪಡುತ್ತ, "ನಿನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಮುಖ್ಯ ಸಲಹಾಧಾರ
ನಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ನೀನು ರಾಜ್ಯ
ದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ತಿರುಗಾಡಿ ಬಂದವನೆನ್ನುವಿ. ಅದುದ
ರಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಾದುದೇನೆಂದು ನಿನಗೆ
ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿರಬೇಕು. ನೀನು ಹೇಳಿದಂತೆ ನಿಶ್ಚಯ
ರೊಂದಿಗೆ ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡುವಾಗ ನಿನ್ನಂಥವನ
ಸಹಾಯ ಬಹಳ ಅಗತ್ಯವೆಂದು ನಾನು ಭಾವಿಸು
ತ್ತೇನೆ, ಏನನ್ನುವಿ?" ಎಂದನು.

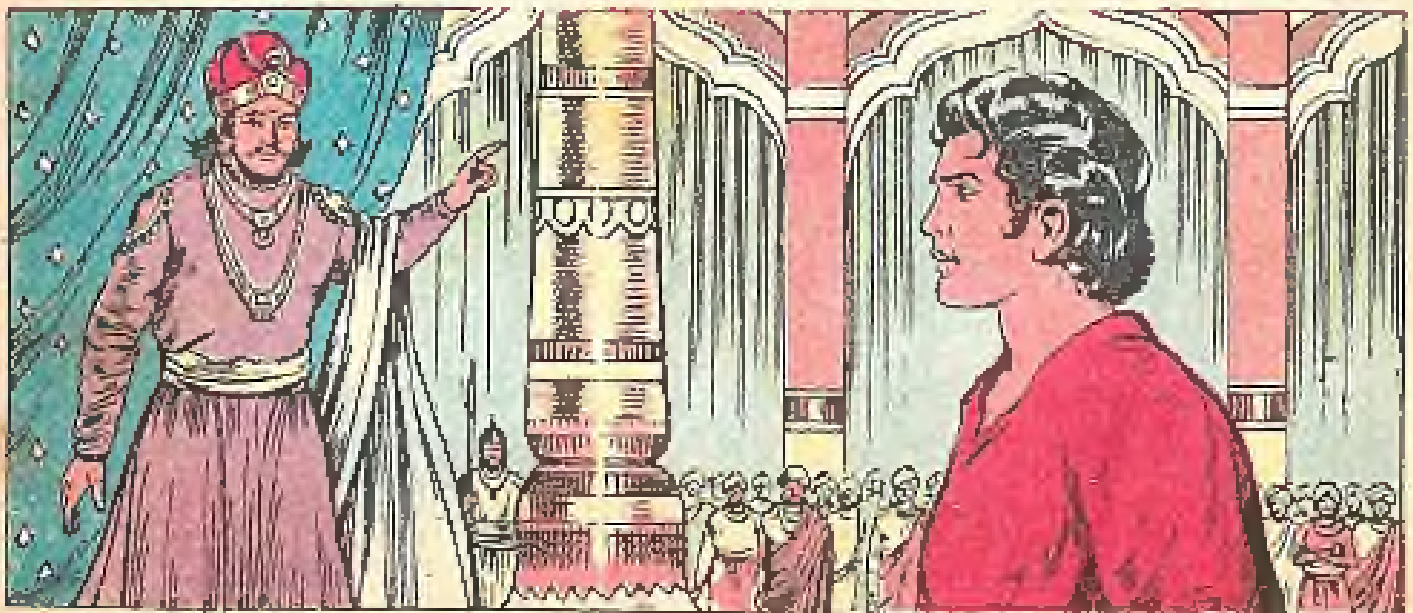
"ಮಹಾ ಪ್ರಭುಗಳೇ, ಕಾವು ನನಗೆ ಎಂತಹ
ಬಾಧ್ಯತೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದರೂ ಅದರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಶಕ್ತಿಗೆ ಸಾಧ್ಯ
ವಾದಷ್ಟು ತಮಗೂ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೂ ಸೇವೆ ಮಾಡಿ
ಕೊಂಡಿರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಕುಂದಣ.

"ಹಾಗಾದರೆ ಮತ್ತೊಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ
ಬಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಕೊಡಾ ನೀನು ವಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.
ಹತ್ತು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸಿನ ನನ್ನ ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ
ಕುಮಾರನ ವಿಧ್ಯಾಭ್ಯಾಸವೇ ಅದು. ನಮ್ಮ
ಅಕ್ಕರೆಯ ಮಗನನ್ನು ದೊರದ ಗುರುಕುಲಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿ

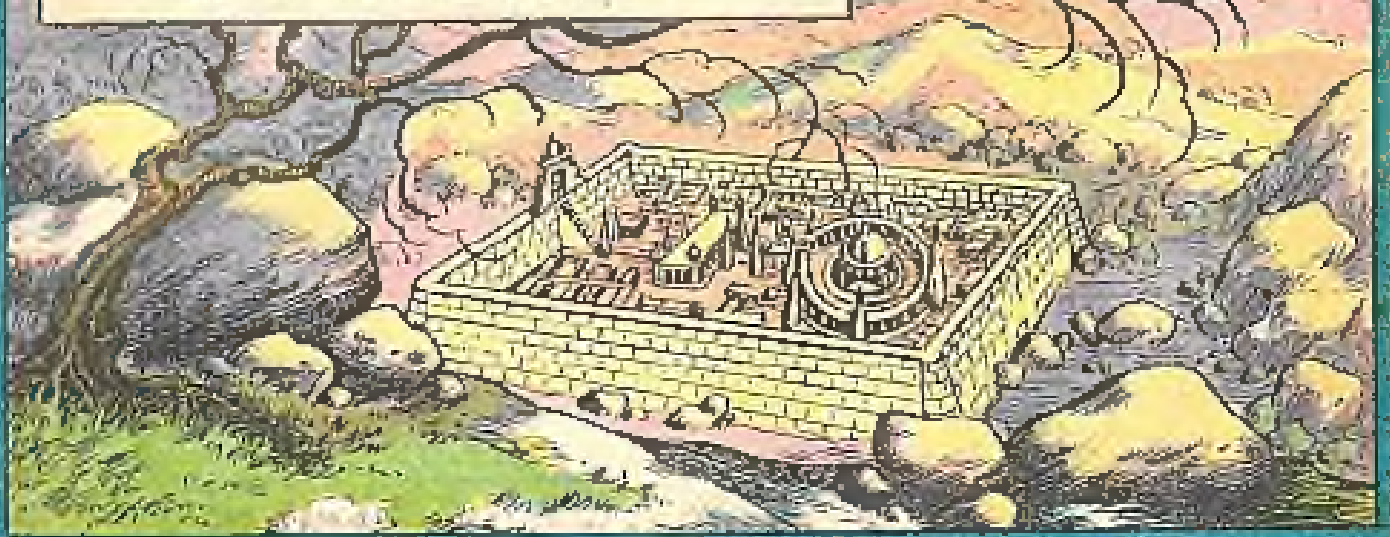
ಸಲು ನೆನಗೂ ರಾಣಿಗೂ ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಅವನ
ವಿದ್ಯೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನೂ ನೀನೇ ಪರಿಹರಿಸುವಿ
ಯಷ್ಟೆ?" ಎಂದನು ರಾಜ ಕುಂದಣನೊಂದಿಗೆ,
"ನಾನು ಹದಿನೈದು ವರ್ಷಗಳ ವರೆಗೆ ಒಹಳ ಕ್ರಮ
ಹೆಚ್ಚು ಗುರುಕುಲದಲ್ಲಿ ಓದಿಕೊಂಡ ವಿದ್ಯೆಗಳೆಲ್ಲಾ
ರಾಜ್ಯಪಾಲನೆಗೆ ವಿಪ್ಲವಮಟ್ಟಿಗೆ ಉಪಯೋಗವಾಗಿದೆ
ಯೆಂದು ನಿನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆಯಷ್ಟೆ? ಪುಸ್ತಕ ಜ್ಞಾನ
ದೊಂದಿಗೆ ಲೌಕಿಕ ಜ್ಞಾನದಲ್ಲಿಯೂ ನೀನು ಗಟ್ಟಿಗ
ನಾಗಿರುವಿ. ನನ್ನ ಕುಮಾರನನ್ನು ಯೋಗ್ಯ ಪಾಲಕ
ನಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವ ಭಾರವನ್ನು ನಿನಗೇ ಒಪ್ಪಿಸು
ತ್ತೇನೆ. ಅಂಗೀಕರಿಸುವೆಯಷ್ಟೆ?" ಎಂದನು.

"ಪ್ರಭುಗಳು ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟೋ ನಂಬುಗೆ
ಯಿಂದ, ಬರಲಿರುವ ವಿಜಯಪುರಿಯ ರಾಜನಿಗೆ
ವಿದ್ಯಾಬುದ್ಧಿಗಳನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಬಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ನನ್ನ
ಮೇಲೆ ಹಾಕುತ್ತೀರಿ. ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಅರ್ಹತೆ ನನಗಿದೆ
ಯೆಂದು ನಿರೂಪಿಸಲು ಎಲ್ಲಾ ವಿಧದಲ್ಲಿಯೂ
ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಕುಂದಣ.

ಅನಂತರ ಬುದ್ಧಿವಂತನಾದ ಕುಂದಣನು ರಾಜನು
ತನಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದ ಎರಡು ಬಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನೂ ಸಮರ್ಥತೆ
ಯಿಂದ ನಿರ್ವಹಿಸಿ ರಾಜನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲೆಯೂ, ಪ್ರಜೆ
ಗಳ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಒಳ್ಳೆಯ ದಕ್ಷತೆಯುಳ್ಳವ
ನೆಂದು ಹೆಸರು ಗಳಿಸಿದನು.

ಕೌಟುಂಬಿಕ

ಶಿವರಾಜ್ ಎಸ್. ಎಸ್. ವಾಣಿಪ್ರಸಾದ್
ಕೊಡಗು-೨ ರವರು

೮

[ಮಾಂತ್ರಿಕವಾದ ಕಾಪಾಲಿನ ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಉಪಯುಕ್ತವಾದ ಧೋಷವಿಡಿದರು. ಅನೇಕ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಸಂಗತಿ ಬೇಕೆ. ಆದರೆ ತಪ್ಪಿರುವವರ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಕುಂದುಕೊರತೆಗಳನ್ನು ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ತಿಳಿಸಿದರು. ಒಂದೊಂದು ಮೂಲಕಿಯ ಕವಾಯತನ್ನು ಆ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಕುಡುರೆ ಸಾವಿನ ವರ್ಷ ಅಯುಷ್ಯವೂ ಯಾವನು ಬರುವಂತೆ, ಸದರಿ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟನು. — ಇನ್ನು ಓದಿ]

ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ದಿಕ್ಕುಬೇಡೆ ಗೊತ್ತಾಗಿ ದಿರುವಂತಹ ಆ ಕೀಕಾರದಲ್ಲಿದ್ದ. ದಾರಿ ತೋರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಬಹು ದೊಡ್ಡದಾದ ಕಾಲನಾಗವು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಅದರ ಹಿಂದೆಯೇ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಸರ್ವವು ತನ್ನ ಮೂರು ತಲೆಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕುಗಳಿಗೂ ತಿರುಗಿ ಸುತ್ತ, ಮಧ್ಯೆ ಮಧ್ಯೆ ಅಡುವಿ ನಡೆಯುವಂತಹ ದೊಡ್ಡ ಶಬ್ದದಿಂದ ಭುಸುಗುಡುತ್ತಾ ಪೂಜಾರಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡು, ಮರಗಳ ನಡುವಿನಿಂದಾಗಿ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಿತು. ಆ ಮರಗಳ ಕೆಳಗಿಂದ

ಅನೇಕ ಕ್ರೂರ ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮಾರ್ಗಗಳ ಎಜವರ್ಗಗಳೂ ಇದಿರಾಗುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವೆಲ್ಲಾ ಕಾಲನಾಗವನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಲ್ಲೇ ತಗ್ಗಿ ಚಿಲ್ಲಾಚಿದರಾಗಿ ಓಡಿ ದಾರಿಬಿಟ್ಟು ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಸಾಧಾರಣ ಗಿಡಮರಗಳು ಅದರ ಭುಸುಗುಡುವಿಕೆಗೆ ಬಾಗಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದವು. ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೀಗೆ ಟುಪ್ಪುಬಾರಿ ನಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿಕೊಂಡ ಕಾಪಾಲಿನ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿ ಆಘಾತವೇ ಸರಿ ಎಂದುಕೊಂಡನು ಚಂದ್ರವರ್ಮ. ಇನ್ನಷ್ಟು ದೂರ ನಡೆಯಬೇಕೋ ಎಂದು ತಿಳಿಯದೆ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಬೇಗ ಬೇಗ ನಡೆದು

ಕಾಲನಾಗದ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, “ಎನಯ್ಯಾ ಕಾಲನಾಗಾ ! ನಾವು ಈ ಆರಣ್ಯವನ್ನು ದಾಟಬೇಕಾದರೆ ಇನ್ನೆಷ್ಟು ದೂರ ನಡೆಯಬೇಕು ?” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

ಹಾಗೆ ಅವನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ ಕಾಲನಾಗವು ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಿತು. ಅದರ ಮೂರು ತಲೆಗಳೂ ಒಂದೊಂದರಿ ಭೂಮಿಯಿಂದ ಮೇಲಕ್ಕೆದ್ದು ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಮುಖವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸುವಂತೆ ನೋಡತೊಡಗಿದುವು. ಹಾಗೆಯೇ ಅದರ ಮೂರು ಮುಖದೊಳಗಿನ ನಾಲಗೆಗಳನ್ನೂ ಮುಂದಕ್ಕೆ ಚಾಚಿ ಚಿಕ್ಕದಾದ ಶಬ್ದ ಹೊರಡಿಸಿತು. ಆ ಶಬ್ದ ಹಾವುಗಳ ಚುಸುಗುಟ್ಟುವಿಕೆಯಂತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದರ ಮೇಲೊಂದಾಗಿ ಎರಡು ಮೂರು ಬಗೆಯ ಶಬ್ದಗಳಿದ್ದುವು. ಅದರ ಅರ್ಥವೇನಿರಬಹುದು ? ತಾನು ಹಾಗೆ ಕೇಳಿದ್ದೇ ತಪ್ಪಾಯಿತೇನೋ ಎಂದು ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಅನುಮಾನವಾಯಿತು.

ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುವುದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡ ಹಾಗೆ ಕಾಲನಾಗವು ತನ್ನ ಮೂರು ತಲೆಗಳನ್ನೂ ಆಚೆಗೂ ಈಚೆಗೂ ತಿರುಗಿಸಿ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯಿಂದ ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಸರಿದು ಮತ್ತೊಂದು ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹರಿಯುತ್ತ, ಚಂದ್ರವರ್ಮನನ್ನು ನೋಡಿ, ತನ್ನ ಹಿಂದೆ ಬರುವಂತೆ ತಲೆಯಾಡಿಸಿ ಸಂಜ್ಞೆ ಮಾಡಿತು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಅನುಮಾನವಾದರೂ ಅದರ ಹಿಂದೆ ಹೋಗುವ ಗತ್ಯಂತರವಿಲ್ಲ.

ಕಾಲನಾಗವು ತನಗೆ ಏನೋ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದೆ ಎಂದು ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಊಹಿಸಿಕೊಂಡನು. ಆದುದರಿಂದ ಬೇರೆ ಸುಶಯವೇನೂ ತಾಳದ ಕಾಲನಾಗವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿಕೊಂಡು ನಡೆದನು. ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರವಾಗಿ ಬೆಳೆದ ಮರಗಳಿಂದ ತುಂಬಿದ ಕಗ್ಗತ್ತಲೆಯ ಅಡವಿಯೊಳಗಿನಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದು, ಬೆಳಕಿನ ಪ್ರಪಂಚಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟರು.

ಅಲ್ಲಿ ಸೆಳಸೆಳನೆ ಹರಿದೋಡುತ್ತಿರುವ ಬೆಟ್ಟದ ತೊರೆಯೊಂದು ಕಂಡುಬಂತು. ಕಾಲನಾಗವು ಆ ತೊರೆಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ನಿಂತು. ತೊರೆಯ ಆಚೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರವಾದ ವೃಕ್ಷದ ಕಡೆಗೆ ತಲೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ತೋರಿಸುವಂತೆ ನೋಡಿತು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಆ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ವಿಕಾರವಾದ ನೊಗುಳೂ, ಕೂಗಾಟಗಳೂ ಆ ಮರದ ಕಡೆಯಿಂದ ಕೇಳತೊಡಗಿದುವು. ಆ ಬಗೆಯ ವಿಕೃತ ಧ್ವನಿಗಳನ್ನು ಹೊರಡಿಸುವ ವೃಕ್ಷವನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ ತನಗೇನೋ ದೊಡ್ಡ ಗಂಡಾಂತರ ಇದಿರಾಗುವಂತೆ ತೋರಿ ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಶರೀರವಿಡೀ ನಡುಗತೊಡಗಿತು.

ಆ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ವೃಕ್ಷವು ಸುಮಾರು ಐವತ್ತು ಅಡಿಗಳಷ್ಟು ಎತ್ತರವಾಗಿ ಗುಮ್ಮಟಾಕಾರದಲ್ಲಿ

ಗುಂಪಾಗಿ ಕೆಳದ ಎಲೆಗಳ ದಾಕಿಯಂತಿದ್ದಿತು. ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಆನೇಕ ಜಗಿಯ ವ್ಯಾಸಗಳ ತಲೆಗಳೂ ಪಕ್ಕಗಳ ತಲೆಗಳೂ ಮರದಲ್ಲಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಅವೆಲ್ಲಾ ಚಂದ್ರವರ್ಮನನ್ನೂ ಕಾಲನಾಗವನ್ನೂ ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಆ ರೀತಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದ್ದುವು ಎಲ್ಲಾ ಒಟ್ಟು ಭಯಂಕರ ಕಿರಿಚಾಟ |

ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ತನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯನ್ನು ಕಾಲನಾಗದ ಕಡೆಗೆ ಹರಿಸಿದನು. ಕಾಲನಾಗವು ಅವನನ್ನೇ ತಡೆಗೆ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಆ ವಿಚಿತ್ರ ವೃಕ್ಷದ ಕಡೆಗೆ ತೋರು ಬೆರಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ, ಕಾಲನಾಗವನ್ನು ಕುರಿತು, "ಅದು ಮರವೋ, ಆ ಕೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಯಾವ ನಾದರೂ ರಾಕ್ಷಸನೋ ? ಇಲ್ಲಿಗೇಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಬಂದ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಕಾಲನಾಗವು ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿ ತಲೆಗಳನ್ನು ಅಡ್ಡಿಸಿ ತೋರಿಸಿ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯಿತು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಮತ್ತೆನೂ ಹೇಳದೆ ಅದನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ನಡೆದನು. ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆ ಕಾಲನಾಗವು ತೋರಿಸುವ ದಾಟಿ ಆ ವಿಚಿತ್ರ ವೃಕ್ಷದ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ನಿಂತಿತು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಹತ್ತಿರಹೋದ ಕೂಡಲೇ ವೃಕ್ಷದಿಂದ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಜೋರಾಗಿ ಭಯಂಕರ ಕೂಗಾಟಗಳು ಎದ್ದುವು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಗುಂಡಿಯನ್ನು ಕೆಲ್ಲುಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಒಂದಂವೇಳೆ ಕಾಲನಾಗವು ತನ್ನನ್ನು ಮೋಸವಡಿಸಿ ಸಹಮಾಡಲು ನೋಡಿದರೂ ತಾನು ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಏನು ಮಾಡಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಕೂಡಲೇ ಆ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಸುರಿದನೋ ಆಗಲೇ ಮಾಂತ್ರಿಕ ಶಕ್ತಿಗಳೊಳಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದನು. ತನ್ನ ದೇಹಶಕ್ತಿಯಾಗಲಿ ಕತ್ತಿಯಾಗಲಿ, ಈ ಮಂತ್ರ ತಂತ್ರಗಳಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ಕಾಪಾಡುವಂತಿಲ್ಲ. ಈ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ತನಗೆ

ಮೇರಾಗಲೀ ಹೀಗಾಗಲೀ, ಒಳಿತಾಗಲಿ ಕೆಡು ಕಾಗಲಿ, ಪೆಟ್ಟಾಗಲಿ, ಮರಣವೇ ಆಗಲಿ ಸಂಭವಿಸಿದರೆ ಅದ್ಭುತವೂ ಮಾಂತ್ರಿಕವಾದ ಆ ಕಾಪಾಲಿನಿಯ ಅಪ್ಪೆಯಂತೆಯೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆ.

ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಹೀಗೆ ಅರೋಪಿತನಾದನು. ಕಾಲನಾಗವು ಅವನ ತೀರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ತಲೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ವೃಕ್ಷದ ಕಡೆಗೆ ಸಂಜ್ಞೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅದರ ಸರ್ವವು ತನ್ನನ್ನು ಆ ವೃಕ್ಷವನ್ನು ಎರಲು ಹೇಳುತ್ತದೆಂದು ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ತಾನು ಆ ವೃಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ತಲೆಗಳನ್ನು ಕಡಿಯಬೇಕೆಂದು ಅರ್ಥವೆ ?

ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಒಳಮುಂದ ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಹಿರಿದು ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ಮರದ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ, ಅದರ ಕಾಂಡಕ್ಕೆ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಒಂದೇಟು ಕೊಟ್ಟನು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ದಿಕ್ಕುಗಳೆಲ್ಲಾ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸುವಂತೆ ಹಾಹಾಕಾರಗಳು ಹೊರಟುವು. ಕಾಲನಾಗವು

ಭೀತಿಯಿಂದ ನಡುಗುವಂತೆ ಶರೀರವನ್ನು ಕುಂಚಿತ ಪಡಿಸಿ, ಸುಳಿದು ಸುಳಿದು ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಮುಂದೆ ಬಂದಿತು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಅದಾವುದನ್ನೂ ಗಮನಿಸುವ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೊಂದು ತೀವ್ರವಾದ ಚರಮಾವೇಶವು ಬಂದ ಹಾಗಾಗಿತ್ತು. ಮರದ ಕುಂಬಾ ನೇತಾಡಿಕೊಂಡು ತನ್ನನ್ನು ಹೆದರಿ ಸುವಂತೆ ಕೂಗುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಾಣಿ ವಕ್ಷಿಗಳ ತಲೆಗಳನ್ನು ಕಡಿದು ನೆಲಕ್ಕೆ ಉದುರಿಸುತ್ತೇನೆಂಬ ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಬಂದನು ಚಂದ್ರವರ್ಮ.

ಕಾಲನಾಗವು ಆ ವೃಕ್ಷದ ಕಾಂಡಕ್ಕೆ ತನ್ನ ಶರೀರವನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಕೊಂಬೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ಒಂದುಸಾರಿ ನೋಡಿತು. ಅದು ಹೇಳಲಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದವಂತೆ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಸದಾಸದಾ ಮರದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಏರಿದನು. ಇಷ್ಟರೊಳಗೆ ಮರದ ಮೇಲೆ ನೇತಾಡುತ್ತಿರುವ ತಲೆಗಳಾದ ವಿಕೃತವಾದ ಬೊಬ್ಬೆಗಳು ಎಡಬಿಡದೆ ಹೊರಟುಕೊಂಡೇ ಇದ್ದುವು ಚಂದ್ರ

ವರ್ಮನು ಏನೂ ಭಯಪಡದೆ ಕೊಂಬೆಗಳ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗಿ, ತನ್ನ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಹೆಬ್ಬುರಿಯ ತಲೆಯ ಹಾಗಿದ್ದು, ಕೋರೆಹಲ್ಲುಗಳನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಹೆದರಿಸುವ ಒಂದು ತಲೆಯನ್ನು ಕೊಂಬೆಯಿಂದ ಕಡಿದನು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಆ ತಲೆ ಬೊವ್ವನೆ ಕೆಳಗೆಬಿತ್ತು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಅಶ್ಚರ್ಯಕ್ಕೆ ಅಂತ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಭೂಮಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಆ ಹೆಬ್ಬುರಿಯ ತಲೆ ಹೆಬ್ಬುರಿಯ ತಲೆಯೆಂಬುದು ಖರೀ ಭ್ರಮೆ! ಅದು ಒಂದು ಸೌತೇ ಜಾತಿಯ ಹೆಣ್ಣಿನಂತೆ ಬದಲಾಯಿಸಿತು.

ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಬೇಗಬೇಗನೆ, ಮರದಿಂದಿಳಿದು ಬರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕಾಲನಾಗವು ಆ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ಬಾಯಿ ಯಲ್ಲಿ ಕಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ಅವನ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿತು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಆ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕಚ್ಚಿ ನೋಡಿದನು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕಾಲನಾಗ ಬೋರಾಗಿ ನೊರುವಂತೆ ಅವನಿಗೆ ಭಾಸ ವಾಯಿತು. ಭಾಸ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅದು ಸಂತೋಷ ದಿಂದ ನಗುತ್ತಾ ಇದ್ದಿತು.

ಚಂದ್ರವರ್ಮನು, ಅದರ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದನು. "ಚಂದ್ರವರ್ಮಾ, ಈಗ ಗೊತ್ತಾಯಿತೆ ಈ ವೃಕ್ಷದಲ್ಲಿ ವೇತಾಡುವ ವಿಚಿತ್ರ ತಲೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ?" ಎಂದು ಕೇಳುವಂತೆ ನೊುತ್ತಿತ್ತು ಕಾಲನಾಗ. ಅದರಿಂದ ಚಂದ್ರವರ್ಮನ ಭಯ ಸಂದೇಹಗಳೆಲ್ಲಾ ಮುಡಿಮಾಡುವಾದುವು.

ವಿಶೇಷವೆಂಬಂತೆ ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಎಲ್ಲಿವೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಕಾನು ಕುಚಿಯಾದ ಹೆಣ್ಣನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತಿರುವಾಗ, ತನಗೆ ಕಾಲನಾಗನ ಭಾಷೆಯೂ ಅರ್ಥವಾಯಿತೆಂದುಕೊಂಡನು. ಆ ಕ್ಷಣದವರೆಗೂ ಅದರ ಸನ್ನೆಗಳೆಲ್ಲ ಹಾವಿನದೇ ಆದರೂ ಅದರೊಳಗಿನ ಅರ್ಥವು ಈಗ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನಿಗೆ ಅನಾದದ ದೊಡ್ಡೆಯಲ್ಲಿ ಅಶ್ಚರ್ಯವೂ ಸೇರಿತ್ತು.

“ಅಷ್ಟೇಅಲ್ಲ. ಆ ಹಣ್ಣು ಕಚ್ಚಿಕಚ್ಚಿ ತಿನ್ನುವಾಗ ನಿನಗೆ ಪಡುವತ್ತಿಗಳ ಭಾಷೆ ಕೂಡಾ ಅರ್ಥವಾಗು ಪಂತಾಯಿತು. ಮಹಾ ಮಂತ್ರಿಕನಾದ ಶಂಖನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಲು ಅವನ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಶಂಖ ವನ್ನು ತಪ್ಪರಿಸಿಕೊಂಡು ಬರಲು ಈ ಬಗೆಯ ಭಾಷಾಜ್ಞಾನ ನಿನಗೆ ತುಂಬಾ ಸಹಾಯಕಾರಿ ಯಾಗುತ್ತದೆ. ಶಂಖನ ಭೃತ್ಯವಾದ ವಿಚಿತ್ರ ಅಗ್ನಿ ಪಕ್ಷಿಯಿಂದ ಅವಾಚನಾರಂಭವೆ ನಿನು ಒಹಳ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಲ್ಲಿರಬೇಕಾಗಿದೆ. ಈಗ ನೀನು ಎಲ್ಲಾ ಜೀವರಾಶಿಗಳ ಭಾಷೆಯೂ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಆದುದರಿಂದ ನೀನು ತಲೆ ಹಾಕಿದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ವಿಜಯ ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಿ” ಎಂದಿತು ಕಾಲನಾಗ. ಅದರ ಸಂಜ್ಞಾಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅದೆಲ್ಲ ಸರಾಗವಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಯಿತು ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ.

ಇದನ್ನು ಅರಿತು ಚಂದ್ರವರ್ಮನಲ್ಲಿ ಎದ್ದಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಉತ್ಸಾಹವೆದ್ದಿತು. ಅವನು ಕಾಲನಾಗನನ್ನು ಕೈತಬ್ಬತೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತ, “ಕಾಲ ನಾಗಾ, ನೀನು ನನಗೆ ದೊಡ್ಡ ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡಿರುವಿ. ಇದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನನ್ನಿಂದ ಏನನ್ನು ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವಿ? ಸಂದೇಹಿಸದೆ ಹೇಳಿ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

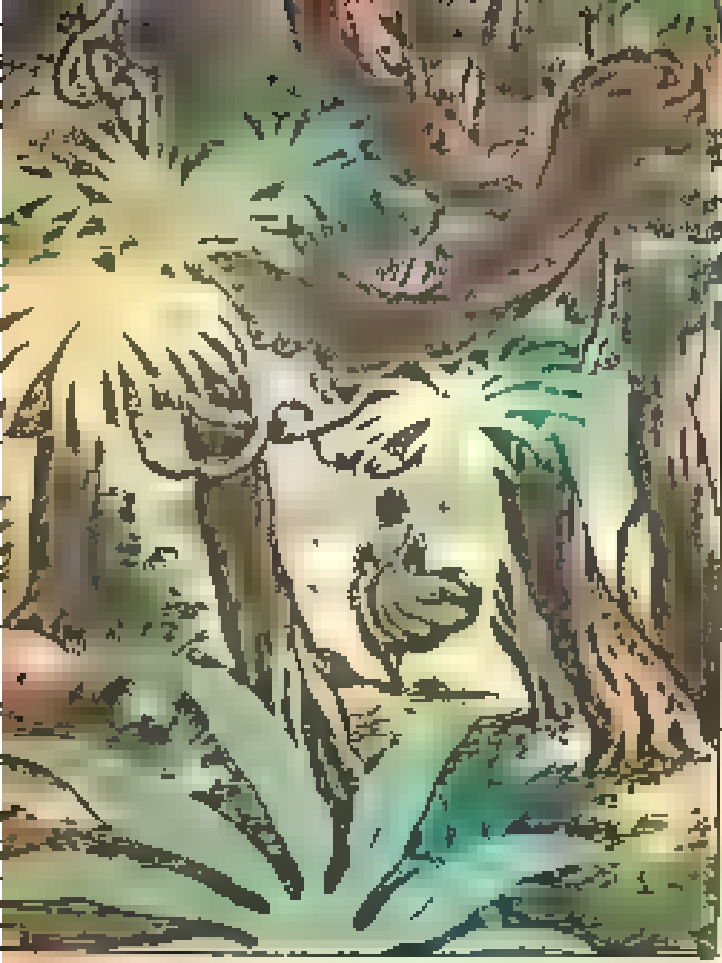
ಕಾಲನಾಗವು ಏನೋ ವಿಚಾರದಿಂದ ತಲೆಗಳನ್ನು ನಲಕ್ಕೆ ತಗ್ಗಿಸಿ, “ನೀನು ನನಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಕಾದ ಸಹಾಯ ಅಷ್ಟೇನೂ ದೊಡ್ಡದಲ್ಲವು. ಆದರೂ ಅದನ್ನು ಈಗಲೇ ಹೇಳಿ ಪ್ರದೋಷಿಸಬೇಡವು ಇಲ್ಲ. ನೀನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ ಕಾರ್ಯ ಮುಗಿಯುವವರೆಗೂ ಶಂಖನಿಂದ ಅಪೂರ್ವ ಶಕ್ತಿಗಳ ಶಂಖವನ್ನು ತರುವ ವರೆಗೂ ನಾನು ಕಾದಿರಲೇಬೇಕಾಗಿದೆ” ಎಂದಿತು.

ಕಾಲನಾಗವು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಚಂದ್ರ ವರ್ಮನಿಗೆ ಕುತೂಹಲವೆದ್ದಿತು. ಅದು ಎಂತಹ ಸಹಾಯ ಕೇಳುವುದೆಂಬುದನ್ನು ಈಗಲೇ ಕೇಳು

ಬೇಕೆನಿಸಿತು ಅವನು ಕಾಲನಾಗನನ್ನು ಅನುಮಾನ ದಿಂದ ನೋಡುತ್ತ, “ಕಾಲನಾಗಾ, ನೀನು ನಜ ವಾಗಿಯೋ ಸರ್ಪವೇ ಏನು? ಅಥವಾ ಏನೋ ಶಾವದಿಂದ ಇಂಥಾ ಸರ್ಪ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆದ ಮಾನವನೋ?” ಎಂದನು.

“ನಾನು ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸರ್ಪವಾಗಿದ್ದೆಲ್ಲ. ನೀನು ಸಂದೇಹಪಡುವಂತೆ ಮಾನವನಾಗಿಯೇ ಹುಟ್ಟಿದೆ. ಶಂಖನಿಗೆ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ನಾನಿದ್ದೆ. ಅವನು ಕಾವಾಲಿನಿಗೆ ಹಾನಿ ಮಾಡಲು ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿ ಸಿದನು. ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಆಕೆಯ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಬಿದ್ದು ಹೀಗೆ ಮೂರು ತಲೆಗಳ ಹೆಜ್ಜೆವಾದೆನು. ಆ ದಿನದಿಂದಲೂ ಕಾವಾಲಿನಿ ನನ್ನನ್ನು ಭೃತ್ಯನ ಹಾಗೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ. ನೀನು ಆಕೆ ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ವಿಜಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದರೆ, ನಿನ್ನ ಮಹತ್ವ ಬೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಆಗ ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಈ ತುಚ್ಛವಾದ ಜೀವಿತದಿಂದ ಮಾರುಮಾಡಲು

ಸಾಧ್ಯವಿದೆ" ಎಂದು ಕಾಲಿನಾಗವು ಬಹಳ ಚಿಂತೆಯಿಂದ ಹೇಳಿತು.

"ಈ ಸ್ಥಳ ಎವೆಯುಳ್ಳ ನೀನು ಅತ್ತು ಕಾಲದ ಪರಗೆ ಕಾಯುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ಈಗಲೇ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಕಾವಾಲಿನಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗೋಣ. ಅವಳು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಲಾರಳು. ನೀನು ಮತ್ತೆ ಮಾನವರೂವ ಪ್ರಸಾದಿಸಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಅವಳನ್ನು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಚಂದ್ರವರ್ಮ.

ಈ ಮಾತನ್ನು ಕಾಲಿನಾಗವು ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. "ಕಾವಾಲಿನಿಯ ಸಂಗತಿ ಕೂಲಂಕಷವಾಗಿ ನೀನು ತಿಳಿಯೆಂದು. ಚಂದ್ರವರ್ಮ, ಆಕೆ ಬಹುದೊಡ್ಡ ಅನುಮಾನದವಳು. ಅನುಮಾನವೇ ಮೂರ್ತಿಮಂತಳಾದವಳು. ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಒಂದಾಗಿ ತನಗೇನೋ ದೊಡ್ಡ ಬಗೆಯುತ್ತಿದ್ದೇವೆಂದು ಅವಳು ಭಾವಿಸಿದರೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಅವಳು ಭಾವಿಸಿ

ಬಿಟ್ಟರೆ, ನನಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ನಿನಗೂ ಕೆಡುಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಾನು ಇಷ್ಟು ಕಾಲದವರೆಗೆ ಈ ಸರ್ವ ಪೌವನದಲ್ಲಿ ಇದ್ದಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ವರೆಗೆ ಕಾದಿರಲು ನನಗೇನೂ ಕಷ್ಟವಿಲ್ಲ. ಬೇಯಲಿ ಕ್ಯಾಗುವಾಗ ಗಡಿಗೆ ಒಡೆದ ಹಾಣಾಗಬಾರದು" ಎಂದಿತು ಕಾಲಿನಾಗ.

ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಕಾಲಿನಾಗವು ಹೇಳಿದುದರಲ್ಲಿ ನಿಜವಿರುವಂತೆಯೇ ತೋರಿತು. ಎಷ್ಟೇ ಆದರೂ ಮಾಂತ್ರಿಕರೆಂದರೆ ಮಾಯಾತಾಂತ್ರಿಕರೇ. ನಂಬಿಕೆಯೋಗ್ಯರಾದವರಲ್ಲ. ಯಾವ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಅವರು ಯಾರನ್ನು ಕುರಿತು ಎಂತಹ ಅನುಮಾನಗಳಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗುವರೋ ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟ. ಹೀಗೆ ಯೋಚಿಸಿ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಮರದ ಪತ್ತಿರದಿಂದ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಕದಲಿದನು. ಕಾಲಿನಾಗವು ಮೊದಲಿನಂತೆ ಅವನಿಗೆ ದಾರಿ ತೋರಿಸುತ್ತ ಮುಂದೆ ಹೋಯಿತು. ಹಸಿವೆಯಡಗಿ ಹೊಸ ಉತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿರುವ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಅವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ನಡೆದನು.

ಸರಿಯಾಗಿ ಸೂರ್ಯನು ನಡುನೆತ್ತಿಗೆ ಬರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಮತ್ತೊಂದು ದಟ್ಟವಾದ ಅರಣ್ಯವೊಳಗಿನಿಂದ ಹೊರಬಿದ್ದರು. ಈಗ ಅವರಿಬ್ಬರ ಇದಿರನ್ನಲ್ಲಿ ಅರಣ್ಯವಿರುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ಅಲ್ಲಿಲ್ಲಿ ಮರಗಳು ವಿರಳಾಗಿ, ಬೆಟ್ಟಗಳೂ ಕಣಿವೆಗಳೂ ಗೋಚರಿಸಿದುವು. ಕತ್ತಲೆ ಕವಿದ ದಟ್ಟವಾದ ಕಾಡುಗಳು ಅಲ್ಲೆಲ್ಲೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ.

"ಚಂದ್ರವರ್ಮ, ಇನ್ನು ನಾನು ಬರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಬರಲಿಕ್ಕೂ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕಾವಾಲಿನಿಯ ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ ನನ್ನನ್ನು ಈ ಅಡವಿಗಳಿಂದ ವಾಟಿಸಿದನು. ಇನ್ನು ಮುಂದಕ್ಕೆ ನೀನು ಒಪ್ಪಿಂಟಿನಾಗಿಯೇ ಹೋಗಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ಕಾಣುವ ಬೆಟ್ಟಗಳಲ್ಲಿ, ಕಣಿವೆಗಳಲ್ಲಿ ನೀನು ಅಜಾಗರೂಕ ಅಪಾಯವನ್ನು ಇದರಿಸಬೇಕಾದೀತು. ನೀನು ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಬಿಡದಿರುವ

ಪರಗಿ, ನವಗಿ ಅರ್ಥವಾಗುವ ಪರುಪಕ್ಷಿಗಳ ಭಾಷೆ ಗೊಂದಲಾಗಿ, ಎಲ್ಲಾ ಗೊಂದಲಾಂಶಗಳಿಂದಲೂ ಪಾತಾಗಿ ವಿಜಯವನ್ನು ಪಾಧಿಸಬಲ್ಲೆ" ಎಂದಿತು ಕಾಲನಾಗ.

ಆಮೇಲೆ ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಪಡೆದು ಕೊಂಡು ಕಾಲನಾಗವು ಭುಸುಗುಟ್ಟುತ್ತ, ಬಂದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗತೊಡಗಿತು. ಮರಗಳ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಅವು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಕಾಣದೆ ಹೋಗುವವರೆಗೂ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು. ಆಮೇಲೆ ಉದ್ಭವಾದೊಂದು ಉರು ಶೇಮ ತಾಣು ಹೋಗಬೇಕಾದ ಹಾದಿ ಹಿಡಿದು ನಡೆಯ ತೊಡಗಿದನು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕವೂ ದೊಡ್ಡವೂ ಆದ ಕೆಲ್ಲು ಗಳಿದ್ದವು ಎರಡು ಬದಿಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಮುಳ್ಳು ಗಿಡಗಳ ಪೊದರುಗಳಿದ್ದವು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಮುತ್ತಿಡುವಂತಹ ಮಹಾ ವೃಕ್ಷಗಳೂ ಇದ್ದವು. ಆ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ತಿರುಗಾಡುವ ಮೃಗಗಳೂ ಪಕ್ಷಿಗಳೂ ಹೊರಡಿಸುವ ಒಗಟೆಯ ಶಬ್ದಗಳಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲಿಯವರೆನ್ನು ಒರಗು ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಕಲ್ಲೆದೆ ಲುವನಾದ ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ಈಗ ಮೃಗಪಕ್ಷಿಗಳ ಭಾಷೆ ತಿಳಿದುದರಿಂದ, ಹೆದರುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ಆ ಕ್ಷುಗಳನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳ ತೊಡಗಿದನು. ಯಾವುದೋ ಹೊಸತೊಂದು ಎರಡು ಕಾರಿನ ಪ್ರಾಣಿ ಶಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆಯೆಂದು, ಅವನು ಒಂದರೊಡನೊಂದು ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದವು.

ಸೂರ್ಯನು ಪಶ್ಚಿಮಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಭೂಮಿಯ ಅಂಚಿನವರೆಗೆ ಬರುವವರೆಗೂ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಉತ್ತರದಿಕ್ಕನ್ನು ಹಿಡಿದು ನಡೆಯುತ್ತಲೇ ಇದ್ದನು. ಅಷ್ಟುಹೊತ್ತಿಗೆ ಅವನಿಗೆ ತುಂಬಾ ಅಯಾಸವೂ ಆಯಿತು, ಹಸಿವೆಯೂ ಎದ್ದಿತು ಅವನು ದೊಡ್ಡ ದೊಂದು ಮರದ ಅಡಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅವರ ಕಾಂತಕ್ಕೆ ಒರಗಿ ಕುಳಿತು ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದನು. ದೃಷ್ಟಿ

ಪರಿವಷ್ಟು ದೂರದ ವರೆಗೂ ಒಂದೇ ಒಬ್ಬ ಫಲ ವೃಕ್ಷವಿರುವಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಎಣಾದರೂ ಆಗದು ಗೆಡ್ಡೆ ಗೆಣಸುಗಳಿವೆಯೋ ನೋಡೋಣವೆಂದರೆ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಲ್ಲ ಕೇವಲ ಮುಳ್ಳು ಪೊದರುಗಳೇ. ಕೆಲ್ಲುಗಳ ಕುಪ್ಪೆದಾಶಿಗಳೇ.

"ಇಲ್ಲಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಳಿತು ಕಾಲಕಳೆದು ರಾಭವೇ ನಿಲ್ಲ. ಇನ್ನಷ್ಟು ಮುಂದೆ ಹೋದರೆ ಯಾವು ದಾದರೂ ಹಸ್ಯನ ಮರಗಳು ಕಾಣಬಹುದು" ಎಂದುಕೊಂಡು ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಅಲ್ಲಿಂದಿದ್ದು ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಡೆದನು. ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ಹೋಗಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಂದು ಬಂಡೆಯನ್ನು ಒಳಗೆ ನಡೆಯುವಪ್ಪರಲ್ಲಿ, ಅವನ ಇದಿರಿಗೆ ಕಂಡ ದೃಶ್ಯವು ಅವನನ್ನು ದಂಗು ಒಡಿಸಿತು. ಫಲಭಾರದಿಂದ ಬಾಗಿಹೋದ ಅನೇಕ ವೃಕ್ಷಗಳು ಅಲ್ಲಿಗೆ ತುಸುಮೂರದಲ್ಲಿದ್ದವು. ಚಂದ್ರ ವರ್ಮನಿಗೆ ಅತ್ಯಾನಂದವಾಯಿತು. ಅವನು ಕಾರಿಗೆ ಅದ್ದಬರುವ ಕೆಲ್ಲುಗಳನ್ನೂ ಪೊದರುಗಳನ್ನೂ

ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಮೇಗವಾಗಿ ಮುಂದಕ್ಕೆ ನಡೆದನು. ಒಂದೆರಡು ನಿಮಿಷ ನಡೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಶರೀರಕ್ಕೆ ಯಾವುದೋ ಬಿಸಿಗಾಳಿ ಸೋಂಕತೊಡಗಿತು. ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಅತ್ಯರ್ಥಪಡುತ್ತ ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ನೆಲವು ಇಳಿಜಾರಾಗಿ ಕಣವಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಕೆಳಗೆಯಾವುದೋ ದೊಡ್ಡ ನದಿ ಹರಿಯುವಂತೆ ನೀರೀನ ಘೋರ್ಗರೆ ತವು ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಆ ನದಿಯಿಂದ ಬಿಬಿಬಿಯಾದ ಹೋಗೆ ಏಳುವಂತೆಯೂ ಕಂಡಿತು.

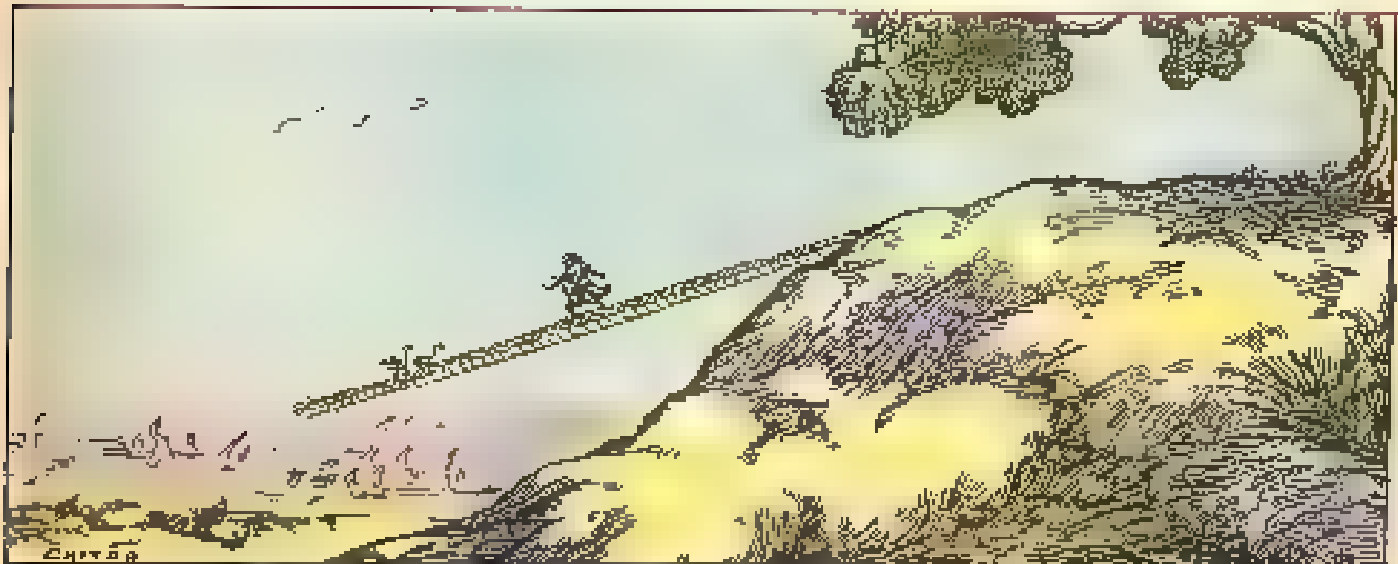
ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಆ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ನದಿಯನ್ನು ನೋಡುತ್ತಲೇ ಏನೂ ತೋರದೆ ನಿರ್ವಿಣ್ಣನಾದನು. ಎಲ್ಲಿಯೋ ಅಗ್ನಿಪರ್ವತದ ಕಡೆಯಿಂದ ಬಿಸಿನೀರಿನ ಬುಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ಈ ಜಲಪ್ರವಾಹವಾಗಿ ಹರಿಯುತ್ತಿರಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡನು. ತಾನು ಹಸಿವಿನಿಂದ ಬಲಗುಂದಿ ಸಾಯದಿರಬೇಕಾದರೆ, ಬೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಈ ಬಿಸಿನೀರಿನ ಪ್ರವಾಹವನ್ನು ದಾಟದೆ ತಪ್ಪದು. ಹಣ್ಣುಗಳ ಭಾರದಿಂದ ಬಗ್ಗಿದ ಮರಗಳೆಲ್ಲಾ ನದಿಯ ಅಚೆಯ ಬದಿಯಲ್ಲೇ ಇವೆ.

ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ಚಂದ್ರವರ್ಮನು ಆಲೋಚಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ಒಂದು ಮಹಾಸರ್ಪವು ತಾಳೆಯ ಮರದ ಹಾಗೆ ನಟ್ಟಿಗೆ ಎದ್ದಿತು. ಇದಾವ ಸರ್ಪವಪ್ಪ ? ಕಾಲನಾಗನ ಸಂಬಂಧದ್ದೇ ?

ಆಮೇಲೆ ಅದು ತನ್ನ ತಲೆಯ ಭಾಗವು ನದಿಯ ಅಚೆಯ ಕಡೆಗೆ ಬೀಳುವಂತೆ ಪಾರಿಸೊಂಡಿತು. ಹಾಗೆಯೇ ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗಿ, ಬಾಲದ ಭಾಗವನ್ನು ಕದಲಿಸಿ ಮುಂದೆ ತಳ್ಳಿಕೊಂಡಿತು.

ಅದೇ ಸಮಯವನ್ನು ಕಾಡುಕೊಂಡಿದ್ದಂತೆ ನಾಲ್ಕಾರು ಕೋತಿಗಳು ಕೀಚು ಕೀಚಿನ್ನುತ್ತ ಮರಗಳಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದು, ನದಿಯನ್ನು ದಾಟಲು ಸಂಕದಂತೆ ಏರ್ಪಟ್ಟ ಸರ್ಪದ ಮೇಲೆ ನಡೆದು ಅಚೆಯ ಕಡೆಗೆ ಓಡತೊಡಗಿದವು.

ಅಷ್ಟು ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ತಾನು ಈ ಬಿಸಿನೀರಿನ ನದಿಯನ್ನು ದಾಟಬೇಕಾದರೆ ಆ ಕೋತಿಗಳ ಹಾಗೆ ಸಾಹಸ ಮಾಡಲೇಬೇಕು ಎಂದು ಚಂದ್ರವರ್ಮನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಆ ಹೆಜ್ಜಾವಿನ ಅಗಲವಾಗಿದ್ದ ನೆಲೆ ನುಡಿಯದ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಬೀಳದಂತೆ ಓಡಬೇಕಾದುದು ಸಾಮಾನ್ಯ ಕೆಲಸವಲ್ಲವೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಹಾಗೆ ಓಡುವಾಗ ಆಡು ತನ್ನ ಶರೀರವನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡರೆ ತನ್ನ ಗತಿ ಮುಗಿದೇ ಹೋಗುತ್ತದೆಂತಲೂ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತು. ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಚಂದ್ರವರ್ಮನು, ಬೇಗ ಬೇಗ ಹೋಗಿ ಆ ಬೃಹತ್ ಶರೀರದ ಹಾವಿನ ಬೆನ್ನ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ, ಕೋತಿಗಳ ಹಿಂದೆ ಅಚೆಯ ತೀರಕ್ಕೆ ಓಡತೊಡಗಿದನು. (ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

ಪ್ರತಿರೋಧ

ರಾಜಾ ಕುಮಾರನು ಕೈಗೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು
 ಕೊಲ್ಲಾತಾನೆಂದು ಅಪರಾಧಿ ರಾಜನನ್ನು ಕಾಣ
 ವೆಂದು ಕೊಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧನಾದನು.
 ಮತ್ತೆ ಬಂದ ಕ್ರಿಮಿಕಾರನು ಅದನ್ನು ಮರದಿಂದ
 ಕೀಳಿಸಿ ಕೈಗೆ ಹಿಡಿದು ಮತ್ತೆ ಮೆಟ್ಟಿತ್ತನು.
 ಮೌನವಾದುದರಿಂದ ಸ್ವಕಾನದ ಬಾರಿ ಹಿಡಿದು
 ಹಿಡಿದನು. ಈ ಕೃಷಕ ಬಾಯಿಯು ಮೂಲಕ
 ಅಪರಾಧಿ ಕೈಗೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅಪರಾಧಿ
 ರಾಜನು ಮೆಟ್ಟಿತ್ತನು ಮೂಲಕದಿಂದ ಕೊಲ್ಲುವುದರ
 ದಲ್ಲಿ ಕಂಪಿಸುತ್ತಾ ಕಲ್ಲು ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ
 ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಕೃಷಕನು ಅ
 ಕೃಷಕನಲ್ಲಿ ಯಾರು ಬಂದಿರಾಗಿ ಹೀಗೆ ತಿರುಗು
 ವುದು ನೋಡಿ ಅಪರಾಧಿರಾದುದು. ಕಾಣದ
 ನೂ ಕಾಣದ ಕೃಷಕನಾದುದು. ಈ
 ಕೃಷಕನು ಮುಂದೆ ಮತ್ತೆ ಕೃಷಕನಾದುದು
 ಕನ್ನ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಕೀಳಿಸಿ ಬಿಡಲು ಕಾಣದ
 ಹಿಡಿದು ಮುಂದು ನೋಡಲಾಗದು. ಒಂದು ವೇಳೆ
 ನೀನು ನಿನ್ನ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿರಬೇಕು ಕನ್ನ
 ಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡಿರುವೆಯೇ ? ಅದು ನಿಜ

ಬೆಂಗಳೂರು?

ವಾದರೆ ನಿನ್ನಂತಹವೇ ಅದ ಒಬ್ಬ ರಾಜನ ಕಥೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಕೇಳುತ್ತಾ ನಡೆದರೆ ಪ್ರಮ ತಿಳಿಯ ಅರವು. ನಿನ್ನ ತಿಳುವಳಿಕೆಗೂ ಸಹಾಯವಾದೀತು " ಎಂದು ಕಥೆ ಹೇಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು.

ಹಿಂದೆ ಶಂಬರನೆಂಬೊಬ್ಬ ಮಂತ್ರಿಕನಿದ್ದನು. ಅವನು ದಿನನಿತ್ಯ ಸೂರ್ಯೋದಯದಾಗುವಾಗ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಶುಚಿಭೂತನಾಗಿ, ನದೀ ತೀರದಲ್ಲಿರುವುದು ಆಲವ ಮರದ ಬುಡದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ನಿತ್ಯ ಪೂಜೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸುವನು. ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಪನ್ನ ಪೂಜೆ ಮುಗಿಸಿ, ಹೊರಡಲಿರು ವಾಗ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ನೇರಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದನು. ಅವನ ಮೇಷಪೂರ್ವಾಗಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅವನೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಮಂತ್ರಿಕನೆಂದು ಯಾರಾ ದರೂ ಊಹಿಸುವರು.

ಶಂಬರನು ಅವನ ಮುಖವನ್ನು ಆಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕಣ್ಗಾರಿಸಿ ನೋಡುತ್ತಿರಲು, ಬಂದವನು ಮುಗುಳು

ನಗುತ್ತಾ, "ಇಲ್ಲಿ ಶಂಬರನೆಂಬ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಲಿತವನು ಇರುವನಂತೆ. ಅದು ನೀನೇ ಏನು ? " ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಆ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿ ಶಂಬರನು ಕೋಪ ತಂದು ಕೊಂಡು, "ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕಲಿತವನಲ್ಲ, ಮಂತ್ರ ಶಾಸ್ತ್ರ ಪೂರಾ ಆಭೋಶನ ಮಾಡಿದವನು ನಾನು. ಈ ಸಂಗತಿ ಈ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನೇಕರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ " ಎಂದನು.

"ಹಾಗೇನು ? ನಾನು ನೆರೆಯ ರಾಜ್ಯದವನು. ಅತ್ಯದ್ಭುತವಾದ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿದವ ನೆಂದು ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದವರಿಗಿಲ್ಲಾ ನಾನು ಮೆಚಿತ ನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ಹೆಸರು ದೇವಯ್ಯ " ಎಂದನು ಆ ಹೊಸವ.

"ಒಂದೇ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಮಾನ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ಇಬ್ಬರು ಮಂತ್ರಿಕರಿರುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ " ಎಂದನು ಶಂಬರ.

"ಆ ಮಾತು ನಿಜ. ಹಾಗಾದರೆ ನುಮ್ಮನಿದ್ದು ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲ. ನನಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಶಕ್ತಿ ಗಳುಳ್ಳವನೆಂದು ನೀನು ನಿರೂಪಿಸಬಲ್ಲೆಯಾ ? " ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ದೇವಯ್ಯ.

"ನಿರೂಪಿಸಬಲ್ಲೆನು. ನಾನು ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಕುಡಿಯಲು ಒಂದು ಬೊಟ್ಟು ನೀರು ಕೊಡಾ ಸಿಗದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟೇತು " ಎಂದನು ಶಂಬರ ಖಂಡಿತ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ.

"ನಾನು ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ನೀರನ್ನು ಹುಟ್ಟಿಸಿ. ಆ ಪ್ರಜೆಗಳ ಪೂರ್ವವನ್ನು ಕಾಪಾಡಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ " ಎಂದನು ದೇವಯ್ಯ.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಶಂಬರನಿಗೆ ಬಹಳ ಹೊರಸು ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು.

"ನನ್ನನ್ನು ನಿನಗಿಂತ ಕಡಿಮೆಯವನೆಂದು ತಿಳಿಯ ಬೇಡ. ಪುಷ್ಪಿಕಾಕ್ಷಿ ಕೂಡಾ ಬೆಳೆಯದ ಮರು

ಭೂಮಿಯನ್ನು ಹಚ್ಚಗಿನ ಸುಕ್ಷೇತ್ರವಾಗಿ ಮಾಡ ಬಲ್ಲವನು ನಾನು" ಎಂದನು ಶಂಬರ.

"ಓಹ್ ! ಅಪ್ಪೇತಾನೇ ? ನಾನು ಅದನ್ನು ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಭಸ್ಮಮಾಡಿ ಹಾಕುವವನು" ಎಂದನು ದೇವಯ್ಯ.

ಶಂಬರನು ಬೇಸತ್ತು, "ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಬರಿಮಾತು ಏಕೆ ? ನನ್ನ ಅದ್ಭುತ ಶಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ನಂಬಿಗೆ ಬರಲು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿಬಿಡು. ಈ ಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ನನ್ನ ಚಿತ್ತಿಯನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿ ಬಿಡು ತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ದೇವಯ್ಯ ಶಾಂತನಾಗಿಯೇ "ನೀನು ನಿಜಕ್ಕೂ ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮಂತ್ರಗಾರನಾದರೆ, ದೀರ್ಘರೋಗಿಗಳಿಂದ ಸರಳಕೊಂಡಿರುವವರಿಗೆ ರೋಗಿಗಳಿಂದ ಪರಿಹರಿಸುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವಿಯೋ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಕೂಡಲೇ ಶಂಬರನು, "ಓ ! ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡ ಬಲ್ಲೆನು" ಎಂದನು.

"ನೀರನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸುವೆಯೋ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ದೇವಯ್ಯ.

ಅದನ್ನೂ ಮಾಡುವೆನೆಂದು ಶಂಬರನು ತಲೆ ಯಾಡಿಸಿದನು.

ದೇವಯ್ಯನು ಓಂದು ಕ್ಷಣ ತಾಳಿ, "ಮಾಸವ ರಲ್ಲಿ ಯಾರು ಒಳ್ಳೆಯ ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವರು, ಯಾರು ದ್ರೋಹಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳವರು ಎಂಬುದನ್ನು ಮಂತ್ರ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಆರಿಸಿ ಹೇಳಲು ನಿನಗೆ ಸಾಧ್ಯವೆ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಆದು ಕೂಡಾ ತನ್ನಿಂದಾಗುವುದೆಂದು ಹೇಳಿದನು ಶಂಬರ.

"ನಿನ್ನ ಇಂದಿರಿಕಲ್ಲಿರುವವರ ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗೆ ಏನಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಕಂಡು ಹಿಡಿದು ಹೇಳಲು ನಿನ್ನ ಮಂತ್ರಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿ ಇದೆಯೇ ?"

ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ದೇವಯ್ಯ. ಶಂಬರನು ಬೇಸರ ದಿಂದ ಹುಬ್ಬು ಸುರಳಿಸಿ, ಅ ಕೆಲಸ ಕೂಡಾ ಮಾಡ ಬಲ್ಲೆನೆಂದು ಹೇಳಿ "ನೀನು ನನ್ನನ್ನು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ವಿಧವಾಗಿ ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ನೋಡುವಿಯೋ ? ನಾನು ಮಾಡುವೆ ನೆಂದು ಹೇಳಿದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೀನು ನಿನ್ನ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಮಾಡಬಲ್ಲೆಯೋ ? ಸುಮ್ಮನೆ ನನ್ನನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೇಳುವಿಯೋ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಓ ! ಕಪ್ಪದೆ ಮಾಡಬಲ್ಲೆನು" ಎಂದನು ದೇವಯ್ಯ.

"ಬರಿಮಾತಿನಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವೇನಿಲ್ಲ. ಪಂಥ ಕಟ್ಟು" ಎಂದನು ಶಂಬರ.

"ಏನು ಪಂಥವೆಂದು ನೀನೇ ಹೇಳು" ಎಂದು ದೇವಯ್ಯ ಹೇಳಲು, "ಅದನ್ನೂ ನೀನೇ ಹೇಳಿ ಬಿಡು. ನಾನು ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಹಿಂಜರಿಯುವವನಲ್ಲ. ಎಂತಹ ಪಂಥಕ್ಕಾದರೂ ನಾನು ಸಿದ್ಧನೇ" ಎಂದನು ಶಂಬರ. ದೇವಯ್ಯನು ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರ ಆಲೋಚಿಸಿ,

“ಸೂತು ಹೋದವನು ಗೆದ್ದವನಿಗೆ ದಾಸೋಪಂ ಅನ್ನಬೇಕು. ಆಮೇಲೆ ಅವನು ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಗಳ ಗೊತ್ತವೆಗೇ ಹೋಗಬಾರದು. ಒಪ್ಪುವೆಯಾ?” ಎಂದನು.

“ಒಪ್ಪುತ್ತೇನೆ. ಹಾಗೇ ಆಗಲಿ” ಎಂದನು ಶಂಬರ.

“ಅದರಲ್ಲಿನೊಂದು ಸಣ್ಣ ಪುರತ್ತು. ಮೊದಲು ನನ್ನ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಬೇಕು. ಅದಾದ ನಂತರವೇ ನನ್ನ ಅದ್ಭುತಗಳನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು ದೇವಯ್ಯ.

ಇದನ್ನೂ ಶಂಬರನು ಒಪ್ಪಿದನು.

ಆಮೇಲೆ ಆ ಮಂತ್ರಗಾರರದ್ದಿರೂ ಕೂಡಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟು ಸಡು ಮಝಾಪ್ಪನ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಒಂದು ಗ್ರಾಮವನ್ನು ತಲುಪಿದರು. ಎಷ್ಟೋ ಕಾಲದಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಮಳೆ ಬಾರದುದರಿಂದ ವ್ಯವಸಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಹೊಲ ಗದ್ದೆಗಳೆಲ್ಲ ಪಡಲು ಬಿದ್ದಿದ್ದುವು. ಕೆರೆಬಾವಿ ಗಳೆಲ್ಲ ಒಣಗಿ ಹೋಗಿದ್ದುವು. ಕುಡಿಯುವ ನೀರಿಲ್ಲದೆ

ಜನರೆಲ್ಲ ನಾನಾ ಪಾಡುಪಟ್ಟು ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅದೇ ದೊಡ್ಡ ಪೊರೆ ಚಾಚಿಯಾಗಿತ್ತು.

“ಸರಿ. ಈ ಪ್ರಾಂತದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸು. ನೀರು ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡು ನೋಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು ದೇವಯ್ಯ.

ಶಂಬರನು ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಕೊಂಡು ಏನೋ ಸ್ಮರಣೆ ಮಾಡಿದನು. ತರುವಾಯ ಒಲಕೆಯ ತೋರು ಬೆರಳನ್ನು ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ತಿರುಗಿಸಿ ಕೆಲವು ಮುದ್ರೆಗಳನ್ನು ಒರೆದಂತೆ ಮಾಡಿ ಕಣ್ಣುಗಳಿಗೆ ಒತ್ತಿಕೊಂಡನು. ಮರು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಸುತ್ತಲೂ ಕಾಮೋಡಗಳು ಎದ್ದು ಬಂದು ಮಿಂಚು ಗುಡುಗು ಸಿಡಿಲುಗಳಿದ್ದುವು. ಒಮ್ಮೆಗೇ ಪಟವಟ ಉದಾರತೊಡಗಿದ ಮಳೆ ಕುಂಭವೃಷ್ಟಿಯಾಗಿ ಜೋರೋ ಎಂದು ಸುರಿಯಿತು.

ವಿಜಯಗರ್ವದಿಂದ ದೇವಯ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿ ತಲೆಯೂದಿಸಿದನು ಶಂಬರ. ದೇವಯ್ಯನು ಅವನನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು, “ದೊಡ್ಡ ಮಂತ್ರವಾದಿಯೇ ನೀಜ.

ಮೊದಲು ನಿನ್ನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಏನೋ ಅಂದು
ಕೊಂಡಿದ್ದರೂ, ನಿನ್ನ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಂತ್ರ,
ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳವನೆ ಎಂಬುದು ತಿಳಿಯಿತು”
ಎಂದನು ನಗುತ್ತಾ.

“ಏನಂದೆ? ನನ್ನದು ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಮಾತ್ರದ
ಮಂತ್ರ, ಶಕ್ತಿಯೇ? ನೋಡುತ್ತೇನೆ ನಿನ್ನ ಮಂತ್ರ,
ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಮಳೆ ಸುರಿಸು” ಎಂದನು ತಂಬರ.

ದೇವತೆಯನು ಕಿರುನಗೆಯೊಂದಿಗೆ, “ಪರಶ್ವಿನ
ಸಂತತಿ ಮಹಾ ಮೋಯಿತು” ಮೊದಲು ನಿನ್ನ
ಮಂತ್ರ, ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನೆ ಪ್ರವರ್ತಿಸುವೆನಿಡು ನಿಯಮ
ವಿಧಿಯಷ್ಟೆ?” ಎಂದನು

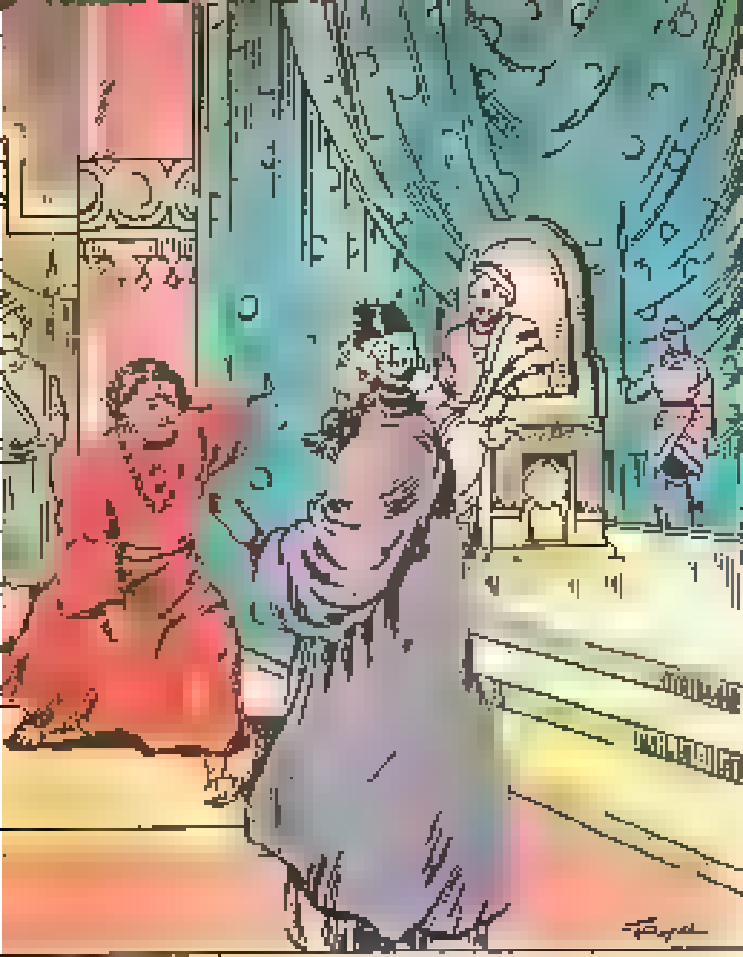
“ಸರಿ, ಹಾಗೆ ಆಗಲಿ” ಎಂದನು ತಂಬರ.

“ರಾಜಧಾನಿ ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗೋಣ. ಈ ದೇಶ
ಮಾಳುಕುವ ರಾಜನ ಮಗಳು ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದ
ಗೂಗಲಾಗದ ರೋಗದಿಂದ ಹುಸಿಗೆ ಹಿಡಿದಿದ್ದಾಳೆಂದು
ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ನಿನ್ನ ಮಂತ್ರ ಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಅವಳ ರೋಗ
ಗುಣವತು. ಬಿಡು” ಎಂದಳು ದೇವತೆ.

ಹಾಗೆಯೇ ಇಬ್ಬರೂ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹೋಗಿ
ಮಹಾರಾಜನನ್ನು ದರ್ಶನವಹಿಸಿದರು. ಸಂತತಿ
ತಿಳಿದು ರಾಜನು ಅವರನ್ನು ತನ್ನ ಕಿವಿಯ ಮೇಲೆ
ಗಿರುವ ಕಿವಿಗಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು
ತಂಬರನು ರಾಜಕಿವಿಯ ಮೇಲೆ ಪಶ್ಚನ್ನ
ನಿರೂಪಿಸಿದನು. ತನ್ನ ತೋರುಬೆರಳನ್ನು ಕಿವಿ
ಮುಖಾಂತರಗಳಿಗೆ ಗಾಳಯಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿಸಿ ತನ್ನ ಕಣ್ಣು
ಗಳಿಗೆ ತಾಗಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅಮೇಲೆ ಒಂದು ಸುಷುಪ್ತ
ವೇದಿತ್ತು ಏನೋ ತನ್ನೊಳಗೇ ಜುಲುಜುಲು
ಸ್ಥಿತವಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರೂ ಕುತುಹಲದಿಂದ ರಾಜಕಿವಿಯ
ಯನ್ನೂ ಅವನನ್ನೂ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರು.

ಮತ್ತೊಂದು ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ರಾಜಕಿವಿಯ ಮೈಕ್ಕೆ
ಅಲುಗಾಡಿಸಿ, ಪ್ರಕಾಶವಂತವಾದ ಮುಖದಿಂದ,
ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ನೋಡಿ ನಗುತ್ತಾ, ಎದ್ದು ಕುಳಿತಳು.
ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಅವಳನ್ನು ಪೀಡಿಸುವ
ವೈದ್ಯರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದ ರೋಗ ಮುಖವಾಯವಾಗಿ
ಹೋಗಿ ಜುರುಜಾಗಿರುವ ಮಗಳನ್ನು ನೋಡಿ,

ರಾಜನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟನು. ಆಗ ದೇವಯ್ಯನು ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಏಕಾಂತವಾಗಿ ಮಾತಾಡಿ, ಶಂಬರನ ಬಳಿಗೆ ಒಂದು "ಮಹಾರಾಜರಿಗೆ ತನ್ನ ಪರಿವಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ದ್ರೋಹಿಗಳಿರುವರೆಂದು ಅನುಮಾನವಾಗಿದೆಯಂತೆ. ಅವರು ಯಾರೆಂದು ನಿನ್ನ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಹೇಳು ಮೋಡೋಣ" ಎಂದನು.

ಶಂಬರನು ರಾಜನ ಪರಿವಾರದವರನ್ನೂ ಸೈನಿಕರನ್ನೂ ಬರಮಾಡಿಸಿ, ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿ ಹೋಗಲು ಹೇಳಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ತೋರು ಬೆರಳಿನ ಸಂಜ್ಞೆಯ ಮೂಲಕ ದ್ರೋಹಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ಆ ಬೆರಳನ್ನು ನೀಡಿ ನೋಡಿ ದೇವಯ್ಯನಿಗೆ ತೋರಿಸಿದನು. ದೇವಯ್ಯನ ಮೂಲಕ ಅವನ್ನು ತಿಳಿದ ರಾಜನು, ಆ ತಂತ್ರಗಾರ ದ್ರೋಹಿಗಳನ್ನು ಭಟರ ಮೂಲಕ ಬಂಧಿಸಿ ಕಾರಾಗಾರದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿಸಿದನು.

ತರುವಾಯಿ ರಾಜನು ಸಭೆ ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ ದೇವಯ್ಯನು ಶಂಬರನ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಹೊಗಳಿ ಮಾತಾಡಿ, ಶಂಬರನೊಂದಿಗೆ, "ನೀನು ನಮ್ಮ ಪರತ್ತಿನ ಪ್ರಕಾರ ಇನ್ನೊಂದುಸಾರಿ ಯಾತ್ರಾ ನಿನ್ನ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅದು ಹೊರಗಿನವರ ವಿಷಯವಲ್ಲ. ನೀನು ಅವನ್ನು ಕೂಡಾ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರೆ ನನ್ನ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈಗ ನಾನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏನು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆಂಬುದನ್ನು ನಿನ್ನ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಹೇಳು" ಎಂದನು.

ಶಂಬರನು ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ತೋರುಬೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಮುದ್ರೆ ಬರೆದುಕಣ್ಣಿಗೆ ಒತ್ತಿ, ದೇವಯ್ಯನನ್ನು ಬಹು ರೌದ್ರದಿಂದ ನೋಡುತ್ತ, "ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಏನಂದುಕೊಂಡಿರುವಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಹೇಳಲೇನು? ನಾನು ನಿಜವನ್ನು ಹೇಳಿದರೆ ಅಲ್ಲವೆಂದು ನಾನು ಸೋತೆನೆಂದು ಹೇಳಿಸಬೇಕೆಂದಿರುವಿ. ಆಮೇಲೆ ನನ್ನ ತೋರುಬೆರಳನ್ನು ಖಂಡಿಸಿ ನನಗೆ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಗಳು ಇಲ್ಲವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವಿ. ಎಂತಹ ಘೋರ ಆಲೋಚನೆ ನಿನ್ನದು!" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ದೇವಯ್ಯನು ಬೆರಗಾದನು. ಶಂಬರನು ಕೋಪೋದ್ರೇಕದಿಂದ ಪಲ್ಲು ಕಡಿಯುತ್ತ, "ಹುಚ್ಚಾ! ನೀನು ಯಾರೆಂದು ಕೂಡಾ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ನೀನು ನನ್ನಂಥ ಮಾಂತ್ರಿಕನೂ ಅಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಹೆಸರು ದೇವಯ್ಯನೂ ಅಲ್ಲ. ದೇವದತ್ತನೆಂದು ನಿನ್ನ ಹೆಸರು. ಈ ದೇಶದ ಮಂತ್ರಿ ನೀನು. ಯಾವ ಔಷಧಕ್ಕೂ ಗುಣವಾಗದ ರಾಜಕುಮಾರಿಯ ರೋಗವನ್ನು ನನ್ನಿಂದ ಗುಣಪಡಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಕವಟ ನಾಟಕ ಮಾಡಿರುವಿ. ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಮೋಸಗಾರನು ನೀನು!" ಎಂದನು.

ಉತ್ತರಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ರಾಜನ ಸಂಜ್ಞೆಯಿಂದ ನಾವ್ವರು ಬರಿವೈರಾದ ಭಟರು ಶಂಖರನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ಮೂವರು ಅವನ ಕೈಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಬಿಗಿದು ಕಟ್ಟಿದರು. ಆಮೇಲೆ ಅವನ ತಲೆಯನ್ನು ಒಂದು ಗೋಡೆ ಬೇಲದಲ್ಲಿ ತೂರಿಸಿ ಹಗ್ಗಗಳಿಂದ ಬಿಗಿದರು.

"ಇವನನ್ನು ಕೂಡಲೇ ವಧ್ಯಸ್ಥಾಪಕ್ಕೆ ಒಯ್ಯ ಬಿಡಬೇಡ ಮಾಡಿ ಬಿಡಿರಿ" ಎಂದು ರಾಜನು ಭಟರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

ಭಟರು ಶಂಖರ ಮಂತ್ರಿಕನನ್ನು ಅಲ್ಲಿಂದ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರು. ಆಮೇಲೆ ಯಾರೂ ಅವನನ್ನು ನೋಡಲಿಲ್ಲ.

ಬೇತಾಳವು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, "ರಾಜಾ, ಶಂಖರನು ಧರ್ಮಮಂತ್ರವಾದಿಗೆ ರಾಜನು ಬಿಡಬೇಡದ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಿದ್ದು ಅನ್ಯಾಯವಲ್ಲವೇ? ಯಾವ ದಿವ್ಯಭಕ್ತನೂ ಗುಣವಾಗದ ರಾಜ ಕುಮಾರನು ದೀರ್ಘ ವ್ಯಾಧಿಯನ್ನು ಅವನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಗುಣಪಡಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಅವನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಬಂದದ್ದು ರಾಜನ ಟೀಕೆಯಿಂದ ಅಲ್ಲ, ಅವನಿಗೆ ಸಿಟ್ಟು ಪ್ರತಿ ಮಂತ್ರಿಕನೆಂದು ಸುಳ್ಳು ಹೇಳಿದ ದೇವದತ್ತನ ಮೇಲೆ. ಹಾಗಾದರೂ ರಾಜನು ಶಂಖರನನ್ನು ಘನ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸತ್ಕರಿಸುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೀಗೆ ಮರಣಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸುವುದರಿಂದ

ರೇನು? ಈ ಸಂದೇಹಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಸಮಾಧಾನವು ಗೊತ್ತಿದ್ದರೂ ಹೇಳದೆ ಹೋದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆ ಒಡೆದು ಹೋಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು.

ಅದಕ್ಕೆ ಶಿವಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಹೀಗೆಂದನು:

"ರಾಜನಾದವನು ತನ್ನ ಹಾಗೂ ತನ್ನ ಕುಟುಂಬದ ಕ್ಷೇಮದೊಂದಿಗೆ ದೇಶದ ಪ್ರಜೆಗಳ ಕ್ಷೇಮವನ್ನು ಕೂಡಾ ನೋಡಬೇಕಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಶಂಖರನಿಗಿರುವ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಗಳು ಸಾಟಿಯಿಲ್ಲದಂಥವೆಂದು ನಿರೂಪಿಸಲ್ಪಟ್ಟವೆ ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಅವನು ಆ ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಜನರ ಒಳಿತಿಗಾಗಿಯೂ, ಕೆಡುಕಾಗಾಗಿಯೂ ತನ್ನಿಷ್ಟದಂತೆ ಉಪಯೋಗಿಸ ಬಲ್ಲವನು. ಅವನಿಗೆ ಈಗ ಮಂತ್ರಿಯ ಮೇಲೆ ಶತ್ರುಭಾವನೆ ಉಂಟಾಗಿದೆ. ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಶತ್ರುವಾಗಿ ಭಾವಿಸುವವನು, ರಾಜನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡುವನೆಂಬ ನಂಬಿಕೆ ಏನಿದೆ? ಅಂತಹ ಅದ್ಭುತ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಗಳಿಲ್ಲವನು, ಎಂದಾದರೂ ಅಪಾಯದವನೇ ಆಗುವನು. ಇದನ್ನು ತಿಳಿದೇ ರಾಜನು ಅವನಿಗೆ ಬಿಡಬೇಡದ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡಿಸಿದನು" ಎಂದನು.

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮೌನಭಂಗವಾದ ಕೂಡಲೇ ಬೇತಾಳವು ಶವದೊಂದಿಗೆ ಮಾಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಎಂದಿನಂತೆ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ನೇತಾಡಲು ತೊಡಗಿತು.

ರಹಸ್ಯ

ರಾಮಾಪ್ಪರನ್ನು ಬರೀ ಉಬ್ಬಿ ಬಟ್ಟೆಯೊಂದಿಗೆ ಬಂದ ರಾಮಣ್ಣನು ಒಂದು ವರ್ಷದೊಳಗೆ ಒಂದು ಎಕರೆ ಹೊಲವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿದನು. ಮತ್ತೊಂದು ನಾಲ್ಕು ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಗ್ರಾಮದ ಧನಿಕರೊಳಗೆ ತಾನೂ ಬಿಟ್ಟನೆನಿಸಿದನು.

ಅದೇ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿರುವ ಶರಭಯ್ಯನಿಗೆ ರಾಮಣ್ಣನು ಇಷ್ಟು ಅಲ್ಪಾವಧಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಧನಿಕನಾದ ನೆಂದು ಎಷ್ಟು ಯೋಚಿಸಿದರೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಕಡೆಗೆ ಆ ರಹಸ್ಯವೇನೆಂದು ಆತನನ್ನೇ ಕೇಳಿ ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ಶರಭಯ್ಯನು ಕತ್ತಲೆ ಬೀಳುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ರಾಮಣ್ಣನ ಮನೆಗೆ ಹೋದನು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರಾಮಣ್ಣನು ಆಗತಾನೇ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಬುಡ್ಡಿ ದೀಪವನ್ನು ಬೆಳಗಿಸಿ ಗೋಡೆಯ ಗೂಡಿನಲ್ಲಿ ಇಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಅವನು ಶರಭಯ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅಪರದಿಂದ ಮಾತಾಡಿಸಿ, "ಎನೋ ಮುಖ್ಯ ಕೆಲಸದ ಮೇಲೆ ಬಂದಿರೊಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ" ಎಂದನು.

"ಆಪ್ತೇಮೂ ಮುಖ್ಯ ಕೆಲಸವಲ್ಲ" ಎಂದು ಶರಭಯ್ಯನು ತಾನು ಬಂದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಹೇಳಿ "ನಾವು ಒಂದೇ ಗ್ರಾಮದವರು ತುಂಬೇ ? ಆ ರಹಸ್ಯವೇನೆಂದು ಹೇಳಿವ್ವು ಹೇಳಬಾರದೇ ?" ಎಂದನು.

"ಇದರಲ್ಲಿ ರಹಸ್ಯವೇನಿದೆ ?" ಎಂದು ರಾಮಣ್ಣನು ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಚಾವೆ ತಂದು ಹಾಕಿ ಶರಭಯ್ಯನನ್ನು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಹೇಳಿ, ಬುಡ್ಡಿಗೆ ದೀಪವನ್ನು ಹುದಿಸಿ ಒಂದು ಶರಭಯ್ಯನ ವಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಕುಳಿತು "ಇನ್ನು ಹಗಲಾದೊಂದಿ" ಎಂದನು.

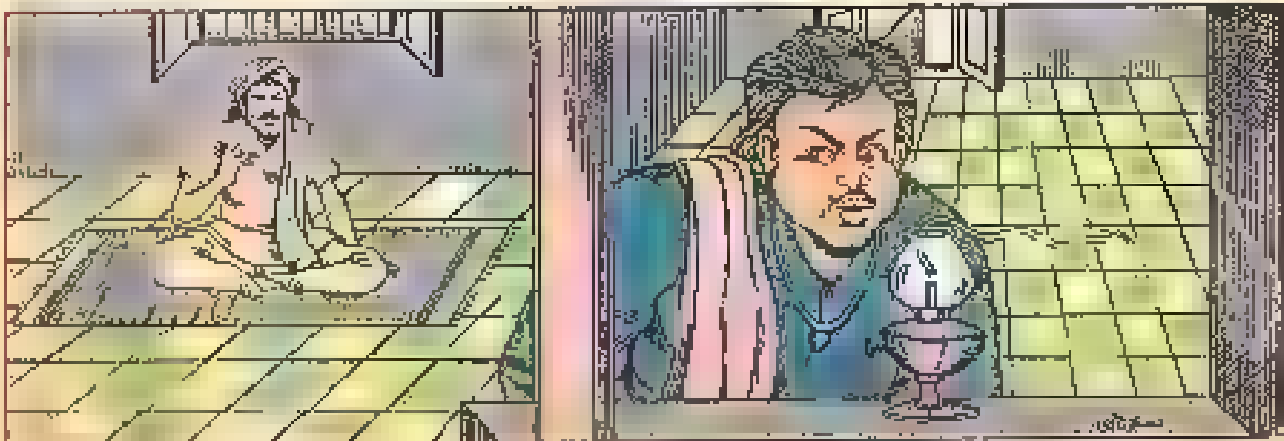
ಶರಭಯ್ಯ ಅಪ್ಪರ್ಮುಡಿಂದ "ಬೆಳಗುತ್ತಿದ್ದ ದೀಪವನ್ನು ಆರಿಸಿ ಬಂದಿರಿ. ಹಾಗೇಕೆ ಮಾಡಿದಿರೊಂದು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹೇಳುವಿರಾ ?" ಎಂದನು.

ರಾಮಣ್ಣನು ಸರ್ವ ಸಾಧಾರಣವೆಂಬಂತೆ, "ನಾವು ಹೀಗೆ ಆರಾಮವಾಗಿ ಕುಳಿತು ಮಾತಾಡಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಕೂಡಾ ಆ ಬುಡ್ಡಿ ದೀಪದ ಎಳ್ಳೆಯನ್ನು ಖರ್ಚು ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವಿರಾ ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ಶರಭಯ್ಯ ತುಕ್ಕನ ಎದ್ದು, "ಸರಿ, ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ನಾನು ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

"ಎನೋ ರಹಸ್ಯ ತಿಳಿಯೋಣವೆಂದು ಬಂದಿರಲ್ಲಾ ?" ಎಂದನು ರಾಮಣ್ಣ.

"ಆ ರಹಸ್ಯವು ನಿಮ್ಮ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಬರುವ ಮೊದಲೇ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಶರಭಯ್ಯನು ಮೊದಲು ಹೋದನು.

ಪೀಡಾಪರಿಹಾರ

ಗೋಪತಿ ಎಂಬ ವಿದ್ಯಾವಂತ ಯುವಕನಿಗೆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಭುತ್ವ ಕಾರ್ಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ಉದ್ಯೋಗ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅವನು ಬಹಳ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯದ ಮನುಷ್ಯ ಮದುವೆಯಾಗಿತ್ತು. ಉದ್ಯೋಗ ಸಿಕ್ಕಿದುದರಿಂದ, ಹೆಂಡತಿಯನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದನು. ವಿಶೇಷವೇನೆಂದರೆ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಸುನಂದ ಕೂಡಾ ಬಹಳ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯದವಳು. ಗಂಡನ ಹತ್ತಿರವೂ ಕುಂಟಾ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯಪಡುವಳು.

ಅವಳು ಸಂಸಾರಕ್ಕೆ ಬಂದ ಮೊದಲನೇ ದಿನವೇ ಆ ಗಂಡ ಹೆಂಡಿರ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವು ಅವರವರೊಳಗೇ ವ್ಯಕ್ತವಾಯಿತು. ಅಡಿಗೆ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಗಂಡ ಹೆಂಡಿರಿಬ್ಬರೂ ಒಬ್ಬರೊಡನೆ ಒಬ್ಬರು ಹೇಳಲು ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ಪಟ್ಟಿರು. ಗೋಪತಿ ಮೇಲೆ ಕೆಳಗೆ ನೋಡುತ್ತ, ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ, “ಹೊಸ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುವುದು ನಿನಗೆ ಕಷ್ಟವಾದೀತು. ಭೋಜನ ಮುಂದಿರದಿಂದ ಊಟ ತಂದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದೋ ಏನೋ” ಎನೆ ಬಳುಗುವ ವರೆಗೆ ಶಾಲು, ದಿನವಾಗಿಯೇ ಮಾಡೋಣವೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು. ಗಂಡನ ಹತ್ತಿರ ಅಡಿಗೆಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಮಾನು

ಗಳನ್ನು ತರುವಂತೆ ಹೇಳಲು ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯಪಡುತ್ತ, ಸುನಂದ ಸ್ನಾನಮಯಿಂದ, “ಏಮಗಿಷ್ಟವಾದ ಅಡಿಗೆ ಯಾವುದೋ ಗೊತ್ತಾದರೆ, ಅದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ್ದು ತಂದರೆ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಲು ಕಷ್ಟವೇನೋ ಇಲ್ಲ. ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿ ಅಭ್ಯಾಸವಿದೆ” ಎಂದಳು.

ಹೀಗೆ ಹೇಗೋ ಒಂದು ವಿಧವಾಗಿ ಈ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯ ಸಂಕೋಚದ ಧಂಪತಿಗಳ ಸಂಸಾರ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಅವಳು ಮಾಡಿದ್ದು ಹಿಡಿಸದಿದ್ದರೂ ಗೋಪತಿ ಸುಮ್ಮನಿರುವನು. ಅವಳೂ ಅಷ್ಟೇ. ಹಾಗೆಯೇ ಅವರ ಬಾಡಿಗೆ ಪಳಗಿಕೊಂಡರು.

ಒಂದುದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಪಟ್ಟಣದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಶಿವಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಕತ್ತಲಾಗುವ ಹೊತ್ತಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಬರುತ್ತಾ ಇದ್ದರು.

ಅಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯಲಾಗದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದ ಮುದುಕನೊಬ್ಬನು ಗೋಪತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಪಡುಗುವ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ, “ಅಯ್ಯಾಪ್ಪಾ, ಕಣ್ಣು ಕತ್ತಲೆ ಒಂದು ಬಿದ್ದು ಹೋಗುವ ಹಾಗಿದ್ದೇನೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಕೈ ಹಿಡಿದು ನಡೆಯಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗ್ಕೀರಾ? ನಿಮ್ಮ ಪುಣ್ಯ!” ಎಂದನು.

ಗೋಪತಿಗೆ ಅಯ್ಯೋ ಪಾವವೆನಿಸಿ. ಆ ಮುದುಕನಿಗೆ ತನ್ನ ಕೈಯ ಆಸರೆ ಕೊಟ್ಟು ನಡೆಯಿಸಿಕೊಂಡು ಕಡೆಯುಳಿದುಗಿರುವನು. ಅಗಲ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಇಬ್ಬರು ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯರು ಗೋಪತಿಯನ್ನು ಮೊದಲಿ ಕೊವದಿಂದ, "ನೋಡಿದರೆ ಓದಿಕೊಂಡವನ ಹಾಗಿರುವೆ. ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹೇಗೆ? ಮುದುಕ ತಂದೆಗೆ ಕೊಡುವ ಗೌರವ ಹೀಗೋ!" ಎಂದು ಹುಚ್ಚುಕಾರ ಮಾಡಿ, ಆ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವ ಬಾಡಿಗೆಯ ಗಾಡಿಯನ್ನು ಕರೆದರು. ಗಾಡಿ ಬಂದು ಹತ್ತಿರ ನಿಂತಿತು.

ಆ ಮುದುಕನು ತನ್ನ ತಂದೆ ಅಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಲು ಗೋಪತಿ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಿಟ್ಟು, ಏನು ಮಾಡಲೆಂದು ಹೆಂಡತಿಯ ಮುಖನೋಡಿ ಆಶೋಚನೆ ಮಾಡುತ್ತಿರಲು, ಗಾಡಿಯವನು ಮುದುಕನನ್ನು ಗಾಡಿಯೊಳಗೆ ಎಸೆ, "ಹಾಗೆನು ನೋಡುವಿರಿ? ಹತ್ತಿಕೊಳ್ಳ, ಬೇಗ. ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು

ಹೇಳಿ" ಎಂದು ಆ ಗಂಡಹೊಂಡಿರನ್ನು ರವಸರವಡಿಸಿದನು. ಮತ್ತೆನೂ ಮನತಾದರೆ ಆ ಗಂಡಹೊಂಡಿರು ಗಾಡಿಯನ್ನೇರಿ ಕುಳಿತರು. ಅವರು ಮನೆಗೆ ಮುಟ್ಟುವವರೆಲ್ಲಿ ಮುದುಕನ ಶರೀರವು ಪುರದಿಂದ ಬಿಡಬಿಡುತ್ತಾ, ಏನು ಕೇಳದರೂ ಅವನ ಬಾಯಿಯಿಂದ "ಹು ಹು ಹು" ಹೊರತು ಬೇರೆ ಮೂತೇ ಹೊರಡಲಿಲ್ಲ. ಗಾಡಿಯವನು ಮುದುಕನನ್ನು ಎತ್ತಿ, ಜಗುಲಿಯಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿ ತನ್ನ ಬಾಡಿಗೆ ಕೇಡುಕೊಂಡು ಹೋದನು.

ಸುನಂದಳು ಮಂದಕೆಗೆ ಮಲಗಲು ಹಾಸಿಗೆ ಸಿದ್ಧವಡಿಸಿದಳು. ಗೋಪತಿ ಆ ಮುದುಕನ ಗತಿ ಏನಾಗುವುದೋ ಎಂದು ಹೆದರಿ, ಬೇಗನೇ ಹೋಗಿ ವೈದ್ಯನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದನು.

ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಗೋಪತಿಗೆ ಕೂಕು ರೂಪಾಯಿ ಮಿಷನ್ ಆರನಂತರ ಮುದುಕ ಫುರ್ತಿ ಗುಣಮುಖನಾದನು. ಆದರೆ ಅವನು ಆ ಗಂಡ ಹೊಂಡಿರೊಂದಿಗೆ, ತಾನು ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತೇನೆಂಬ ಪ್ರಸಕ್ತಿ ಎತ್ತರೇ ಇಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ಹೋಗಿಯು ಹೇಳಲು ಆ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯದ ರಂಪತಿ ಗಳಿಂದ ಸುಧ್ಯವಾಗಲೂ ಇಲ್ಲ.

ಮತ್ತೆ ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳು ಕಳೆದುವು. ಗೋಪತಿ ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ, "ಈ ಮುದುಕ ಯಾವಾಗ ಹೋಗುತ್ತಾನೋ ಏನೋ?" ಎಂದನು.

"ಅವನನ್ನೇ ಕೇಳಿ ನೋಡಿದರೆ ಒಳ್ಳೆದಲ್ಲವೆ?" ಎಂದಳು ಸುನಂದ.

"ನಾಳೆ ಉಟವಾದ ಮೇಲೆ ನೀನೇ ಕೇಳಿದು" ಎಂದನು ಗೋಪತಿ.

ಹಾಗೆ ಕೇಳಲು ತನ್ನಿಂದಾಗದೆಂದು ಗಂಡ ಹೊಂಡಿಗೆ ಹೇಳಲು ಸುನಂದಳಿಗೆ ಸುಕೋಟ ಅದ್ದು ಬಂದಿತು. ಅವರೇ ಕೇಳಿಯಾರು ಎಂದುಕೊಂಡು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದಳು.

ಹೀಗೆಯೇ ಮತ್ತೆರಡು ದಿನಗಳು ಕಳೆದ ಮೇಲೆ ಮುದುಕನನ್ನು ತಮ್ಮ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಹೋಗಿನ್ನಲು ತಮ್ಮಿಬ್ಬರಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗದಂತೆಂದು ಖಂಡಿತ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡರು. ಬೇರೆ ಏನು ಉಪಾಯವೆಂದು ತಲೆ ಕೆರೆದು ಬಹಳವಾಗಿ ಯೋಚಿಸಿ ಒಂದು ಉಪಾಯ ನಿರ್ಧರಿಸಿದರು.

ಗೋಪತಿ ಗಟ್ಟಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ, ಮುದುಕ ನೋಡಿಗೆ, "ನಾಳೆ ಬೆಳಗ್ಗೆ ನಾನೂ, ಸುವಂದಳೂ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಅವಳ ತಂದೆನ ಪರಗೆ ಹೋಗಿ ಬೇಕಾಗಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮದುವೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬೇಕು. ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರಲು ಎರಡು ದಿನಗಳು ಗುತ್ತೆ" ಎಂದನು,

"ಸಂತೋಷವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಬನ್ನಿರವ್ವ. ಆ ಎರಡು ದಿನಗಳ ಪರಗೆ ನನ್ನ ಊಟ ಕಿಂಡಿಗಳಿಗೆ ನೀವೇನೂ ಸಂತೋಷಪಡಬೇಡಿ. ಹೇಗೋ ನಾನು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ನೀವು ಬರುವಾಗ ಒಂದು ದಿನ ತಡವಾದರೂ ಚಿಂತೆ ಇಲ್ಲ" ಎಂದನು ಮುದುಕ ಸರ್ವ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ.

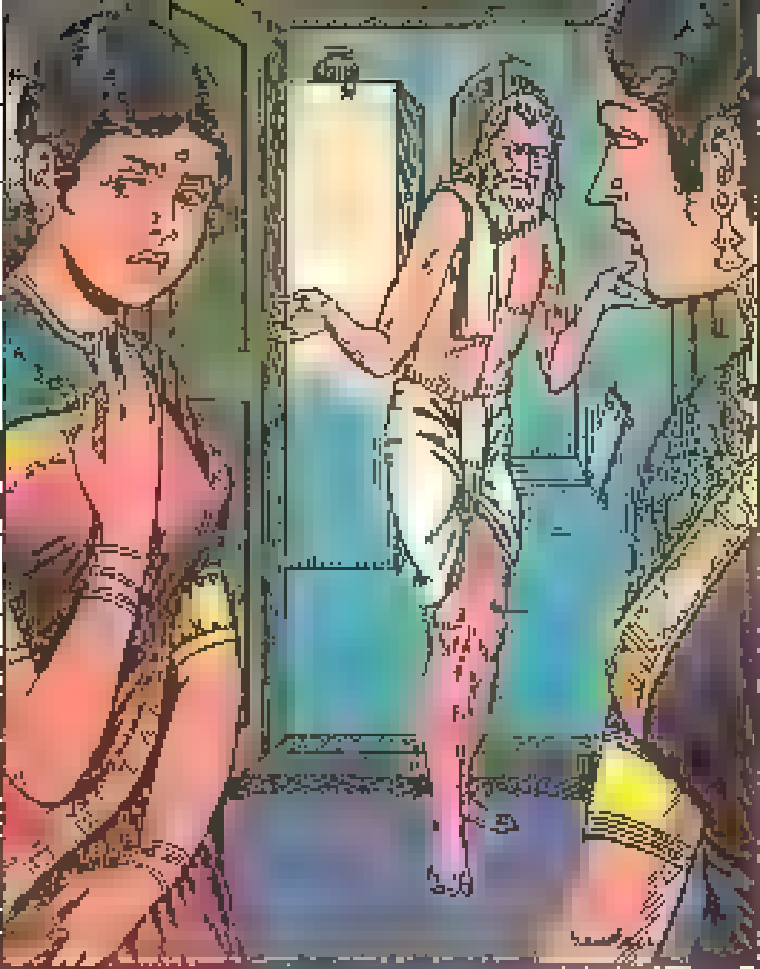
ಮುದುಕನು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಗೋಪತಿ ಗಾಬರಿ ಬಿದ್ದನು. ಏನು ಮಾಡಲಿಕ್ಕೂ ದಾರಿ ಕಾಣದೆ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಪಟ್ಟಣದ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿರುವ ಭತ್ತದಲ್ಲಿ ಎರಡು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ಗುಟ್ಟಾಗಿದ್ದು, ತಿರುಗಿ ಮನೆಗೆ ಒಂದು ಸೇರಿದನು. ಈ ಸುಳ್ಳಿನ ಉಪಾಯದಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಹಣ ವ್ಯರ್ಥವಾದುದೇ ಲಾಭ. ಈ ಮುದುಕನಿಂದ ಹೇಗೆ ಬಡಗಬೆಯಾಗುತ್ತದೋ? ಎನ್ನು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದರೂ ಆ ಗಂಡ ಹೆಂಡಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಆತನಿರಾಗಿ ಮುಖ ಒಣಗಿಸಿಕೊಂಡರು.

ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಅವರು ಆ ಮುದುಕನನ್ನು ಕುರಿತು ಮಾತಾಡಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ಮುಂದಿನ ಕೊಳೆತಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿದ್ದ ಮುದುಕನು ಎತ್ತು ಅವರ

ಹತ್ತಿರ ಒಂದು, "ನೋಡಿರವ್ವಾ, ಯಾವಾಗಲೂ ನನ್ನನ್ನು ಕುರಿತೇ ಇಲ್ಲದ್ದು ಹೊಲ್ಲದ್ದು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ನಿಮ್ಮ ನಿರ್ದೋಷ ಕೆಡಿಸಿ ನನ್ನ ನಿರ್ದೋಷ ಹಾಕು ಮಾಡಿ ಹಾಕಬೇಡಿ. ನಾನು ಈ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲೆಗೂ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಾರದಿದ್ದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಹಾಯಾಗಿ ಯಾರಮನೆ ಜಗಲಿ ಮೇಲೋ ಸತ್ತು ಹೋಗಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಒಂದು ಸಿದ್ಧಕ್ಕೆ ಪೋಷಿಸುವ ಭಾರವೂ ನಿಮ್ಮದೇ. ಸಾಧ್ಯ ಎಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹೇಳಿಬಿಡಿರಿ. ಈಗಲೇ ಹೋಗಿ ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಹಿಂದಿರುವ ಬಾವಿಗೆ ಹಾರಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ!" ಎಂದು ಹೇಳಿ, ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಕೊಂಡನು.

ಮುದುಕನು ಬಡಗಿರುವ ಪರಗೂ ಅವನನ್ನು ಪ್ರೋಷಿಸುವ ಮಾಧ್ಯತೆ ತಮಗೆ ತಪ್ಪದೆಂದು ಆ ಗಂಡ ಹೆಂಡಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

“ಸಂಬಳದ ಹಣದಲ್ಲಿ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಉಳಿಸುವ ನೂರು” ರೂಪಾಯಿ ಇವನಿಗಾಗಿ ಖರ್ಚುಮಾಡ ಬೇಕಾಯಿತು ಒಂದು ವೇಳೆ ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ಬದುಕಿ ದ್ದಿದ್ದರೆ ಈ ಖರ್ಚು ಹೇಗೂ ಮಾಡಲೇ ಬೇಕಷ್ಟೆ ? ಎಂದನು ಗೋವತಿ.

“ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಹೇಗೂ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಲೇ ಬೇಕಷ್ಟೆ ! ಮೇಲೆ ಒಂದು ಮೊಟ್ಟೆ, ಅಕ್ಕಿ ಹುಟ್ಟು, ಮತ್ತೆರಡು ತರಕಾರಿ, ಪಲ್ಕೆ ಅಷ್ಟೇ ತಾನೇ ? ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುವುದು ಕಷ್ಟವೇನೂ ಇಲ್ಲ, ಎರಡರೊಂದಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದೂ ಬೇಯುತ್ತೆ. ಬೇಯಿಸಿದರಾಯಿತು ” ಎಂದಳು ಸುನಂದ.

ಆ ದಿನ ಗೋವತಿ ಕಚೇರಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಿ ಕ್ಷಲ್ಪ ಹೂತ್ತಿನಲ್ಲಿ, ಇದಿರ ನೋಡದಂತೆ ಸುನಂದಳ ಸ್ನೇಹಿತೆಯಾಬ್ಬಳು ಬಂದಳು. ನಂದಿನಿ ಎಂದಾ ಅವಳ ಹೆಸರು. ಸುನಂದಳ ಮದುವೆಯ ದಿನವೇ, ಅವಳ ಅಣ್ಣನಿಗೂ ಮದುವೆಯಾದುದರಿಂದ ಅವಳು

ಸುನಂದಳ ಮದುವೆಗೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಅವಳು ಸ್ನೇಹಿತೆಯ ಹೊಸ ಸಂಸಾರ ಹೇಗಿದೆಯೋ ನೋಡೋಣವೆಂದುಕೊಂಡು, ಮಡುಕುತ್ತಾ ಹೀಗೆ ಬಂದಿದ್ದಳು.

ನಂದಿನಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಸುನಂದಳಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಅಪರಂಜಿರೂ ಆ ಮಾತು ಈ ಮಾತು ಆಡುತ್ತಾ ಮೊತ್ತು ಕಳೆಯತೊಡಗಿ ದರು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಮುದುಕನು ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಸುನಂದಳನ್ನು ನೋಡಿ, “ಈ ಹಾಳುಹರಟೆಗೊಂದು ಅಂತ್ಯವೇ ಇಲ್ಲವೇನು ? ನಾನೊಬ್ಬ ಇದ್ದೇನೆಂದೂ ತಿಳಿದಾದ ? ನನಗಿಷ್ಟು ಒಡಿಸುವಿಯಾ ? ಹೀಗೇ ಸಾಯಿಸುವಿಯಾ ? ” ಎಂದನು ರುಪ್ಪನಾಗಿ.

ಸುನಂದ ಮತ್ತೇನೂ ಯಾಕಾಡದೆ, ಎದ್ದು ಹೋಗಿ ಮುದುಕನಿಗೆ ಊಟ ಒಡಿಸಿದಳು, ಅವನು ಒಡಿಸಿದ್ದನ್ನು ತಿನ್ನಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ, “ಈ ಸೋರೆ ಕಾಯಿ ಅಂದರೆ ನನಗೆ ಆಗಬೆಂದು ಸಾವಿರಸಾರಿ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಅದರೂ ಅದನ್ನೇ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಒಡೀತೀ ! ವಾಕರಿಕೆ ಬರುತ್ತೆ ! ” ಎಂದು ರುಸ ರುಸಲಾಡಿ ಹೊಗೋ ಉಂಡು ಮುಗಿಸಿ ಒಂದು ಮುತ್ತಿ ಬಿಡ್ಡುಕೊಂಡನು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡಿ ನಂದಿನಿ ಸುನಂದಳೊಂದಿಗೆ, “ನೋಡಿದರೆ ನಿನ್ನ ಯಾವಯ್ಯ ತುಂಬಾ ಸಿಡುಕಿ ನವರ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನಿನ್ನವರಿಗೆ ಕೂಡಾ ಈ ಲಕ್ಷಣ ಇಲ್ಲವೆಂದು ನಂಬಬಹುದೇ ? ” ಎಂದಳು.

“ಆ ಮುದುಕ ನನ್ನ ಯಾವಯ್ಯನೂ ಅಲ್ಲ. ಏನೂ ಅಲ್ಲ. ಯಾವನೋ ಏನೋ ! ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವವನನ್ನು ತಂದು ನಮ್ಮ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಎರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ ” ಎಂದು ಸುನಂದಳು ಪಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಂದಿನಿಯೊಂದಿಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದಳು.

ನಂದಿನಿ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟು, “ಹಾಗೇನು ಕತೆ! ನಿಮ್ಮ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯದ ಗುಣ ಇಲ್ಲಿವರೆಗೆ ಬಂತೂ ಅನ್ನು!” ಎಂದಳು.

“ಎನು ಮಾಡಲಿ ಹೇಳು. ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಹೋಗಿಂದು ಬಿಟ್ಟರೆ ನಮ್ಮ ಬಾವಿಗೇ ಹಾರಿ ಸಾಯುತ್ತೇನೆನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗೇನಾದರೂ ಆಗಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಹತ್ತು ಮಂದಿ ಮೂದೆ ನಮ್ಮ ಮರ್ಯಾದೆ ಉಳಿದೀತೆ? ನಮ್ಮನ್ನು ಕೋತ್ವಾಲ ಕಚೇರಿಗೆ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ಮತ್ತೇನಿದೆ ಹೇಳು” ಎಂದಳು ಸುನಂದ.

“ಅದು ನಿಮ್ಮ ಭ್ರಮೆ. ಹೀಗೆ ಸಾಯುತ್ತೇನೆಂದು ಬೆದರಿಸುವವರಿಗೆ ಸಾಯುವುದೆಂದರೆ ಕಿಟ್ಟ ಭಯ. ನಾನು ನಿಮಿಷ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಈ ಮುದುಕ ನನ್ನು ಓಡಿಸುತ್ತೇನೆ ನೋಡು. ನೀನು ಮಾತ್ರ ನಾನು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಸರಿಸರಿ ಅನ್ನಬೇಕು ಅಷ್ಟೇ ಸಾಕು. ಮತ್ತೇನೂ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ” ಎಂದಳು ನಂದಿನಿ. ತರುವಾಯ ನಂದಿನಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಕ್ಕರೆಯನ್ನು

ಚೆನ್ನಾಗಿ ಪುಡಿ ಮಾಡಿದಳು. ಅದನ್ನು ಪೊಟ್ಟಿಗೆ ಕಟ್ಟಿ ತನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಳು. ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಬಿಸಿಲು ತಗ್ಗಿ, ತಣ್ಣಗಿನ ಗಾಳಿ ಬೀಸಲು ಪ್ರಾರಂಭ ಪಾದಾಗ ಮುದುಕನು ನಿಶ್ಚಯವಿದ್ದು, ಘಳಿರ ಏನಿದೆಯೋ ನೋಡಲು ಅಡಿಗೆ ಕೋಣೆಯ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದಳು. ಆಗ ಅಡಿಗೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಸುನಂದ ಕೂದಿದ್ದ ನಂದಿನಿ, ಮುದುಕನನ್ನು ನೋಡದವ ಕಂತೆ ಮೆಲ್ಲನಿಯಿಂದ, “ಇಕೋ ಸುನಂದಾ, ಸಾಯುವ ಮುದುಕನನ್ನು ಒದುಕೊಡ್ತರಿಂದ ಅದು ನನ್ನು ಘೋಷಿಸುವ ಛಾಠ ನಿಮ್ಮದೇ. ಆದರೆ ಆ ಕತ್ತಿ ನಿಮಗಿಲ್ಲಾ ಅನ್ನುವಿ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ಅವನು ನೋವಿಲ್ಲದೆ ಸುಖವಾಗಿ ಸಾಯುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡೋದೇ ಒಳ್ಳೇದು. ಆಮೇಲೆ ಹೊ ಎತ್ತುವ ಖರ್ಚು ಮಾತ್ರ ಮಾಡಿದರಾಯಿತು” ಎಂದಳು.

“ಹೌದು ಹೌದು” ಎಂದಳು ಸುನಂದ.

“ಒಪ್ಪುವಿಯವ್ವೆ? ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಬಗೆಯ ವಿಜವಿದೆ. ಇದು ಒಂದು ಚಿಟಿಕೆ ಅವನ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ

ಹೋದರೆ ಸಾರು. ಯಾವ ಘಳಾರದಲ್ಲಾದರೂ ಬೆರೆಸಿ ಬಿಡು. ರುಚಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಗೊತ್ತಾಗದು. ಏಳು ದಿನಗಳೊಳಗೆ ಅವನು ಮಾಡಿದ ಪಾಪ ಪುಣ್ಯಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕಹಾಗೆ ಉರಕಕ್ಕೋ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೋ ಹೋಗಿ ಸೇರಿ ಬಿಡುತ್ತಾನೆ ಎಂಬ ಪ್ರಯೋಗವಾಯಿತೆಂದು ಕಡೆಗೆ ಧನ್ವಂತರಿಯಂಥ ವೈದ್ಯನೇ ಪರೀಕ್ಷಿಸಿದರೂ ಗೊತ್ತಾಗಲಾರದು. ಮುಂದುವರಿದು ಕೂಡಾ ಯಾವ ಸುಕಟವೂ ಆಗದು. ತನ್ನಿಗೆ ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚುತ್ತಾನೆ” ಎಂದು ನಂದಿನಿ ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಸಕ್ಕರೆ ಪೂಟ್ಟಣ ವನ್ನು ಸುನಂದಳಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು.

ಪಕ್ಕದ ಗೋಡೆಯಾಚೆ ನಿಂತು ಆ ಮಾತು ಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮುದುಕನಿಗೆ ಭೀತಿಯಿಂದ ತಲೆ ತಿರುಗಿತು. ಅವನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ತನ್ನ ಬಟ್ಟೆ ಬರೆ ಗಳನ್ನು ಬಾಚಿ ಸುತ್ತಿಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು “ಸುನಂದಮ್ಮಾ, ನಾನು ಘಕ್ಕನೆ ಹೊರಟು ಹೋಗುವುದಕ್ಕೆ ನೋಂದು ಕೊಳ್ಳಬೇಡ. ಈ ಪಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಬಿದ್ದಿರುತ್ತಿದ್ದ ಕ್ಷಿಂತ ತೀರ್ಥಯಾತ್ರೆ ಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ನಿದ್ರೆಯಲ್ಲಿ ದೇವತೆಯೊಬ್ಬಳು ನನ್ನನ್ನು ತಿಳಿದು ಹೇಳಿದಳು. ಒಳ್ಳೆಯ ಯೋಚನೆ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಮಾಡಿಬಿಡಬೇಕು. ಈಗಲೇ ಹೊರಟೆ. ನನ್ನ ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಎತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನಮ್ಮ” ಎಂದನು. “ಘಕ್ಕನೆ ಹೋಗುವುದೇ? ಅವರ ಹತ್ತಿರ

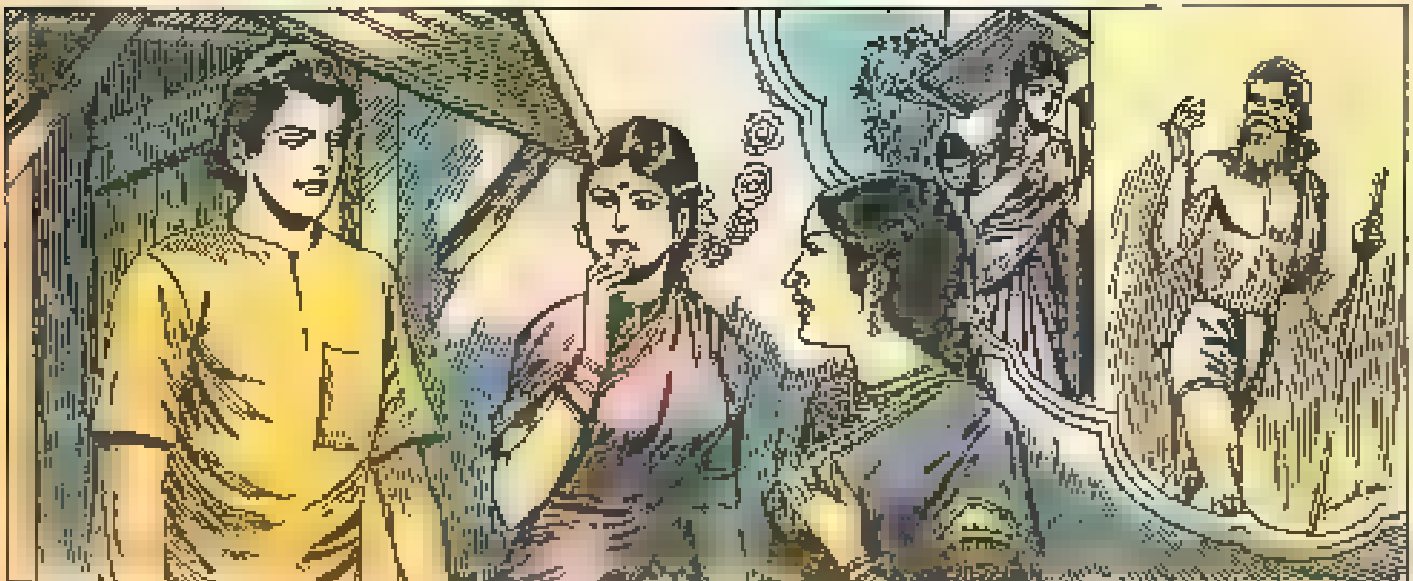
ಹೇಳಿ ಹೋಗಬಹುದಲ್ಲಾ. ಘಳಾರ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ.” ಎಂದು ಸುನಂದ ಹೇಳುತ್ತಲೇ, ಮುದುಕನಿಗೆ ಮೈಪೂರಾ ಕಂಚಿಸಿತು.

“ಬೇಡಮ್ಮಾ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಉಂಡದ್ದೇ ಇನ್ನೂ ಕಡಗಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ನೀನೇ ಹೇಳಿ ಬಿಡಮ್ಮಾ” ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾ ಬೀದಿಗಿಳಿದು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು ಮುದುಕ.

ಸಾಯಂಕಾಲವಾದ ಮೇಲೆ ಕಚೇರಿಯಿಂದ ಮನೆಗೆ ಬಂದ ಗೋಪತಿ, ಸುನಂದ ಹೇಳಿದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿದನು. “ಗೆಳತಿ ನಂದಿನಿಯ ಪುಣ್ಯದಿಂದ ಓಡೆ ಪರಿಹಾರವಾಯಿತು” ಎಂದಳು ಕಡೆಗೆ ಸುನಂದ.

ಗೋಪತಿ ನಂದಿನಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಏನೋ ಹೇಳಲಿರಲು, ನಂದಿನಿಯೇ ಹೀಗೆಂದಳು: “ಮೊದಲು ನೀವಿಬ್ಬರೂ ನಿಮ್ಮ ಆತಿ ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯದ ಪೀಡೆಯನ್ನು ಓಡಿಸಬೇಕು. ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಪರೋಪಕಾರ ಬುದ್ಧಿ ಇಲ್ಲದವರು ಮನುಷ್ಯರಲ್ಲ ನಿಜ. ಹದ್ದು ಮೀರಿದ ಪರೋಪಕಾರವು ಒಪ್ಪ ಕೆಟ್ಟದು.”

“ಈ ಸಂಗತಿ ನಾವೀಗ ಅನುಭವಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡೆವಲ್ಲ?” ಎಂದು ಗೋಪತಿ ಹೆಂಡತಿಯ ಮುಖ ನೋಡಿದನು. ಸುನಂದ ನಂದಿನಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ ತಲೆದೂಡಿಸಿದಳು.

ಮರಾಜಾ

ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತನು ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಾಲಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಾರಿ ಜೋಧಿಸತ್ತನು ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತ ರಾಜನ ಕುಮಾರನಾಗಿಯೇ ಜನ್ಮವೆತ್ತಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತ ಕುಮಾರನೆಂದೇ ನಾಮ ಕಡೆನಾಯಿತು. ಆ ಕುಮಾರನು ಬಾಲ್ಯವು ಕಳೆಯುತ್ತಲೇ ತಕ್ಷಶಿಲೆಗೆ ಹೋಗಿ ವಿದ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತ, ಹದಿನಾರು ವರ್ಷ ವಯಸ್ಸು ತುಂಬುವುದರೊಳಗೆ ವೇದಗಳನ್ನೂ, ವೇದಾಂಗಗಳನ್ನೂ ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳನ್ನೂ ಓದಿ ಮುಗಿಸಿದನು.

ಅಲ್ಲಿಯ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ಒಂದ ಕೂಡಲೇ ಕಂದೆ ಅವನಿಗೆ ಯುವರಾಜ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವನ್ನೂ ಮಾಡಿದನು.

ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜೆಗಳು ಅನೇಕ ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ಉತ್ಸವಗಳೂ, ಜಾತ್ರೆಗಳೂ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದವು. ಜಾತ್ರೆ ನಡೆಯುವಾಗ ಕುರಿಗಳನ್ನೂ, ಮೇಕೆಗಳನ್ನೂ ಕೋಳಿಗಳನ್ನೂ ಕೊಂದು ಒಲಿಕೊಟ್ಟು, ರಕ್ತವನ್ನು ನೈವೇದ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತ ಕುಮಾರನು ಪ್ರಜೆಗಳ ಮೂಢ ವಿಶ್ವಾಸಗಳನ್ನೂ, ಹಿಂಸೆಗಳನ್ನೂ

ನೋಡಿ ತುಂಬಾ ಸಂತಟ ಪಡುತ್ತಿದ್ದನು. “ನಾನು ರಾಜನಾಗಿ ಒಂದ ಮೇಲೆ ಈ ಮರಾಜಾರಗಳೆಲ್ಲ ವನ್ನೂ, ಒಂದು ಜೊಟ್ಟು ರಕ್ತವೂ ಸುರಿಯದಂತೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ತನ್ನೊಳಗೇ ಅವನು ಅಂದುಕೊಂಡನು.

ಕಾಶೀ ನಗರದ ಹೊರಗೆ ಒಂದು ಅಲದ ಮರವಿದ್ದಿತು. ಆ ಮರದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು ದೇವತೆ ಇರುವಳೆಂದೂ, ಹರಕೆ ಹೇಳಿ ಪೂಜಿಸುವವರಿಗೆ ಆ ದೇವತೆ ಕುಕ್ಕಳನ್ನು ಕೊಡುವಳೆಂದೂ, ಇತರ ಕೋರಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ತೀರಿಸುವಳೆಂದೂ ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಗಟ್ಟಿಯಾದ ನಂಬುಗೆಯಿದ್ದಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತ ಕುಮಾರನು ರಥದ ಮೇಲೇರಿಕೊಂಡು ಊರ ಹೊರಗಿನ ಅಲದ ಮರದ ಹತ್ತಿರ ಹೋದನು. ಆ ಮರವನ್ನು ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ ಪುರುಷರೂ ಭಕ್ತಿಯಿಂದ ವೃಕ್ಷ ಪುದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಮರದಿಂದ ಅಷ್ಟು ದೂರದಲ್ಲಿ ಯುವರಾಜನು ಕಥದಿಂದಿಳಿದು, ಮೂಗಲಿಂದ ವೃಕ್ಷವನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ, ಮೂರು ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿದನು. ಆಮೇಲೆ

ಅವನು ತನ್ನ ರಥವನ್ನೇರಿ, ಹಿಂದಿರುಗಿ ಊರೊಳಗೆ ಮೊರಟು ಹೋದನು. ಅನಂತರ ಅವನು ಆಗಾಗ ಆ ಆಲದ ಮರದ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, ಕ್ಷುದ್ರದೇವತೆಯ ಮೇಲೆ ವಿಶ್ವಾಸವಿರುವ ಸಾಧಾರಣ ಮನುಷ್ಯರ ಹಾಗೆಯೇ ಆಲದ ಮರವನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ, ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಬರುತ್ತಾ ಇದ್ದನು.

ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವೃದ್ಧರಾಜನು ತೀರಿಹೋದನು. ಅದೇಲೆ ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತ ಕುಮಾರನು ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ರಾಜನೂ ಆದನು.

ರಾಜ್ಯಾಭಿಷೇಕವೆಲ್ಲ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ, ದೊಡ್ಡ ದೊಂದು ಮಹಾಸಭೆಯನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತ ಕುಮಾರನು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಹೇಳಿದನು :

“ನಾನು ಹೀಗೆ ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ರಾಜನಾದೆ ನೆಂಬುದು ನಿಮಗಾರಿಗೂ ತಿಳಿಯದು. ನಾನು ಯುವ ರಾಜನಾಗಿದ್ದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಊರ ಹೊರಗಿನ ಆಲದ ಮರದ ದೇವತೆಯನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಮಾಡಿ ಬರುತ್ತಾ ಇದ್ದ ಸಂಗತಿ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿರಬಹುದು. ಆ ದೇವತೆ ನನ್ನನ್ನು ರಾಜನಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದರೆ ಸಾವಿರ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಬಲಿಕೊಡುತ್ತೇನೆಂದು ಹರಿಕೆ ಹೇಳಿಕೊಂಡನು. ಈಗ ನನ್ನ ಕೋರಿಕೆ ನೆರವೇರಿ ಬಿಟ್ಟಿತು. ಹೇಳಿದ ಮಾತಿನ ಪ್ರಕಾರ ಆಲದ ಮರದ ದೇವತೆಗೆ ಬಲಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ.”

ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೊಡಲೇ ಸಭಿಕ ರೆಲ್ಲಾ ಅಶ್ಚಾನಂದವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು. ಮಂತ್ರಿಗಳು, “ಮಹಾರಾಜಾ, ತಾವು ವೃಕ್ಷದೇವತೆಗೆ ಯಾವ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಬಲಿ ಕೊಡುವನೆಂದಿರೋ ಅಪ್ಪಣೆ ಕೊಡಿರಿ, ಎಲ್ಲಾ ಐರ್ವಾಟುಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿ ಸುತ್ತೇವೆ” ಎಂದರು.

“ನಾನು ಬಲಿಕೊಡುವೆನೆಂದುದು ಮೂಕಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನಲ್ಲ. ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಮೂಕಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಬಲಿ ಕೊಡುವ ಮನುಷ್ಯ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು, ಅಂತಹ ಸಾವಿರ ಮಾನವ ಜೀವಿಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬನ್ನಿರಿ. ನನ್ನ ಹರಿಕೆ ಸಲ್ಲಿಸಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಈ ದಿನ ದಿಂದ ಯಾರು ಯಾರು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಮೂಕ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನು ಬಲಿಕೊಡುತ್ತಾರೋ ಅಂಥ ಮಹಾ ವ್ಯರ್ಯಾತ್ಮರಾದ ಮಾನವರು ವೃಕ್ಷದೇವತೆಗೆ ಬಲಿಕೊಡಲ್ಪಡುತ್ತಾರೆಂದು ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಡಂಗುರ ಸಾರಿಸಿರಿ” ಎಂದನು ರಾಜ.

ಸಭಿಕರು ನಿರ್ವಿಘ್ನರಾಗಿ ಹೋದರು. ಅವರೆಲ್ಲ ಬಲಿಗಳಲ್ಲಿ ನಂಬಿಕೆಯುಳ್ಳವರೇ. ಅದುವರಿಂದ ಏನೂ ಮಾತಾಡಲಾಗದೆ ಹೋದರು. ದೇಶದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಡಂಗುರ ಸಾರಿಸಲಾಯಿತು. ಅಂದಿನಿಂದ ಇಂದ್ರಹಾಲದ ಹಾಗೆ ಕಾಶೀ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲೆಲ್ಲೆಯೂ ಪ್ರಾಣಿ ಬಲಿಗಳು ನಡೆ ಯಲೇ ಇಲ್ಲ.

ನಮ್ಮ ಸದಿಗಳೂ :

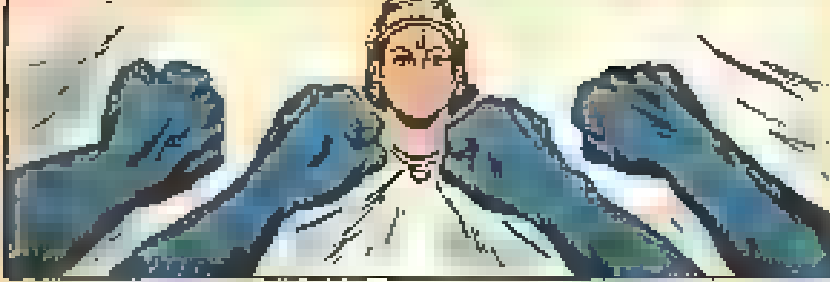
ಗಂಗಾ-೧

ನಾರದಮುನಿ ಒಂದು ಸಾರಿ ಭೋರೋಕದಿಂದ
ದೇವಲೋಕದ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು. ಹಿಂದಿನ
ತುಣ್ಣಿಮೆ ಕಂದ್ರನ ಬೆಳುದಿಂಗಳ ಕಾಂತಿಯಲ್ಲಿ
ಸಮಾಲಯ ಮಹಾಕಳ ಮೇಲಿನಿಂದ ನಾರ
ದನು ಅನುವಮಾಗಿ ಬೀಳಿ ವಿಹಂಬಿತನಾದ
ಹಾಡುತ್ತಾ ಸಾವಧಾನವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದು ಕಿಣ್ವೆಯ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಅದ್ಭುತವಾದ
ಅಂಜ ಬೆಂಗಳೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಕೆಲಮಂದಿ ಸ್ತ್ರೀ
ಪುರುಷರು ನಾರದನಿಗೆ ಕುಳು ಬಂದರು.
"ಯಾರಾಗಬಹುದು ?" ಎಂದು ತನ್ನೊಳಗೆ
ಅಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತಾ ನಾರದಮುನಿ ಅವರನ್ನು
ಸಮೀಪಿಸಿದನು.

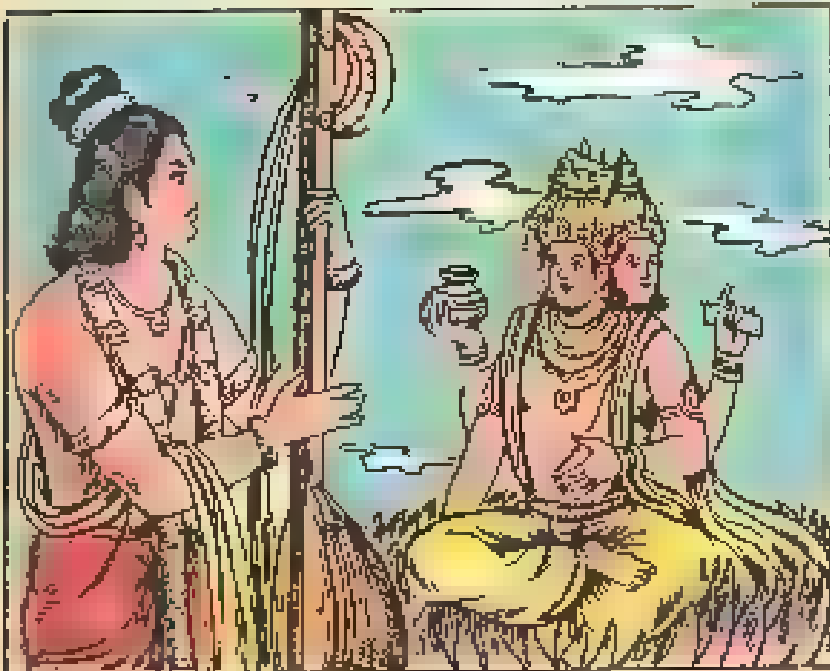
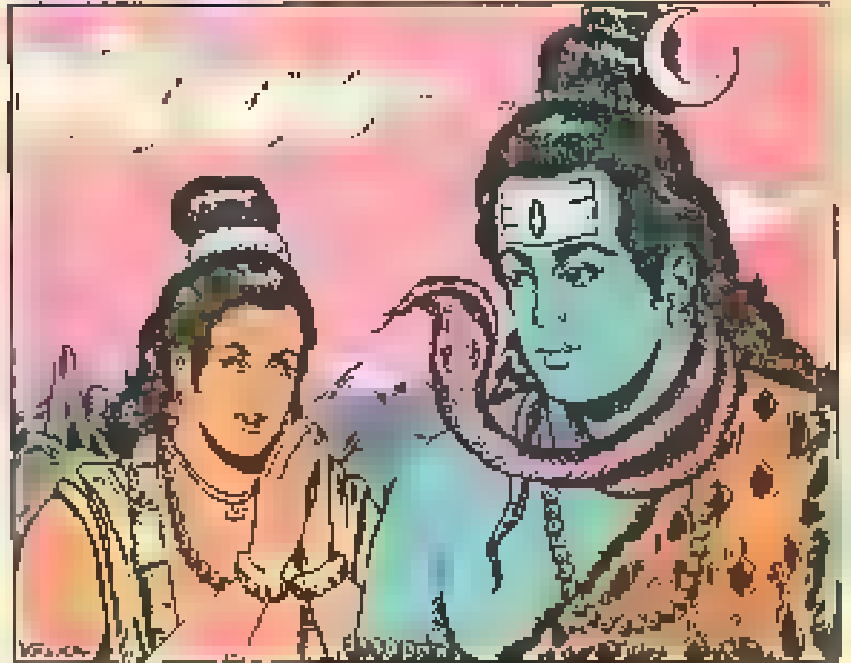

"ಯಾರು ನೀವು ?" ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತ ನಾರ
ದನು ಅವರ ಸಮೀಪ ಬಂದಾಗ, ಮತ್ತೊಬ್ಬರು
ವಿಷಯವನ್ನು ಕೇಳು ಹಿಡಿದನು. ಅಲ್ಲಿರುವವ
ರಲ್ಲಿ ಪುತಿಯೊಬ್ಬರಿಗೂ ವಿನೋ ಒಂದು
ಅವಯವದ ಲೋಪವಿದ್ದಿತು, ಒಬ್ಬನಿಗೆ ಒಂದು
ಕಣ್ಣಾದರೆ, ಪಕ್ಕದವರಿರುವವನಿಗೆ ಒಂದು ಕಿವಿ
ಇರಲಿಲ್ಲ, ಇನ್ನೊಬ್ಬನಿಗೆ ಕೈ ಇಲ್ಲ ದಿವ್ಯದ
ಮತ್ತೊಬ್ಬನಿಗೆ ಕಾಲಿಲ್ಲ.

ನಾರದನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡಲು ಮೊದಲು ಶಂಕಿಸಿದರೂ ಆಮೇಲೆ ಅವರು ಶಾಪ ರಾಗಗಳ, ಸ್ವರಗಳ ಅತ್ಯಗಾಧ ಗಂಧವೊಂದು ತಿಳಿಯ ಪಡಿಸಿದರು. ಗಾಯನ ಗಾಯಕರು ರಾಗ ಗಳನ್ನು ರಾಗಯಾತ್ರಿವಾಗಿ ಅಲಾಪಿಸುವಾಗ, ಅದರ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮ ತಮಗೆ ವೆಟ್ಟುಗಳಾಗಿ ತೆಗೆಲುತ್ತವೆಂದೂ, ಆ ಕಾರಣದಿಂದ ಹೀಗೆ ಒಂದೊಂದು ಆರಯುವವು ಹೋಗುತ್ತದೆಯೂ ಅವರು ಹೇಳಿದರು.

ಆ ವಿಷಯವು ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ನಾರದನನ್ನು ಬೆಂಚೆಗೀಡು ಮಾಡಿತು. ಅವರ ಹತ್ತಿರ ಇನ್ನೂ ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗ, ಪರಿಪೂರ್ಣ ಗಾಯನ ಮಾಡುವವರಿಗಿರುವ ಹಾಡಿನ ಹಾದರಿ, ಆ ಹಾಡನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರೆ ಮೂಲಕ ಶಾಪ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಅವಯವಗಳು ಮತ್ತೆ ಬರುತ್ತವೆಂದು ತಿಳಿಯ ಪಡಿಸಿದರು. ಒಡನೆಯೇ ನಾರದನು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, ಶಿವನೊಂದಿಗೆ ಆ ವಿಷಯವನ್ನು ಎಣಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಪರಮಶಿವನು ಹಾಡಲು ಒಪ್ಪಿ ಕೊಂಡನು. ತನ್ನ ಹಾಡನ್ನು ಕೇಳಲು ಕಡೇಪಕ್ಷ ಒಬ್ಬನಾದರೂ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಶ್ರೋತೃಬ್ಬಾನಿ ಇದ್ದು ತಿಳಿಯಲೇಂದು ಶಿವನು ಪರತ್ಯುಕ್ತನು. ಬ್ರಹ್ಮ ವಿಷ್ಣುಗಳಿಬ್ಬರೇ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಶ್ರೋತೃ ಬ್ಬಾನಿಗಳೆಂದೂ ಶಿವನು ಸೂಚಿಸಿದನು. ನಾರದನು ಬ್ರಹ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿಸಿ ಶಿವನ ಹಾಡನ್ನು ಕೇಳಲು ಒದವಲೇಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದನು.

ಬ್ರಹ್ಮನು ಶಿವನ ಗಾಯನವನ್ನು ಕೇಳಲು ಪರಮ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಓತ್ತಿರಲು, ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಒಲಿಯದೆದುಕೊಂಡು ವಾರದಮ ಪರಿಪೂರ್ಣ ಕ್ರೋಧಕ್ಕೆ ಧ್ಯಾನಿಗಳೆಂಬರನ್ನು ಕರೆದೊಮ್ಮೆ ಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡನು. ಅಂತರೇ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳುತ್ತರೇ ವಿಷ್ಣು ಅಹ್ಮಾನಂದದಿಂದ ಅಂಗೀಕರಿಸಿದನು.

ಬ್ರಹ್ಮ ವಿಷ್ಣುಗಳೂ, ಗಂಧರ್ವರೂ ಶಿವನ ಮುಗ್ಧಮತಿಗೆ ಬಂದರು. ಶಿವನು ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಮೌನವಹಿಸಿ, ಧ್ಯಾನ ಸಿವೆಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಅಮೋಘ ಮೃದ್ಧನ ಪಾಠಲು ಕೊಡಗಿದರು. ಅದ್ಭುತವಾದ ಆ ಗಾನದಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಪರವಶರಾಗಿ ಹೋದರು.

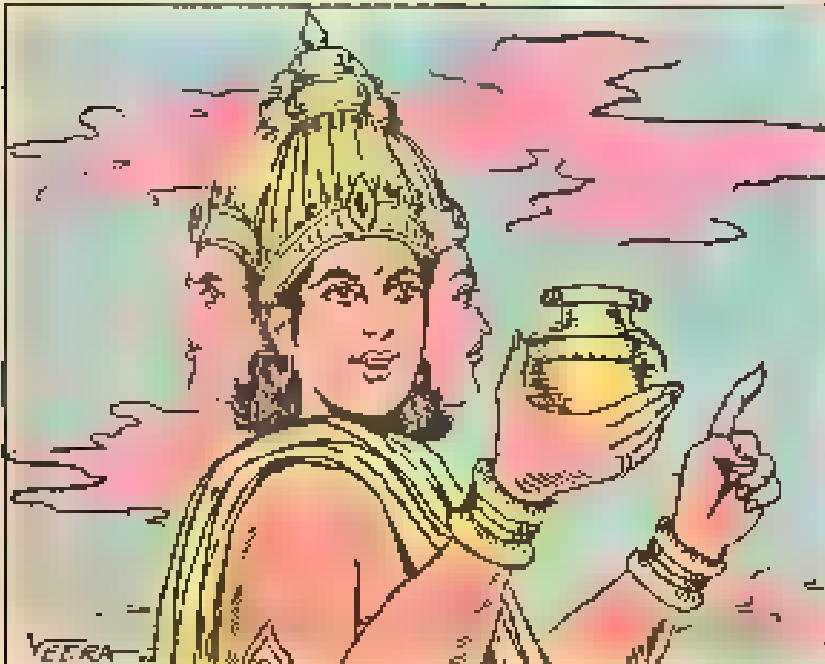
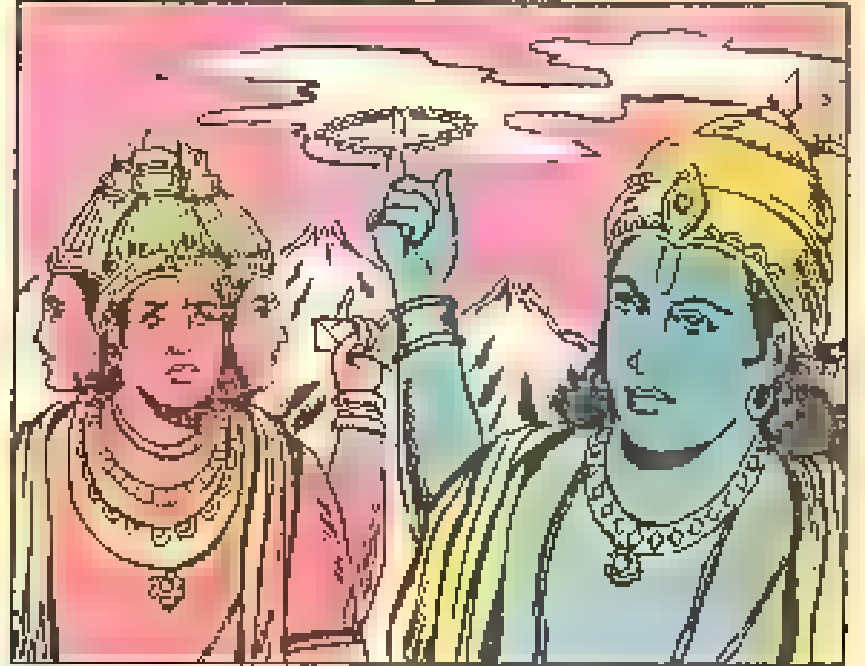
ಶಿವನ ಗಾನಕ್ಕೆ ಮುಗ್ಧರಾಗಿಯೋದ ಗಂಧರ್ವರು ನುಚ್ಚುನಾಡಿಕೊಡಗಿದರು. ಆಗಲೇ ಅವರ ಶರೀರಗಳಲ್ಲಿ ರೋಷದ ಅವಯವಗಳಿಲ್ಲ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಬೊಳಕು ಎದ್ದು. ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿ ಅವರೆಲ್ಲಾ ಶಿವನಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತಾಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಪೂಜಿಸಿದರು.

ಶಿವನ ಗ್ರಾನದೊಳಗಿನ ಸಂಗೀತ ತರುಗುಳು
ಸುತ್ತುಮುತ್ತಲಿನ ಪುಕ್ಕತಿಯನ್ನು ಅದ್ಭುತವಾದ
ಸೌಂದರ್ಯ ಸೀಮೆಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು.
ಮಧ್ಯದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ಬಣ್ಣ ಬಣ್ಣದ ಹೂಗಳು
ಅರಳಿದುವು. ಹೊಸ ಚಿಗುರುಗಳಿಂದ
ರಾರಾಜಿಸಿದುವು. ಗಾಳಿ ಮಲಯನೂರುತ
ವಾಗಿ ದೀಸುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಿಯ ಪಾತಾಪರಾಕಾಶ
ಭುವನೂ ದಿವಿಗೂ ನೂತನ ಶೋಭೆಯನ್ನು
ಪ್ರಸಾದಿಸಿತ್ತು.

ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಅದ್ಭುತವೂ ನಡೆಯಿತು.
ಶಿವನ ಮೃದುಮಧುರ ಗಾಯನದಲ್ಲಿ ತನ್ಮಯ
ನಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಕರೀರದೊಂದು
ಪೊರೆ ಕರಗಿ ಪ್ರಪಂಚವು ಕೊಡುಕೊಡು. ಅದನ್ನು
ಬ್ರಹ್ಮನೊಬ್ಬನು ಮಾತ್ರವೇ ನೋಡಿದನು.

ಕೂಡಲೇ ಬ್ರಹ್ಮನು ಆ ಜಲಧಾರೆೆಯನ್ನು ತನ್ನ
ಕಮಂಡಲುವಿನಲ್ಲಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡನು. ಆ ಜಲ
ಧಾರೆೆಯೇ ಗಂಗಾನದಿಗೆ ಮೂಲ. ವಿಷ್ಣು
ಕರೀರದ ಪೊರೆ ಕರಗಿ ಕಾಲಿನ ಮೂಲಕ
ಪ್ರಪಂಚದಿಂದಲೇ ಗಂಗಾನದಿ ಪರಮ ಪವಿತ್ರ
ವಾದುದೆಂದು ಜ್ಞಾತವಾಯಿತು.

ಜ್ಞಾನೋದಯ

ಚಿತ್ರಕೃಷ್ಣರವರು ರಾಜನಾದ ಈರ್ತಿಸೇನನಿಗೆ ಹುಡುಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಸತ್ತು ಹೋಗಿರುವುದರಿಂದ ತೋರುತ್ತಾ, ಅದೊಂದು ದಿಗಿಲಾಗಿ ಹಿಡಿಯಿತು.

ಅದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದ ಮಂತ್ರಿ ಧರ್ಮಸೇನನು ಅದ್ಭುತದಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ಮೆದಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಜ್ಞಾನಾ ನಂದನೆಯ ಮಹಿಮೆಯನ್ನು ದರ್ಶನ ಮಾಡುವಂತೆ ಈರ್ತಿಸೇನನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಈರ್ತಿಸೇನನು ಮಹಿಮಾ ಜ್ಞಾನಾನಂದನನ್ನು ದರ್ಶನ ತನ್ನ ದಿಗಿಲಿನ ಏಷಮವನ್ನು ಮಾಡಿ, "ನಾವು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ತಪಸ್ಸಿಗಾಗಿ, ಕ್ರಮಾ, ಜ್ಞಾನಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟವರು. ನಮಗೆ ಮಹಾ ಪಾರದರ್ಶಕವಾದ ದಾರಿ ಇದ್ದರೆ ತೋರಿಸುವಿರಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಜ್ಞಾನಾನಂದನು ತಿರುಕಿಗೆ ನಕ್ಕು, "ಕಾಡಾ, ಈಗ ನಾನು ಬೆಳೆದಿದ್ದೇನೆ. ಮನುಷ್ಯನಿಗೂ ಈಗಲೇ ಇರಬಲ್ಲೆವೆಂದು ಭ್ರಮೆಯಲ್ಲಿದೆ. ನಾನು ಪಾರದರ್ಶಕವನ್ನು ನೆನಪು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಅದರ ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯನಾಗುವೆ. ಕನ್ನಡ ದೃಷ್ಟಿಯೂ, ಕೇಳುವ ಶಕ್ತಿಯೂ ಕೂಡುತ್ತದೆ, ಹಠಾತ್ತಾಳೂ ಕುಡುರ ತೃಪ್ತಿ, ದೊಡ್ಡ ಬಲ ತುಟ್ಟುತ್ತದೆ, ಮಿಂಚು ಬಾಳುತ್ತದೆ. ಇದ್ದರೂ ಪ್ರಕೃತಿ ಧರ್ಮ ಅ ದರವುಳ್ಳ ನೆಲೆ ಇದ್ದು ಒಮ್ಮೆ ಈ ಕೆಲವು ಅಂಶ ಕ್ರಮವಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ದಿನ ಬರಲಿರುವ ಸಾಮಾನ್ಯ ದಿಗಿಲಿನವರಾದರೂ ಅವರನ್ನು ಇಲ್ಲಿ" ಎಂದನು.

ಈರ್ತಿಸೇನನು ಜ್ಞಾನಾನಂದನಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, "ನಮಗೆ ಜ್ಞಾನೋದಯವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿರಿ. ಪ್ರಾಮಿ ನನ್ನನ್ನು ಒಡೆಯರ ಕೊಡುವ ದಿಗಿಲಿನ ಪಾತಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಸದಾ ಕಾಲ ತಿರುಕು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದ್ದನು.

ವಿದ್ವಾಂಸಹಾರಿ

ಹಿಂದೆ ಚಂದ್ರಚೂಡನೆಂಬ ಒಬ್ಬ ರಾಜನಿದ್ದನು. ಅವನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಗೌರಾಂಗ ಮತ್ತು ಗಂಭೀರ ಎಂಬ ಇಬ್ಬರು ಕವಿಗಳು ಅಲಂಕಾರಪ್ರಾಯವಾಗಿದ್ದರು. ಗೌರಾಂಗನು ಎಷ್ಟೋ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ ಮಹಾಕವಿ ಎಂದು ಪ್ರಖ್ಯಾತನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನಿಗಿಂತ ಗಂಭೀರನು ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷ ಚಿಕ್ಕವನು. ಅವರೂ ವಿದ್ವತ್ತಿನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅವನು ತುಂಬಿದ ಕೊಡಪಾಗಿದ್ದನು. ಅವನೂ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿ, ಹತ್ತು ಜನರಿಂದ ವೃತಂಸೆಗೆ ಪಾತ್ರನಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ಕವಿ ಎನ್ನಿಸಿದ್ದನು.

ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಿಯನಾದ ಚಂದ್ರಚೂಡ ರಾಜನನ್ನು ದರ್ಶನ ಮಾಡಲು ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಂದಲೋ ಎಷ್ಟೋ ಮಂದಿ ಕವಿಗಳೂ ಪಂಡಿತರೂ ಬರುತ್ತಿದ್ದರು. ಹಾಗೆ ಬಂದವರಲ್ಲಿ ಅರ್ಹತೆಯುಳ್ಳವರನ್ನು ಉಚಿತ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸತ್ಕರಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ತಕ್ಕ ಸಲಹೆ ನೀಡುವಂತಹ ವಿದ್ವಾಂಸನೊಬ್ಬನು ಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ರಾಜನಿಗೆ ಉಂಟಾಯಿತು.

ಚಂದ್ರಚೂಡ ರಾಜನು ತನ್ನ ಅಧಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಮಂತ್ರಿಯಾದ ಮಹಿರಪರ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಂತ್ರಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತ, "ಮಹಾರಾಜಾ, ಗೌರಾಂಗನಂತಹ ಮಹಾಕವಿ ನಮ್ಮ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವಾಗ ಬೇರೆಯಾರನ್ನೋ ಹುಡುಕಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವೇನಿದೆ? ಆತನನ್ನೇ ವಿದ್ವಾಂಸಾರಿಯಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿ ಬಿಡಿರಿ. ಅಗತ್ಯ ಬಿದ್ದಾಗ ವಿದ್ವತ್ತಿಗೆ ಬೆಲೆಕಟ್ಟಿ, ತಕ್ಕ ಸಲಹೆ ಹೇಳಲು ಆತನೇ ಸಮರ್ಥನು" ಎಂದನು.

ಮಂತ್ರಿಯು ಮೊತ್ತಿಗೆ ರಾಜನು ತಲೆಯಾಡಿಸಿ ಸುಮ್ಮನಾದನು.

ನಾಲ್ಕು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಲಘಾಟ ದೇಶದಿಂದ ಭೂಷಣನೆಯ ಕವಿ, ಚಂದ್ರಚೂಡ ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಲು ಬಂದು, "ಮಹಾಪ್ರಭೂ, ತಮ್ಮ ಸಾಹಿತ್ಯ ಪ್ರಿಯತೆಯನ್ನೂ, ಅಭಿಮಾನವನ್ನೂ ಕೇಳಿ, ನನ್ನ ಪ್ರಥಮ ಕೃತಿಯೊಂದನ್ನು ತಮಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಬೇಕೆಂದು ತಂದಿದ್ದೇನೆ. ದಯವಿಟ್ಟು ನೋಡಬೇಕು" ಎಂದು ವಿನಂತಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಚಂದ್ರಚೂಡನು ಭೂಷಣನು ಕೊಟ್ಟ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಅವನಿಗೆ ತಕ್ಕ ವಸತಿ ಸೌಕರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದನು.

ತರುವಾಸು ರಾಜನು ಗೌರಾರ್ಥವನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, ಭೂಪಾಣನು ಕೊಟ್ಟ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಅವನ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು, "ಓದಿ ನೋಡಿ, ನಿಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ತಿಳಿಸಿ" ಎಂದನು.

ಮರುದಿನ ಗೌರಾರ್ಥನು ರಾಜನ ಸಭೆಗೆ ಬಂದು, "ಮಹಾರಾಜಾ, ಭೂಪಾಣ ಕವಿಯ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಪೂರ್ತಿಗಯಾಗಿ ಓದಿ ನೋಡಿದೆ. ಇದು ಈ ಕವಿಯ ಮೊದಲನೇ ಪ್ರಯತ್ನವಾದರೂ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದೇ ಒಂದು ತಪ್ಪು ಕೂಡಾ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಜೊನ್ನಾಗಿಯೇ ಇದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

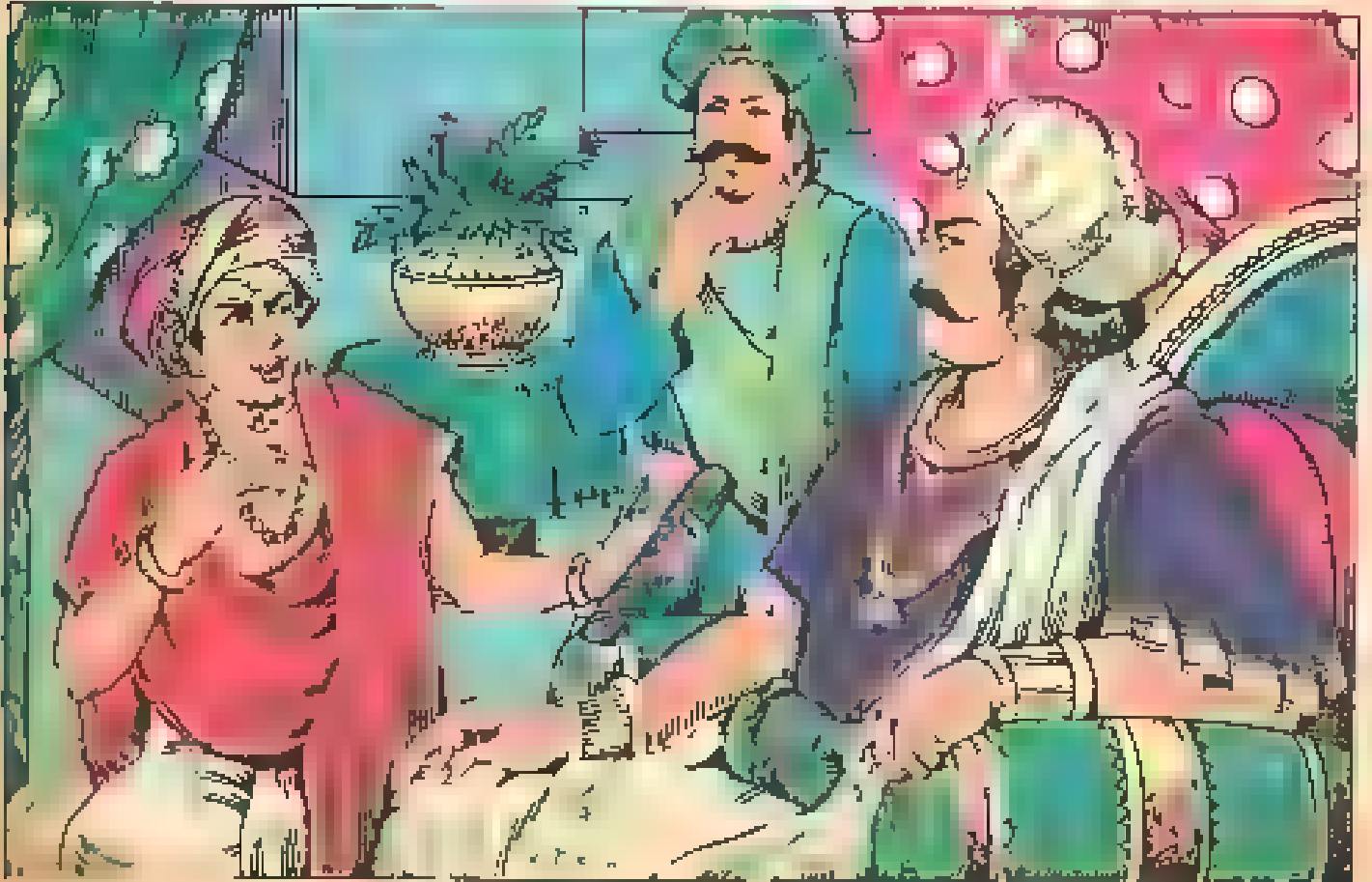
ಮಹಾಕವಿ ಗೌರಾರ್ಥನು ಹೊರಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ ರಾಜನು ಗಂಭೀರ ಕವಿಯನ್ನು ಒರಮಾಡಿಸಿ ಕೊಂಡನು.

ಭೂಪಾಣ ಕವಿಯು ಅದೇ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ರಾಜನು ಗಂಭೀರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು, "ಈ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಓದಿ ನೋಡಿ ಹೇಗಿರುವುದೆಂದು ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಹೇಳಬೇಕು" ಎಂದನು.

ಅದೇ ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಗಂಭೀರನು ರಾಜನ ಒಳಗೆ ಬಂದು, "ಮಹಾರಾಜಾ, ಈ ಕಾವ್ಯರಚನೆ ಮಾಡಿದ ಕವಿ ಬೋಸದಾಗಿ ಕಾವ್ಯರಚನೆ ಮಾಡಲು ತೊಡಗಿದ್ದಾನೆ. ಅದರೂ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಎರಡು ಮೂರು ಕುಸುಮವಾದ ಘಟ್ಟಗಳಿವೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಭವಿಷ್ಯ ಈ ಕವಿಗಿದೆ" ಎಂದನು.

ಗಂಭೀರನು ರಾಜನಿಂದ ಅಷ್ಟನೇ ಪಡೆದು ಹೊರಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ, ಚಂದ್ರಚೂಡ ರಾಜನು ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಇರುವ ಮಂತ್ರಿ ಮಿಹಿರಪರ್ಮಾಣನ್ನು ನೋಡಿ, "ವಿದ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿ ನನಗೆ ತಕ್ಕ ಸಲಹೆ ಕೊಡಲು ಈ ಗಂಭೀರ ಕವಿಯನ್ನು ನಿಯಮಿಸುವ ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಒಂದಿದ್ದೇನೆ. ಅವನಿಗೆ ಆ ಪದವಿಯನ್ನು ಕೊಡುವ ವಿರ್ವಾಟು ಮಾಡಿರಿ" ಎಂದನು.

ಮಂತ್ರಿ ಮಿಹಿರಪರ್ಮಾಣು ಅತ್ಯಂತ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಪಟ್ಟು, "ಇಷ್ಟೊಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಪದವಿಯನ್ನು ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸಿಗೆ ಗಂಭೀರನಿಗೆ ಕೊಡುವುದೇ ? ಈ ಸೂಚನೆ ಕೇಳಿ ಮಹಾಕವಿಯೊಂದು ಹಸಿರುವುದೆ

ಗೌರಾಂಗನು ನೋಂದೂಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಆದರೂ ಮಹಾರಾಜರು ಹೀಗೆ ನಿರ್ಣಯಿಸಲು ಏನೋ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕಾರಣವಿರಬೇಕು. ಅದೇನೋ ಅಪ್ಪಣೆಯಾಗಲಿ" ಎಂದನು.

ಚಂದ್ರಚೂಡನು, "ಮಂತ್ರಿಗಳೇ, ಇದರಲ್ಲಿ ಮಹಾಕವಿ, ಸಾಧಾರಣ ಕವಿ ಎಂಬುದು ಮುಖ್ಯವಲ್ಲ. ಭೂಷಣನ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಓದಿ ಗೌರಾಂಗನೂ, ಗಂಭೀರನೂ ಏನು ಹೇಳಿದರೆಂದು ನೀವು ಕೊಡಾ ಕೇಳಿದ್ದೀರಿ. ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದಿದ್ದರೂ ಅಶ್ವರ್ಯ" ಎಂದನು.

"ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಗಮನಿಸಿದೆ. ಆದರೂ ದೊಡ್ಡತನವನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಡವೇ ಎಂದು ವಿನಂತಿಸಿಕೊಂಡೆ" ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿ.

"ಈ ಕವಿಗಳಿಬ್ಬರೂ ಭೂಷಣ ಕವಿಯ ಕಾವ್ಯವನ್ನು ಓದಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ವಿದ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯಾಗುವ ಅರ್ಹತೆ ಗಂಭೀರನ ಪರಿಶೀಲನೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಬರುವ ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ಕವಿ ಪಂಡಿತರನ್ನು ಆದರಿಸಿ ತಕ್ಕ ಪಾರಿತೋಷಕ ಕೊಟ್ಟು ಕಳುಹಿಸಲು ವಿದ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯಲ್ಲಿ ಪಾಂಡಿತ್ಯದೊಂದಿಗೆ ರಸಜ್ಞತೆ ಕೂಡಾ ಇರಬೇಕು. ದೋಷ ಹುಡುಕುವ ದೃಷ್ಟಿ ಮೂತ್ರ ಇದ್ದರೆ ಸಾಲದು. ಗುಣಗ್ರಹಣದ ಉದಾರತನವೂ ಇರಬೇಕು.

ಗೌರಾಂಗನು ಹೊಸತಾಗಿ ಬಂದ ಭೂಷಣನ ದೋಷಗಳೆಲ್ಲೆಂದು ಹುಡುಕಿ ಅಂಧದ್ವೇನಿಲ್ಲವೆಂದರೆ, ಗುಣಗಳಾವುದೂ ಅತನ ದೃಷ್ಟಿಗೆ ಬಿದ್ದಿಲ್ಲವೆಂದೇ ಆಯಿತು" ಎಂದನು ರಾಜ.

ನಿಜವೇ ಎಂಬಂತೆ ಮಂತ್ರಿ ತಲೆಯಾಡಿಸಿದನು. "ನಾವು ವಿದ್ಯಾಧಿಕಾರಿ ಪದವಿಯನ್ನು ಗೌರಾಂಗನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಏನು ನಡೆದೀತೆಂಬುದನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅವನು ರಾಜಾಕ್ರಮವನ್ನು ಆಶಿಸಿ ಬರುವ ಕವಿ ಪಂಡಿತರೊಳಗಿನ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನೆ ಹುಡುಕಲು ನೋಡುತ್ತಾನೆ. ಅದೇ ಪದವಿ ಗಂಭೀರನಿಗಿದ್ದರೆ, ಅವರಲ್ಲಿ ಮೆಚ್ಚುವಂತಹ ಪಾಂಡಿತ್ಯವೋ, ಕವಿತಾಯೋ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾನೆ, ಬೆಲೆ ಕಟ್ಟುತ್ತಾನೆ. ಆ ಪದವಿಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿದುದರಿ ಪ್ರಯೋಜನವು ಹತ್ತು ಮಂದಿಗೆ ಸಿಗಬೇಕಾದರೆ, ಗಂಭೀರನೇ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕವನು" ಎಂದನು ಚಂದ್ರಚೂಡ.

ಮಂತ್ರಿ, ರಾಜನ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ತುಂಬ ಸರಿ ಎಂದು ಒಪ್ಪಿದನು. ಅದರಂತೆ ಗಂಭೀರನು ಆ ಸ್ಥಾನದ ವಿದ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯಾದನು. ಅವನು ಆ ಪದವಿಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಕವಿ ಪಂಡಿತರಿಗೆ ರಾಜಾದರಣೆ ಲಭಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿ, ಉದಾರನೂ, ವಿವೇಕಿಯೂ ಎಂದು ಎಲ್ಲರಿಂದಲೂ ಪ್ರಶಂಸಿಸಲ್ಪಟ್ಟನು.

ಮೂವಯ್ಯನಮೂತು

ವಾಲ್ಮೀಕೀರಿ ಎಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ನಾಗೇಂದ್ರ ನಂಬಿ ಗೃಹಸ್ಥನಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯು ಹೆಸರು ವರಲಕ್ಷ್ಮಿ. ಆ ದಂಪತಿಗಳು ಆ ಗ್ರಾಮದೊಳಗಿನ ಆಸ್ತಿವಂತರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರಾಗಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೆ ಗೋವಿಂದ ನಂಬಿ ಒಬ್ಬನು ಮಗನಿದ್ದನು. ಅವರ ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ ಮಗನಾದ ಗೋವಿಂದನು ಎದ್ದೆ ಕಲಿಯುವುದರಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ತಿಳಿವಳಿಕೆಯುಳ್ಳವನೇ ಆದರೂ, ಮನೆ ಯೊಳಗಿನ ಕೆಲಸ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಲಕ್ಷಿಸದೆ, ಯಾವಾಗಲೂ ಗೆಳೆಯರನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಕೊಂಡು ತಿರುಗಾಡಿಕೊಂಡಿರುವನು.

ಜೊಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ದಿನ ಗೋವಿಂದನ ಸೋದರಮಾವನು, ತನ್ನ ತಂಗಿದನ್ನು ನೋಡಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದನು. ಆಗ ತನ್ನ ಸೋದರಳಿಯನಾದ ಗೋವಿಂದನ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಅವನು ಹಾಗೆ ಕಂಡವರೊಂದಿಗೆ ತಿರುಗಲು, ಅವನ ತಾಯಿ ತಂದೆಯರೇ ಕಾರಣವೆಂದು ಕೋಪದಿಂದ ಹೇಳಿದನು.

“ನಾವೇನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯ? ಎಷ್ಟು ಘನವೂ, ಅವನೇನೂ ವಚ್ಚಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದರು ವರಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ, ನಾಗೇಂದ್ರನೂ.

ಸೋದರಮಾವನು ಗೋವಿಂದನನ್ನು ಕರೆದು, “ಎಳಿದು ಗೋವಿಂದಾ, ನಿನ್ನ ಅಮ್ಮ ಅಪ್ಪಂದಿರು ನಿನ್ನನ್ನು ನಿನ್ನ ಇದಿರಿನಲ್ಲೇ ಬಯ್ಯುತ್ತಾರೆ. ಸ್ನೇಹಿತರು ಹಿಂದಿನಿಂದ ನಿನಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆ ಬಯ್ಯುತ್ತಾರೆ. ಒಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ಕೈಲಾಗದವನನ್ನು ಯಾರೂ ಗೌರವಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಗೊತ್ತಾ?” ಎಂದನು.

“ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಅಂಥವರೇನಲ್ಲ ಮಾವಾ” ಎಂದನು ಗೋವಿಂದ.

“ಹಾಗೇನು? ನಿನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರ ನಿಜರೂಪ ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಒಂದು ಉಪಾಯವಿದೆ. ನಿನ್ನ ದೊಡ್ಡ ತನವನ್ನೂ, ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನೂ ಅವರ ಹತ್ತಿರ ವಿವರೀತವಾಗಿ ಹೊಗಳಿಕೋ ಆಗ ಅವರು ಏನು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ನೋಡು” ಎಂದನು ಸೋದರಮಾವ.

ಗೋವಿಂದನು ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿದನು. ಅವನು ಹೊಗಳಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಮೊದಲು ಆ ಸ್ನೇಹಿತರು ಏನೋ ಕುಚಾಲಿಗೆ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆಂದೆ.ಕೊಂಡರು. ಆದರೆ ಅವನು ನಿಜವಾಗಿಯೇ ತನ್ನ ದೊಡ್ಡ ತನಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ.

“ಏನೋ, ತಾಯಿಯು ತವರು ಮನೆಯ ಸಂಗತಿ ಸೋದರಮಾವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೇ ಎಂಬ ಹಾಗೆ, ನಿನ್ನ ದೊಡ್ಡತನವೆಲ್ಲ ಎತ್ತರ ಮೆಟ್ಟಿಲವೆಂದು ಏನ್ನೊಂದಿಗಿರುವ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವೆಂದು ಕೊಂಡೆಯಾ?” ಎಂದರು ಕೇಳಲಿಷ್ಟವಿಲ್ಲದವರಂತೆ.

ಆದರೂ ಗೋವಿಂದನು ತನ್ನ ಅಭ್ಯಾಸವನ್ನು ಬಿಡದೆ “ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಮಾತಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಬೆಲೆಕೊಡುತ್ತಾರೋಂದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ವ್ಯವಸಾಯ ಕೆಲಸಗಳಿಂದ ಹಿಡಿದು ಎಷ್ಟೋ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ನನ್ನ ಸಲಹೆಯ ಪ್ರಕಾರವೇ ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿರುತ್ತಾರೆ. ಬೇಕಾದರೆ ನನ್ನ ಆಪ್ತನ ಹತ್ತಿರ ಕೇಳಿ ನೋಡಿ, ಅಮ್ಮನನ್ನು ಕೇಳಿ ನೋಡಿ. ಮಾವಯ್ಯನನ್ನು ಕೇಳಿ ನೋಡಿ” ಎಂದನು.

ತನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ಇಲ್ಲದ ಸಲ್ಲದ ದೊಡ್ಡ ಸ್ಥಿಕೆ ಹೊಳೆದೊಳ್ಳುವವನು ಗೋವಿಂದನು ಬಿಡುವುದಿಲ್ಲ ವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅವನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಕ್ರಮ

ವಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ದೂರದೂರವಾಗಿ ತೊಡಗಿದರು. ಒಂದು ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಸ್ನೇಹಿತರೇ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದರು.

ಆಗ ಗೋವಿಂದನು ಸೋದರಮಾವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, “ನೀವು ಬೇಳೆದ್ದು ತುಂಬಾ ನಿಜ, ನನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತರು ಅಸೂಯೆ ತುಂಬಿದವರು. ನನ್ನ ದೊಡ್ಡ ತನಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಸಹಿಸಲಾಗದವರು. ಇಷ್ಟು ಕಾಲ ಅವರೊಂದಿಗೆ ತಿರುಗಿ ನನ್ನ ಕಾಲ ವನ್ನು ವೃಥಾ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಈಗ ನಾನೇನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ನೀವೇ ಹೇಳಿ” ಎಂದನು.

“ನಿನ್ನ ತಂದೆತಾಯಿಗಳ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ, ಅವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡಿ, ಅವರನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸು. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ನಿನಗೆ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗುತ್ತದೆ” ಎಂದನು ಸೋದರಮಾವ.

“ನನ್ನ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮಂದಿರು ಮಾತ್ರ, ಆ ಸ್ನೇಹಿತರ ಹಾಗಿನವರಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಗೆ ನಂಬ ಬೇಕು?” ಎಂದನು ಗೋವಿಂದ ಅನುಮಾಳದಿಂದ.

“ನಿನ್ನನ್ನು ಕುರಿತು ನೀನು ಎಷ್ಟು ಹೊಗಳಿ ಕೊಂಡರೂ ಅವರು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕೇಳುತ್ತಾರೆ. ತಾಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ, ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಅಸೂಯೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದನು ಸೋದರಮಾವ.

ಆಮೇಲೆ ಸೋದರಮಾವನು ವರಲಕ್ಷ್ಮಿ ಯೊಂದಿಗೂ ನಾಗೇಂದ್ರನೊಂದಿಗೂ, ಗೋವಿಂದನು ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಎಷ್ಟು ಹೊಗಳಿಕೊಂಡರೂ ಕೇಳಿ, ಹೇಳು ಹೇಳನ್ನೇ ಬೇಕೆಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದನು.

ಆ ದಿನದಿಂದ ಗೋವಿಂದನು ತನ್ನ ತಾಯಿ ತಂದೆಯರೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ದೊಡ್ಡ ಸ್ಥಿಕೆಗಳನ್ನು ಹೊಗಳಿಕೊಂಡನು, ಅವರು ಬಹಳ ಸಹನೆಯಿಂದ, ಅಭಿಮಾನದಿಂದ ಇನ್ನೆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಅವನಿಗೆ ಅವರ ಮೇಲೆ ಪ್ರೇಮವೂ, ವಿಶ್ವಾಸವೂ, ಗೌರವವೂ ಬಂದು ಬಿಡಿತು. “ಅವರು

ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಮನೆ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಮನಸ್ಸು ಹರಿಸಿದನು. ವ್ಯವಸಾಯ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅವರಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡಲು ತೊಡಗಿದನು.

ಸೋದರಳಿಯನಲ್ಲಿ ಒಂದ ಮಾಪಾಳನ್ನು ನೋಡಿ ಸೋದರಮಾವನಿಗೆ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಅವನು ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವಾಗ ಗೋವಿಂದ ನನ್ನು ಕರೆದು, "ಎಲೋ, ಒಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಕೇಳು. ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದೇ ವಿಧವಾಗಿ ಹೊಗಳ ಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ತೀರ ಬೇಕಾದವರಿಗೆ ಕೂಡಾ ಪೇಸರ ಬರುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಕೆಲಸ ಮಾಡು. ಈ ದಿನದಿಂದ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನೂ ಕಥೆಗಳನ್ನೂ ಓದಲು ಪ್ರಾರಂಭಮಾಡು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮಂತ್ರಿಗಳು ರಾಜ ರನ್ನೂ, ಭಕ್ತರು ದೇವರನ್ನೂ, ಹೆಂಡತಿಯರು ಗಂಡಂದಿರನ್ನೂ ಎಷ್ಟೋ ವಿಧವಾಗಿ ಹೊಗಳಿದ ವಿವರ ಗಳಿರುತ್ತವೆ. ಆ ಹೊಗಳಿಕೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೀನು ಸ್ವಂತ ಮಾಡಿಕೋ. ಅದು ಹೇಗೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅಂತ ಅವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಓದುತ್ತಿದ್ದರೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದನು.

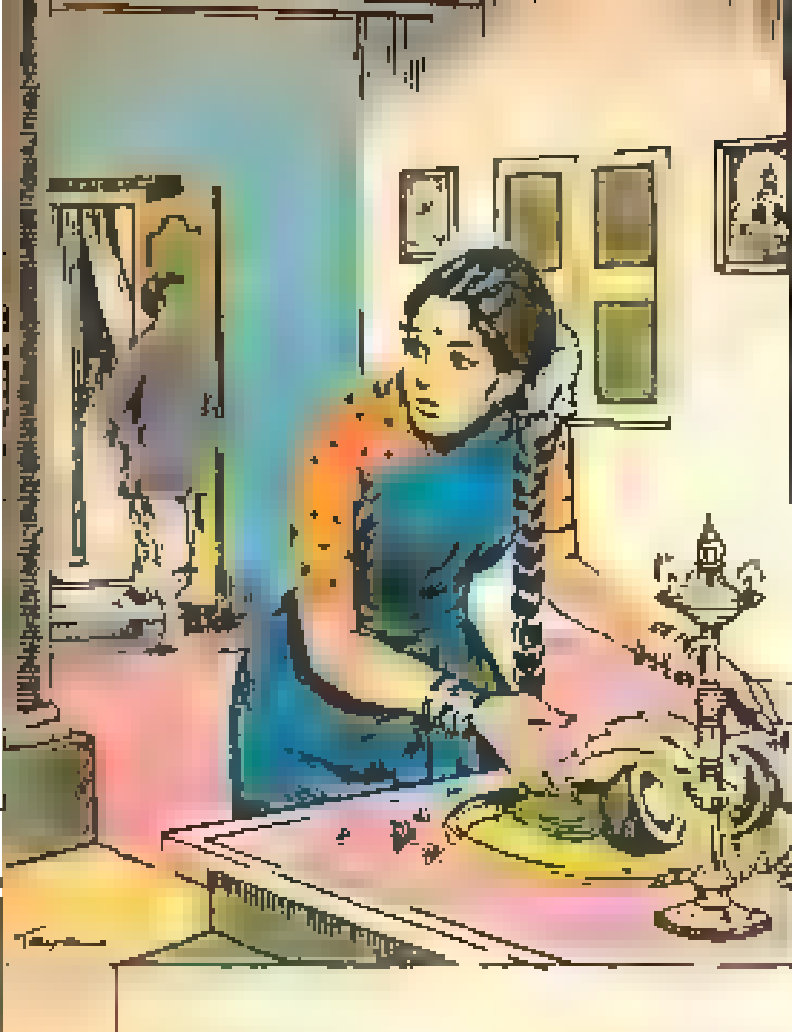
ಗೋವಿಂದನು ಸೋದರಮಾವನ ಸಲಹೆಯ ಪ್ರಕಾರವೇ ಕಥೆಗಳನ್ನೂ ಕಾವ್ಯಗಳನ್ನೂ ಓದಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಮಗನಲ್ಲಿ ಒಂದ ಬದಲಾವಣೆ ಯನ್ನು ನೋಡಿ ತಂದೆಗೂ ತಾಯಿಗೂ ಸಂತೋಷ ವಾದುದೆನ್ನೋ ನಿಜವೇ. ಆದರೆ ಅವನು ಈಗ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಹೊಗಳಿಕೊಳ್ಳುವುದರ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ತಂದೆತಾಯಿಯರನ್ನೂ ಕೂಡಾ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಹೊಗಳಿಕೆಗಳಿಂದ ಬೇಸರ ಪಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಇದನ್ನು ಕಾಳರಾಗದೆ ಅವರು ಅವನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿ ತಿರುಗಾಡಿ ಬರಲು ಹೇಳತೊಡಗಿದರು. ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವನ ಸಂಗತಿ ತಿಳಿದು ಹೋದುದರಿಂದ, ಊರವರು ಅವನನ್ನು ಮಾತಾಡಿ ಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಂಡರೆ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕಡೆಗೆ ಒಂದು ದಿನ ಗೋವಿಂದನ ತಾಯಿ ಗಂಡ ನೊಂದಿಗೆ, "ಏನೊಂದ್ರೆ ಇದು. ನಮ್ಮ ಪುಡುಗನ ಹೊಗಳಿಕೆಯ ರೋದನೆ ತಾಳಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಕಷ್ಟ ವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೇನಾದರೂ ಉಪಾಯ ನೋಡಿರವ್ವ" ಎಂದಳು.

"ಇದಕ್ಕೆ ಎಂತಹ ಉಪಾಯವೋ? ಏನೂ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರೆ ಆ ರೋದನೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯೇ ತಾಳ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾಳೆ" ಎಂದನು ನಾಗೇಂದ್ರ.

ಹೀಗೆಂದುಕೊಂಡು ಅವರಿಬ್ಬರೂ ಗೋವಿಂದನಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನಕ್ಕೆ ತಲೆಹಾಕಿದರು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಅವನಿಗೆ ದಾಯಿಪತಾಕಿಗಾರನೆಂದೂ, ತನ್ನ ತಾನೇ ಹೊಗಳಿಕೊಳ್ಳುವವನೆಂದೂ, ಆ ರೋದನೆ ಯಾರಿಗೂ ತಾಳಲಾಗದೆಂದೂ ಊರೆಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಾಗಿ, ಅವನಿಗೆ ಮದುವೆ ಕೂಡಲು ಯಾರೂ ಮುಂದೆ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಗೋವಿಂದನ ಸೋದರಮಾವನ ಅವರ ಮನೆಗೆ ಬಂದು, ಅಲ್ಲಿಯ ವರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು, "ಎಂಥ ಪರಾಷ್ಟ್ರ ನೇವು? ಉಯ್ಯಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಹುಡುಗನನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಉರ್ರಾ ಹುಡುಕಲು ತಿರುಗಿದಂತೆ, ನನ್ನ ಮಗಳು ರಾಧೆ ಇರುವಾಗ ಅವನಿಗೆ ಬೇರೆ ಸಂಬಂಧ ನೋಡಲು ತಿರುಗುವುದೇಕೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅವನ್ನು ಕೇಳಿ ಗೋವಿಂದನ ತಂದೆಯೂ ತಾಯಿಯೂ ಮುಖ ಮುಖ ನೋಡಿಕೊಂಡರು. ರಾಧೆ ಗೋವಿಂದನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಈಡಿನವಳೆಂದು ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆ ಹುಡುಗಿ ಪರಮ ನಾಸ್ತಿಕಳು. ಸ್ವಲ್ಪಳೂ ದೈವಭಕ್ತಿ ಇಲ್ಲದವಳು. ಪೂಜೆಗಳೂ ವ್ರತಗಳೂ ಅಂದರೆ ಅವಳಿಗಾಗದು.

ಸೋದರಮಾವಯ್ಯ ಹೇಳಿದ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಗೋವಿಂದನ ತಾಯಿತಂದೆಯರು, "ಎಲ್ಲರೂ ನಮ್ಮ ಗೋವಿಂದನಿಗೆ ಹುಡುಗಿ ಕೊಡಲು ಬಿಡದೆಯೂ

ತ್ತಿರುವಾಗ, ನೇವು ಕೊಡಾ ಒಪ್ಪಲಾರಿರೆಂದು ಕೊಂಡ ನಾವು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದೆವು. ನಿಮಗೆ ಇಷ್ಟವಿದ್ದರೆ ನಮಗೂ ಇಷ್ಟವೇ" ಎಂದರು.

ಆಮೇಲೆ ಸೋದರಮಾವನ ಮಗಳು ರಾಧೆ ಯೊಂದಿಗೆ ಗೋವಿಂದನಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಯಿತು. ಈಗ ಗೋವಿಂದನು ತನ್ನ ದೊಡ್ಡ ಕನವನ್ನು ಕುರಿತು ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳಿ ತೊಡಗಿದನು. ಇದರಿಂದ ಅವನ ತಂದೆತಾಯಿಗಳ ಬೇವಕ್ಕೆ ಹಾಯ್ದುನಿಂತು ಈ ನೆಮ್ಮದಿಗೆ ಕಾರಣ ಇದ ಸೂಸಿ ರಾಧೆಯು ಮೇಲೆ ಅವರಿಗೆ ಕುಂಬಾ ಪ್ರೇಮಾಭಿಮಾನ ಉಂಟಾಯಿತು.

ರಾಧೆಗೆ ಅತ್ತೆಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಸುಖವಾಗಿದ್ದರೂ ಗಂಡನ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುವ ಹೆಚ್ಚಳಿಕೆಗಳ ಗೋಳನ್ನು ತಾಳಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಷ್ಟವಾಗತೊಡಗಿತು. ಅವಳು ಬಹಳ ಆಶೋಚನೆ ಮಾಡಿ ದಿನಾ ವಿನೋ ಬಂದು ಪೂಜೆಯನ್ನೋ, ವ್ರತವನ್ನೋ ನಿಯಮವನ್ನೋ ಮಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಳು. ಅವಳು ಅಂತಹ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿರುವಾಗ ಗೋವಿಂದನು ಅವಳ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ಹೊಗಳಿಕೆಯ ಗಂಟನ್ನು ಬಿಡ್ತಲಾಗದಿಲ್ಲ. ಈ ಉಪ್ಪವ ತಪ್ಪಿದುದರಿಂದ ರಾಧೆಯಲ್ಲಿ ನಾಸ್ತಿಕ ಭಾವ ಇಂಗಿ ದೈವಭಕ್ತಿ ಬೆಳೆದುಕೊಂಡಿತು. ಅವಳ ನಾಸ್ತಿಕತೆ ಹೋಗಿ ಆಸ್ತಿಕತೆಯವಳಾದದರಿಂದ ಅತ್ತೆ ಮಾವಂದಿರು ಬಹು ಸಂತೋಷಪಟ್ಟು, ರಾಧೆಯ ತಂದೆಯೊಂದಿಗೆ ತಮ್ಮ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡರು.

ಅವನ್ನು ಕೇಳಿ ಗೋವಿಂದನ ಸೋದರಮಾವನಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ತನ್ನ ಮಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮಾರ್ಪಾಡು ಬೇಗೆ ಬಂತೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಅಂತರೇ ಮಗಳನ್ನು ನೋಡಲು ಹೊರಟು ಬಂದನು. ಅಗ ರಾಧೆ ತಂದೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮಾರ್ಪಾಡಿನ

ಸದಾಕಾ ಕಾರಣವನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದರು. ಒಬ್ಬ ನಾಸ್ತಿಕಳನ್ನು ಅಸ್ತಿಕಳಾಗಿ ಮಾಡಿದ ಗೋವಿಂದನ ಹೊಗಳಿಕೆ ಗೋರು ಅದ್ಭುತ ಕ್ಷಯಿಸುತ್ತಿದ್ದೆಂದು ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಆದರೆ ಮಗಳಿಗೆ ಗಂಡನ ಮೇಲೆ ಇರಬೇಕಾದಷ್ಟು ಆದರವು ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದು ಆತಂಕವೂ ಆಯಿತು. ಗಂಡನೆಂದರೆ ರಾಧೆಗೆ ಏನೋ ಕೆಟ್ಟ ಭಯ.

ಗೋವಿಂದನನ್ನು ಹೇಗಾದರೂ ಒಳ್ಳೆಯ ದೀತಿಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ಮಾವಯ್ಯನು ಅವನನ್ನು ಊರ ಹೊರಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, "ಏನೋ ಗೋವಿಂದಾ, ನಿನ್ನನ್ನು ಪ್ರಯೋಜನ ವಿಲ್ಲದ ಸ್ನೇಹಿತರಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಸ್ವಂತ ಹೊಗಳಿಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಹೇಳಿದೆ. ಅದೀಗ ನಿನ್ನಲ್ಲಿ ಬೆನ್ನಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬೇಕಾದವರಿಗಿಲ್ಲ ತಲೆನೋವು ಒರಿಸುವ ಹಾಗಾಯಿತು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ನಿನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದರುವ ಹಾಗಾಯಿತು ಇದು ನಿನಗೂ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ, ಇತರರಿಗೂ ಒಳ್ಳೆಯದಿಲ್ಲ. ನೀನು ಇನ್ನು ಈ ದುರಭ್ಯಾಸ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಬೇಕು" ಎಂದನು.

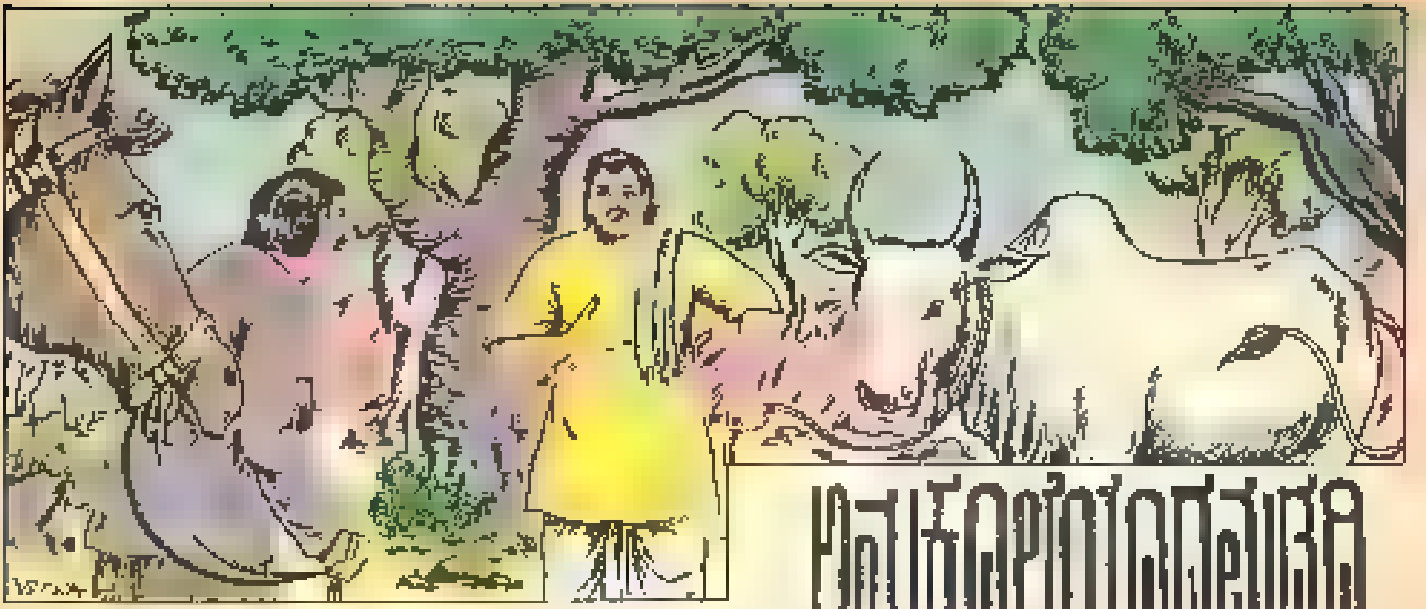
"ನನಗೆ ಬಾಯಿಪಟಾಕಿ ಬೆನ್ನಾಗಿ ಅಂಟಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು. ನಿಮ್ಮಿಂದಲೇ ಬಂದ ಅದು ಬಿಟ್ಟು ಹೊಗಳಿಕೆ ಸ್ನೇಹ ಉಪಾದಾನ ಹೇಳಿಬಿಡಿ ಮೂವಯ್ಯಾ" ಎಂದನು ಗೋವಿಂದ.

ಮಾವಯ್ಯನು ಸ್ವಲ್ಪ ಆಶ್ಚರ್ಯಿಸಿ, "ಸರಿ. ನಾನು ಹೇಳಿದಂತೆ ಮಾಡು. ಈಗಿನಿಂದ ಇದಿರಿ ಕಲ್ಲೆರವವರೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡುವಾಗ ನಿನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಅವರನ್ನು ಹೊಗಳಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸು. ಆಮೇಲೆ ಏನಾಗುತ್ತದೋ ನೋಡು" ಎಂದನು.

ಗೋವಿಂದನು ಸೋದರಮಾವ ಹೇಳಿದಂತೆ ಈ ಹೊಸ ಪದ್ಧತಿಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಕ್ರಮ ವಾಗಿ ಅವನಿಗೆ ಸ್ನೇಹಿತರು ಹೆಚ್ಚಿದರು. ಮನೆ ಯಲ್ಲಿರುವವರು ಕೂಡಾ ಅವನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಲು ಇಷ್ಟಪಟ್ಟರು. ಆದರೆ ಇಷ್ಟು ಕಾಲ ತನ್ನನ್ನೇ ಹೊಗಳಿಕೊಳ್ಳಲು ಪಳಗಿಹೋದ ಗೋವಿಂದನಿಗೆ ಇತರರನ್ನು ಹೊಗಳುವುದು ಬೇಸರವೆನಿಸಿತು. ಅದುವರಿಂದ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅವನ ಧ್ವನಿ ತಗ್ಗಿ ಹೋಯಿತು. ಸುಮ್ಮನಿದ್ದರೆ ಏನೋ ಒಂದು ಮಾತಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಂದು ಅವನು ಯಾವಾಗಲೂ ಏನೋ ಒಂದು ಮನೆಗೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾಗಿರ ತೊಡಗಿದನು.

ಹೀಗೆ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿರಲು ಗೋವಿಂದನು ಒಳ್ಳೆಯ ಕಾರ್ಯದಕ್ಷನೊಂದು ವಸರು ಪಡೆದನು. ಒಂಥು ಬಳಗದವರೂ, ಸ್ನೇಹಿತರೂ ಸಹಾ ಅವನ ಮೇಲೆ ಅಭಿಮಾನ ತಾಳಿಕೊಂಡಿದ್ದರು.

ಅನುಕೂಲಿಯೊದಗುವದಿ

ಒಂದಾನೊಂದು ಗೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಾನೊಬ್ಬ ರೈತನಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಗೆ ತನ್ನ ಗಂಡನ ಮೇಲೆಯೇ ಗುರಿಯಾಗಿತ್ತು. ಅವನು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಗೌರವದಿಂದ ಲಕ್ಷ್ಯವಿಟ್ಟು ನೋಡುವಳು. ಅವನು ಎಂತಹ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದರೂ ಅವಳಿಗೆ ದೊಡ್ಡದಾಗಿಯೇ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ಅವರಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಹಾಲು ಕರೆಯುವ ಎರಡು ದನಗಳಿದ್ದುವು. ಅದುದರಿಂದ ಅವರು ಹಾಲು ಹೈನು, ಕಾಳು ಬೇಳೆಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ಸುಖವಾಗಿ ಸಂಸಾರ ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ರೈತನ ಹೆಂಡತಿ ತನ್ನ ಪಾಣತನದಿಂದ ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಳು.

ಒಂದು ದಿನ ಅವಳು ತನ್ನ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ, "ನೋಡೀಂದ್ರೆ, ನಮಗೆ ಒಂದು ದನ ಹೂತ್ರವೇ ಸಾಕಾಗುತ್ತದೆ. ದನಗಳಿಗೆ ಚಾಕರಿ ಮಾಡುವುದೂ ಕಷ್ಟವೇ. ಒಂದು ದನವನ್ನು ಒಯ್ದು ಹೂರಿ ಒಂದು ಬಿಡಿ. ಇಷ್ಟರಹರಿಗೆ ನಾನು ಕೊಡಿಸಿಟ್ಟ ಹಣವನ್ನು ಮುಟ್ಟದೆ, ಹೆಚ್ಚು ಹರಿದಿನಗಳಿಗೆ ವಿರ್ಜು ಮಾಡಲು ಹಣ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಹಗುರಾಗಿರುತ್ತದೆ" ಎಂದಳು.

ರೈತನು ಅವಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಎರಡು ದನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಮಾರಲು ನಗರಕ್ಕೆ ತೆಗೆದ. ಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ಎಷ್ಟು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೂ ದನಕ್ಕೆ ಗಿರಾಕಿ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. "ಮಾರದೇಹೋದರೆ ಏನು ಮುಳುಗಿಹೋಯ್ತು? ನಮ್ಮ ಸೊತ್ತು ನಮ್ಮ ಹತ್ತಿರವೇ ಇರುತ್ತದೆ" ಎಂದೇಕೊಂಡು ರೈತನು ದನದೊಂದಿಗೆ ಮನೆಯ ದಾರಿ ಹಿಡಿದನು.

ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ಒಂದು ಕುದುರೆ ಯೊಂದಿಗೆ ಇದಿರಾಗಿ ಬಂದನು. ರೈತನು ಅವನನ್ನು ಮಾತಾಡಿಸಿ, ದನಕ್ಕಿಂತ ಕುದುರೆ ಹಗುರವೆಂದು ಕೊಂಡು ತನ್ನ ದನವನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಅವನ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಹಾನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಮುಂದೆ ಹೋಗಲು ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನು ಒಂದು ಮೇಕೆಯೊಂದಿಗೆ ಇದಿರಾಗಿ ಬರುವುದು ಕಂಡಿತು.

ರೈತನು ಆ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಅವಕ್ಕಿಂತ ಹಗುರಾದ ಮೇಕೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು.

ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪದೂರ ಹೋದಾಗ ಒಬ್ಬನು ಒಂದು ಬಾತುಕೋಳಿಯನ್ನು ನಡೆಯಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದನು. ರೈತನು ಅವನಿಗೆ ಮೇಕೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಬಾತುಕೋಳಿಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು.

ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಮುಂದೆ ಹೋಗಲು ಒಬ್ಬನು ಒಂದು ಮಂಜುವನ್ನು ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಅಂತಲೇ ಅದು ಬಾತುಕೋಳಿಗಿಂತ ಹಗುರವೆಂದಕೊಂಡು, ಬಾತುಕೋಳಿಯನ್ನು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮಂಜುವನ್ನು ತಾನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು.

ಅವನ ಮನೆ ಇನ್ನೂ ಒಳಗೆ ದೂರದಲ್ಲಿತ್ತು. ರೈತನಿಗೆ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಹಸಿವೆಯ ಸಂಕಟವೆದ್ದಿತು. ಅದುದರಿಂದ ಅವನು ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆ ಮನೆಯಿಗೆ ಆ ಮಂಜುವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಹೊಟ್ಟೆ ಪುಂಬಾ ಊಟಮಾಡಿ ಬರಗೈಯಿಂದಲೇ ಶನ್ನ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸೇರಿಕೊಂಡನು.

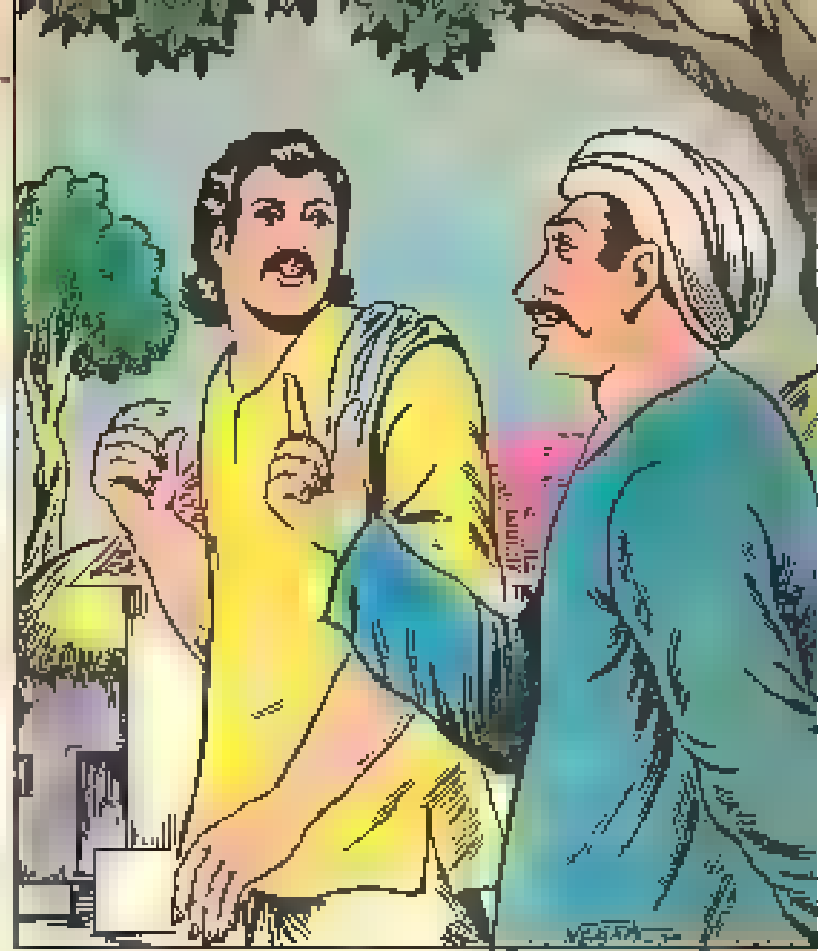
ಆಗ ರೈತನಿಗೆ ತನ್ನ ಮನೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವವ ಹೊಟ್ಟೆಯ ಕಾಣಿಸಿ, "ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಬರುವಿವಾ ? ಒಳ್ಳೇ ಎಂಪಾರಮಾಡಿ ಬಂದೆಯಾ ?" ಎಂದನು.

ರೈತನು ತಾನು ಮಾಡಿದ ವ್ಯಾಪಾರದ ಸಂಗತಿಯ ಕ್ಷೆಲ್ಲಾ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವನು "ಅಯ್ಯಯ್ಯೋ !" ಎಂದು ಉದ್ಗರಿಸಿದನು.

"ಏಕೆ ? ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ದನ ನನ್ನ ಹೆಂಡ್ತಿಗೆ ಧಾರವಾಯ್ತು. ಹಗುರಾದ್ದು ಇರಬೇಕೆಂದಳು. ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮುಖ್ಯ ದೇವ ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇದರಲ್ಲಿನು ತಪ್ಪಿದೆ ?" ಎಂದನು ರೈತ.

"ಮನೆಗೆ ಹೋದರೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ನೀನು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪಿಗೆ ನನ್ನ ಹೆಂಡ್ತಿ ಹೇಗೆ ಬೈತಾಕೋ ಗೋಡು !" ಎಂದನು ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವನು.

"ನನ್ನವಳು ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಬಯ್ಯುವವಳೇ ಅಲ್ಲ" ಎಂದನು ರೈತ.

"ಏಪ್ಪೇ ಒಳ್ಳೆಯವಳಾದರೂ ಈ ದಿನ ನೀನು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪಿಗೆ ಮಾಡು ಹಾರೋಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತೆ. ನೋಡುತ್ತಿರು !" ಎಂದು ದೃಢವಾಗಿ ಹೇಳಿದನು ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವನು.

"ಹಾಗೇನೂ ಇಲ್ಲ" ಎಂದ ರೈತ.

ಇಬ್ಬರೂ ಪಂಥಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದರು.

"ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಇದೆ. ನನ್ನ ಹೆಂಡ್ತಿ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ತಪ್ಪು ಕಟ್ಟಿ ಬೈದು ರಂಪ ಮಾಡಿದರೆ ಆ ನೂರರ ಗಟ್ಟು ನಿನಗೇ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ರೈತ.

"ಅವಳು ಮಿಂಡಿತಾ ನಿನೊಡನೆ ಜಗಕಾಡುತ್ತಾಳೆಂದು ನಾನೂ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಪಂಥ ಒಡ್ಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವನು.

"ಹಾಗಾದರೆ ನೀನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಜಗಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು, ಒಳಗೆ ನಡೆಯುವ ನಮ್ಮ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳೋ" ಎಂದು

ರೈತನು ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವನನ್ನು ಕರೆದೊಂಡು ಮನೆಯನ್ನು ತಲಿಬಿ, ಅವನನ್ನು ಜಗಲಿಯಲ್ಲಿ ಕೂಡಿಸಿ, ತಾನು ಒಳಗೆ ಹೋದನು.

"ಓ! ಒಂದುಬಿಟ್ಟರಾ? ದಸ ಮಾರಿದಿರವ್ವೆ? ಎಷ್ಟು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಹೋಯಿತು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು ರೈತನ ಹೆಂಡತಿ.

'ಯಾರೂ ಕೇಳಲು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಒಂದು ಕುದುರೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆ' ಎಂದನು ರೈತ.

"ಒಳ್ಳೇ ಕೆಲಸಮಾಡಿದಿರಿ, ಒಂದು ಬಂಡಿ ಕೊಂಡುಕೊಂಡರೆ ಎಲ್ಲಿಗಾದರೂ ನಾವು ಹಾಯಾಗಿ ಹೋಗಬಹುದು" ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ.

"ಕುದುರೆ ತರಲಿಲ್ಲ. ಅವನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಒಂದು ಮೇಕೆ ಕೊಂಡುಕೊಂಡೆ" ಎಂದ ರೈತ.

"ಒಳ್ಳೇದೇ ಆಯ್ತು. ಕುದುರೆ ಸಾಕುವುದು ಕಷ್ಟ ಮೇಕೆಯಾದರೆ ಅದರ ವಾಡಿಗೆ ಮೇವು ಕೊಂಡಿರುತ್ತೆ, ಎಲ್ಲಿದೆ?" ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ.

"ತಡೀ ಹೇಳ್ತೇನೆ. ಒಂದು ಬಾತುಕೋಳಿನ ನೋಡಿ, ಮೇಕೆನ ಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ತೆಗೆದು ಕೊಂಡೆ" ಎಂದ ರೈತ.

"ಒಳ್ಳೇ ಕೆಲಸಮಾಡಿದಿರಿ. ಮೇಕೆ ಒಂದೆ ತಿರುಗೋದು ಒಹಾಳ ಕಷ್ಟ" ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ.

"ಆ ಬಾತುಕೋಳಿನ ಹಗುರಾದ ಒಂದು ಹಂಜಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟು ತಕ್ಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟೆ" ಎಂದ ರೈತ.

"ನಾನೂ ಅದೇ ಹೇಳುವಂತ ಇದ್ದೆ. ಬೇಗ ಬೇಗ ಕುಳಲಿಕ್ಕೆ ಹಂಜವೇ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದು ಒಳ್ಳೇದಾಯ್ತು" ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ.

"ಕಡೆಗೆ ಏನಾಯಿತು ಗೊತ್ತಾ? ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಮೊವೆಯಿಂದ ಒವಳಿ ಒರುವ ಹಾಗಾಗಿಬಿಟ್ಟು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಹಂಜವನ್ನು ಒಬ್ಬರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬ ಇಷ್ಟು ಉಂಡು ಚುರುಕಾಗಿ ಬಂದೆ" ಎಂದನು ರೈತ.

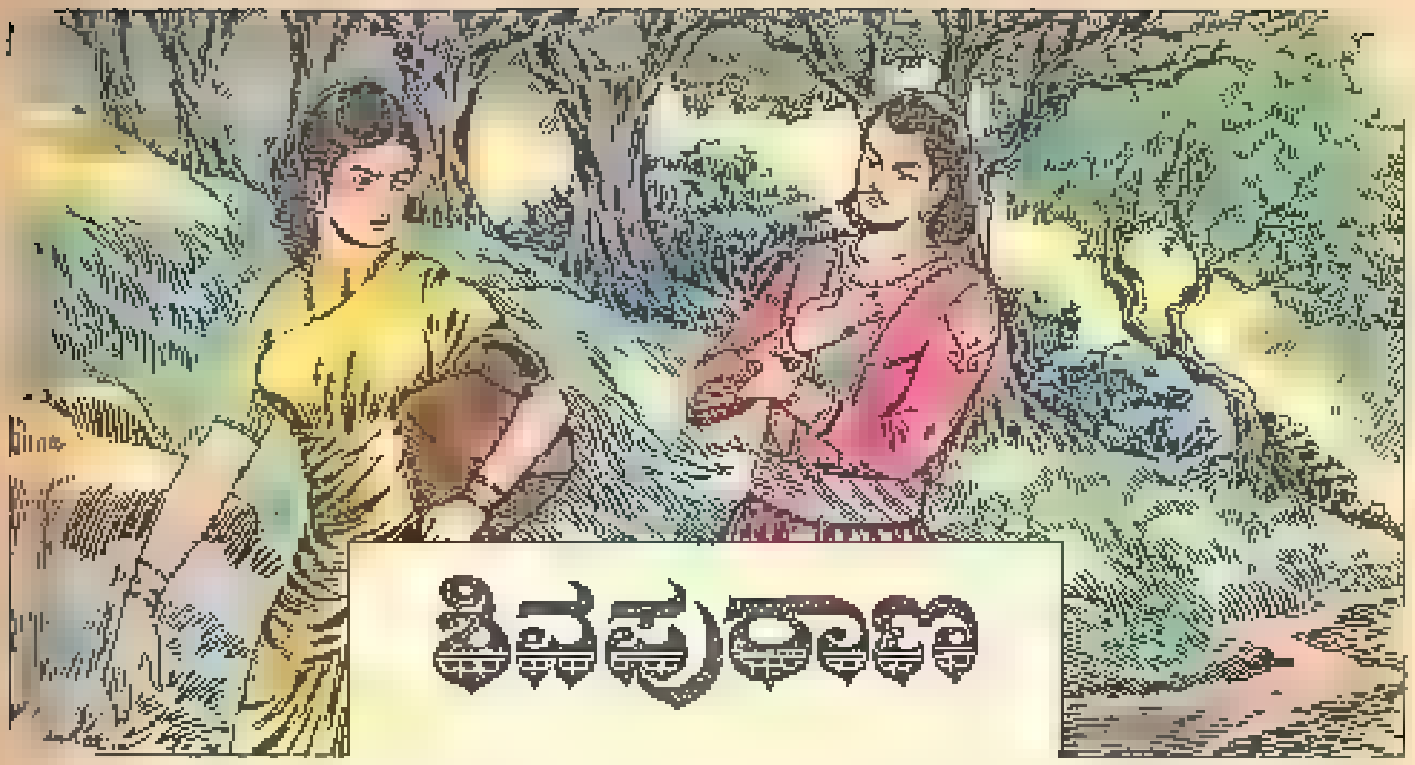
"ಅಬ್ಬ! ಸುಖವಾಗಿ ಬಂದಿರಲ್ಲ! ಹಂಜ ಹೋದರೆ ಹೋಯಿತು. ಜೀವಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚೇ ಹಂಜ!" ಎಂದಳು ಹೆಂಡತಿ.

ರೈತನು ಹೊರಗೆ ಒಂದು ಕನ್ನೊಂದಿಗೆ ಪಂಥ ಕಟ್ಟಿದ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವನೊಂದಿಗೆ, "ಕೇಳಿದೆ ಯಷ್ಟೇ ನಮ್ಮ ನಿರ್ಭಂಷಣೆ?" ಎಂದನು.

"ಕೇಳಿದೆ, ಕೇಳಿದೆ. ಹನ್ನೆ ಮನೆಗೆ ಒಂದು ನೀನು ಗೆದ್ದುಕೊಂಡ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ತೆಗೆದುಕೋ" ಎಂದು ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವನು ಜಗಲಿಯಿಂದ ಕೆಳಗೆ ಇಳಿದನು.

ಹೆಂಡತಿ ಅನುಕೂಲವಾದುದರಿಂದ ರೈತನಿಗೆ ದನದ ಬೆಲೆಯ ಇಮ್ಮಡಿ ಲಾಭವೇ ದೊರಕಿತು.

ಶಿವಪ್ರಣಾಡಿ

ಕೆಂಮಾರಿಯ ವಿವಾಹದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂತಯಾ ವರ್ಷದಲ್ಲಿರುವ ಅನರಣ್ಯನಿಗೆ, ಮಂತ್ರಿಗಳು ಈ ರೀತಿ ಯಾಗಿ ಆರೋಚನೆ ಹೇಳಿದರು :

“ಮಹಾರಾಜಾ, ಪದ್ಮಾವತಿಯಂತಹ ಸ್ತ್ರೀ, ಈ ಮಹಾಮುನಿಯಂತಹವನನ್ನು ಮದುವೆ ಯಾಗಲು ಬಯಸಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ ಈತನು ದೊಡ್ಡ ಮಂಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನು. ಕುಲಕ್ಕೆ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಯಾಗಿರುವವನು. ಅಂತಹ ಮಹನೀಯನಿಗೆ ಕನ್ಯೆ ಯನ್ನು ದಾನಮಾಡುವುದು ಬಹುದೊಡ್ಡ ಉತ್ಸಾರ್ಯವಾಗಿದೆ. ಶುಭಕಾರ್ಯವೂ ಹೌದು. ಆದ್ದರಿಂದ ಪದ್ಮಾವತಿಗೆ ತೋರಿಸಿ, ಆಕೆ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಅಗೀಚರಿಸಿದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಯೇ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿ ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅವಳು ಒಳ್ಳೆಯದೇಹೋದ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಈ ಮುನೀಶ್ವರನು ಹೊರಟುಹೋಗುವ ನಂಬೋಣ.”

ಈ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅನರಣ್ಯನಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಒಲೆಯ ಧಾರ ಹಗುರಾದಂತೆ ತೋರಿತು. ಏಪ್ಪ

ಲಾದ ಮಹಾಮುನಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಪದ್ಮಾವತಿ ಆತನನ್ನು ಪರಿಸಲು ತನ್ನ ಅಂಗೀಕಾರವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಳು. ಮಗಳ ಒಪ್ಪಿಗೆಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಅನರಣ್ಯರಾಜನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿ ವಿವಾಹಮಾಡಿ ದೊಡ್ಡ ಕೀರ್ತಿ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡನು.

ವಿವಾಹವಾದ ಮೇಲೆ ಪಿಪ್ಪಲಾದನು ಪದ್ಮಾವತಿಯನ್ನು ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಋಷ್ಯ ಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಕೆಂಮಾರಿಯ ಮೇಲಿನ ಪ್ರೇಮದಿಂದ ಅನರಣ್ಯನು ಕೂಡಾ, ತನ್ನ ರಾಜ್ಯ ವನ್ನು ಹಿರಿಯ ಮಗನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿ, ತನ್ನ ಐದು ಮಂದಿ ಪತ್ನಿಯರನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಕೆಂಮಾರಿ ಇರುವ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ವಾಸಪ್ರಸ್ಥಾ ಶ್ರಮ ಸ್ವೀಕರಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಒಂದುದಿನ ಪದ್ಮಾವತಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಲು ನದಿಗೆ ಹೋದಾಗ, ಧರ್ಮದೇವನು ನವಮಂತ್ರಧನಂತಹ ಯುವಕನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು,

“ಸುಂದರೀ, ನಿನ್ನ ಈ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ತಕ್ಕವನಾದ ಗಂಡನು ನಾನೇ. ಆ ಮುಂದುವ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಸಂಸಾರ ಸಾಗಿಸುತ್ತ, ನಿನ್ನ ಯೌವನವನ್ನು ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಸುರಿದ ಬೆಳುದಿಂಗಳ ಹಾಗೆ ಹಾಳುಮಾಡದೆ, ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ನನ್ನ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದು ಮಹಾರಾಣಿ ಯಾಗಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಬದುಕು. ನಡೆ ಹೋಗೋಣ” ಎಂದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಪದ್ಮಾವತಿ ಅತ್ಯಂತ ಆಗ್ರಹಾ ವೇಶಗೊಂಡು, “ಮೋಹಾಂಧನೇ! ನನ್ನ ಪತಿ ಯನ್ನು ನಿಂದಿಸಿದ ನೀನು ಕ್ಷಮಿಸಿ ಹೋಗು” ಎಂದು ಶಪಿಸಿಬಿಟ್ಟಳು.

ಧರ್ಮದೇವನು ಬೆದರಿಬಿದ್ದು, “ಅಮ್ಮಾ, ನಾನು ಯಾವ ರಾಜನೂ ಅಲ್ಲ. ಧರ್ಮದೇವನು. ನಿನ್ನ ಪಾತಿವ್ರತ್ಯವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲು ಬಂದೆನು. ನನ್ನನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿ ಶಾಪವನ್ನು ಉಪಸಂಹರಿಸಿಕೊ” ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು.

ಪದ್ಮಾವತಿ ಕೂಡಾ ಕೋಪದಿಂದ ದುಡುಕಿ ಶಪಿಸಿ ದುರಕ್ಕೆ ಮೊದಲುಕೊಂಡು, “ಶಾಪವನ್ನು ಈವ ಸಂಹರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ನನಗೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವಲ್ಲಾ! ಆದರೆ ಒಮ್ಮೆಲೇ ನಿವಗೆ ಆ ಶಾಪವು ಫಲಿಸದಿರಲಿ. ನಿವಗೆ ನಾಲ್ಕು ಪಾದಗಳೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಒಂದೊಂದು ಹಯಗ ದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಪಾದವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತ, ಸಂಚರಿಸಿಕೊಂಡಿರು ಧರ್ಮದೇವಾ” ಎಂದಳು.

ಮುಷ್ಕನು ಹೀಗೆ ಪದ್ಮಾವತಿಯ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ, “ಮೇನಕಾ, ಹಿಮವಂಶರೇ! ನೀವು ಕೂಡಾ ಅನರಣ್ಯನು ಮಾಡಿದ ಹಾಗೆಯೇ, ನಿಮ್ಮ ಕುಮಾರಿಯ ಇಷ್ಟದಂತೆಯೇ ಆ ಪರಮ ಶಿವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡಿ ನಿಶ್ಚಿತರಾಗಿಬಿಡಿರಿ” ಎಂದನು.

ಈಗ ಮೇನಕಾ ಹಿಮವಂಶರು ಕೃಷ್ಣರಾದರು. ಮೈಪಾಕಣೆ ಮೊದಲಾದ ಒಂಧುಗಳೆಲ್ಲರೂ ಶಿವ ಪಾರ್ವತಿಯರ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಸುವಮುಖರಾದರು.

ಆಗ ಮೇನಕಾ ಹಿಮವಂಶರು ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಅರುಂಧತೀ ಮುಷ್ಕರ ಕೈಗಳಲ್ಲಿಟ್ಟು, “ನಿಮ್ಮ ಇಷ್ಟ ಪೂರವೇ ಈ ಕುಡುಗಿಯನ್ನು ಶಿವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ವಿವಾಹ ಮಾಡೋಣ. ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಮುಹೂರ್ತ ವನ್ನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿ ಹೇಳಿಬಿಡಿ” ಎಂದರು.

ಅರುಂಧತಿ ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಲೋಕಮಾತೆ ಯಾಗುವಂತೆ ಆಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡಿದಳು. ಮಾಘ ಶುದ್ಧ ಏಕಾದಶಿಯ ದಿನ, ಆದ್ಯಾ ಪಕ್ಷತ್ರದಲ್ಲಿ ವೃಕ್ಷಿಕ ಲಗ್ನದಲ್ಲಿ ಬೆಂಜಾಮಿನದಲ್ಲಿ ಮುಹೂರ್ತ ವೆಂದು ನಿಶ್ಚಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಶಿವಪಾರ್ವತಿಯರ ವಿವಾಹವು ನಿಶ್ಚಯವಾದುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು.

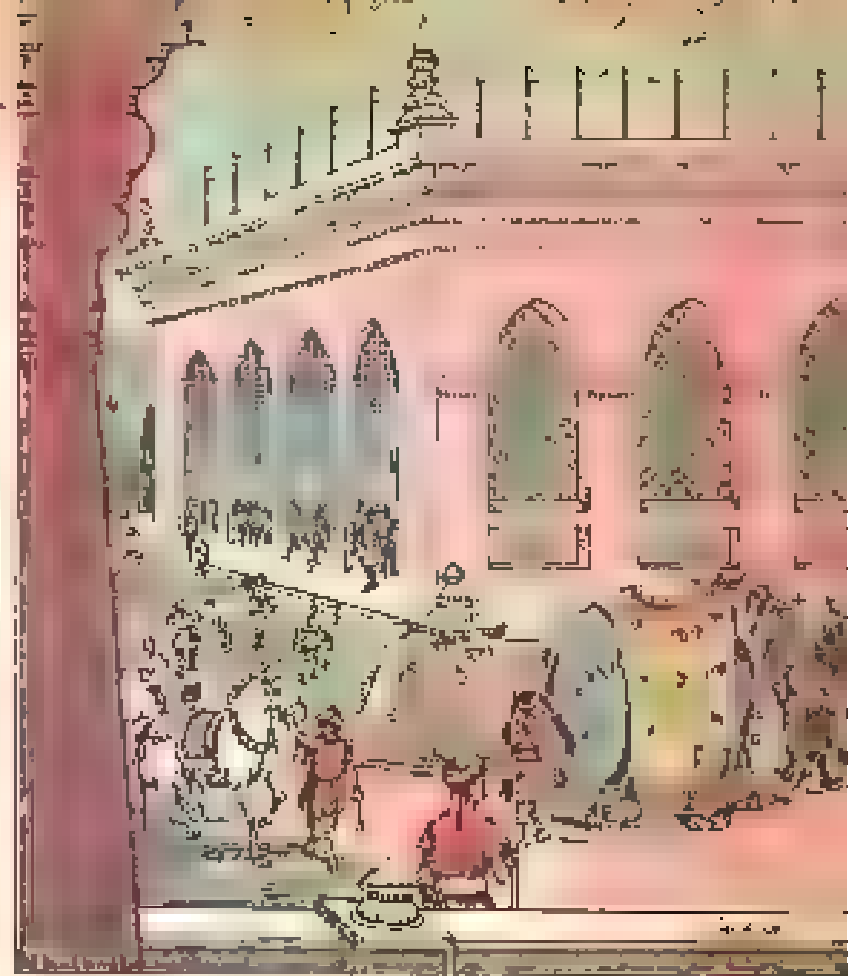
ಇಷ್ಟು ತಿಳಿದ ಮೇಲೆ ಸಪ್ತ ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಶಿವನ ಬಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು, ಹೋದ ಕೆಲಸವು ಶುಭಕರವಾಗಿ ಅನುಕೂಲವಾಯಿತೆಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಎಂದಿರ ಕೆಲಸಗಳಿಗಾಗಿ ಒಮ್ಮೆ, ಎಮ್ಮೆ, ಇಂದ್ರಾದಿ ಗುಟ್ಟು ಇರುವೆಮಿಸುವಂತೆ ಹೇಳಿ ಸಪ್ತರ್ಷಿಗಳು ಹೊರಟು ಹೋದರು.

ಪಾರ್ವತಿಯು ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಏರ್ಪಾಟು ಗಳೆಲ್ಲಾ ಸಂಪ್ರದಾಯಬದ್ಧವಾಗಿ ನಡೆಯತೊಡಗಿತು. ಹಿಮವಂತನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಮೂಲಕ ಮಾಡಬೇಕಾದುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿಸಿದನು. ಒಂಥು ಬಳಗದವರಾಗಿ ಕುಳಿವಾಣ್ಣನಗಳು ಹೋದವು. ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಮದುವೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಎಲ್ಲರೂದೊಳಗಿನ ಮುಕ್ತೈದೆಯರೆಲ್ಲರೂ ಬಂದು ಸೇರಿದರು.

ಕುಳಿ ಮಂಜೂರ್ತ ನೋಡಿ ಪಾರ್ವತೀ ತುಂಗಲೆ ಸ್ನಾನಮಾಡಿದರು. ಪಟ್ಟಿಯು ಸೀರೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಉಡಿದರು. ಅಭರಣಗಳಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸಿದರು. ದೊರೆಯು ತಿಲಕವಿಟ್ಟು ಹೂಮುಡಿಸಿ ಎಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟರು. ಪುನುಗು, ಜವ್ವಾದಿ, ಹರಿಚಂದನ ಗಳನ್ನು ಪೂಸಿದರು. ಅಂದವಾದ ಪುಷ್ಪಹಾರವನ್ನು ಕೊರಳಿಗೆ ಹಾಕಿ ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಮದುವೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದರು.

ಪಾರ್ವತೀ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ಕಳುಹಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಅಪ್ಪಾಸ ತ ಹಿಮವಂತನ ಬಂಧುಮಿತ್ರ, ಬಳಗದವರೆಲ್ಲಾ ಗಳ ಮುಖ ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಬಂದು ಕೂಡಿದರು. ಅದರೂ ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಬಂಗಾರದ ತಾಮರ ಪುಷ್ಪ ಗಳನ್ನೂ, ಮತ್ತು ಹವಳ, ಮಾಣಿಕ್ಯಗಳನ್ನೂ ಕಾಣಿಕೆ ಗಳಾಗಿ ಕಂದರು. ಬೇರೆ ಪರ್ಮತಗಳ ರಾಜರು ಕೂಡಿದ್ದರನ್ನೂ, ತಂದನ ಮೊದಲಾದ ಸುಗಂಧ ಪುಷ್ಪಗಳನ್ನೂ, ಮೆದ್ದಾನೆಗಳನ್ನೂ, ಸ್ವೆಂಧಪಾಶ್ವ ಗಳನ್ನೂ ಉಡುಗೊರೆ ಕೊಡಲು ತಂದರು. ಹಿಮ ವಂತನು ಆ ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ಅತಿಥಿ ಯಾಗಿ ಗೌರವ ಮರ್ಯಾದೆಗಳನ್ನು ಜಿನ್ನಾಗಿ ಸಲ್ಲಿಸಿದನು. ಬಂದವರಿಗಲ್ಲಾ ಸಕಲ ಸೌಕರ್ಯಗಳಿಂದ

ಕೂಡಿದ ಬಿಡದಿಗಳನ್ನು ವಿಹಾರಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅನ್ನ ರಾಣಿಗಳೂ, ಭೂರಿ ಭೋಜನಿಗಳೂ ಧಾರಾಳವಾಗಿ ನಡೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಸಂತೋಷ, ಸಂಭ್ರಮ, ಸುಡಗರ.

ಬಂದವರಿಗಲ್ಲ ಬಿಡದಿಗಳ ನಿರ್ಮಾಣಕ್ಕೂ, ಕಲ್ಯಾಣ ಮಂಟಪವನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಲಿಕ್ಕೂ, ಹಿಮ ವಂತನು ವಿಶ್ವಕರ್ಮನ ಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದನು. ಮತ್ತು ಸಾವಿರ ಯೋಜನ ವಿಸ್ತಾರ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಕಲ್ಯಾಣ ಮಂಟಪವು ನಿರ್ಮಾಣಗೊಂಡಿತ್ತು. ಹಿಮ ವಂತನುನ ಒಪ್ಪಳಾವುದವು ಅತ್ಯದ್ಭುತವಾಗಿ ಆಲಂಕರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು.

ಕೈಲಾಸದಲ್ಲಿ ಶಿವನು ಹಿಮವಂತನು ಕಳುಹಿಸಿದ ಲಗ್ನಪತ್ರಿಕೆಯನ್ನು ಪಡೆದನೊಂದು, ಸಂತೋಷ ದಿಂದ ವಾದಯದೇವನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ. ನಾರದನನ್ನು ಒರಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಶಿವನು ನಾರದನನ್ನು ನೋಡಿ, "ನಾರದಾ. ಇನ್ನು ಐದು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಿನಗೆ ಹಿಮ

ಹಂತಿನ ಕುಮಾರಿ ಪಾರ್ವತಿಯೊಂದಿಗೆ ವಿವಾಹ ವಾಗುತ್ತದೆ. ವ್ಯವಧಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮೂತ್ರವೇ ಇದೆ. ನೀನು ಕಾಮಗಮನ ಕುಳ್ಳಿಪಡಿಸಿದುದರಿಂದ, ಮೂರು ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿರುವವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಈ ವಿವಾಹಕ್ಕೆ ಆಹ್ವಾನಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಿನಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಕುಬೇರನೇ ಮೊದಲಾದವರೊಂದಿಗೆ ಮದುವೆಗೆ ಏನೇನು ಸಾಮಗ್ರಿಗಳು ಬೇಕೋ ಅವನ್ನೆಲ್ಲಾ ತರಲಿಕ್ಕೆ ಅವರವರಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಕೇವಲ ಬೋರಾಶಂಕರನಾದುದರಿಂದ, ಎಲ್ಲಿಯೂ ಸೇರಿಯೇ ನನಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ನಾರದನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಶಿವನ ಅಭ್ಯುತೇ ಪತನದ ಹೊರಟನು. ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು ದೇವೇಂದ್ರಾದಿಗಳೊಂದಿಗೂ, ಭೂಲೋಕ ನಾಗ ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿರುವವರೊಂದಿಗೂ “ಮಾಘ ಶುದ್ಧ ಏಕಾದಶಿಂದು ದಿನ ಬೇಂಪಾಮದ ಶುಭಮುಹೂರ್ತ

ದಲ್ಲಿ ಶಿವಪಾರ್ವತಿಯಾಗಿ ಓಪಧೀಪುರದಲ್ಲಿ ವಿವಾಹ ನಡೆಯಲಿದೆ, ನೀವೆಲ್ಲರೂ ಒಂದು ನಡೆಯಿಸಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಶಿವನು ಆಹ್ವಾನಿಸುತ್ತಾನೆ” ಎಂದು ನಾರದನು ಕರೆಕೊಟ್ಟನು. ಆಮೇಲೆ ನಾರದನು ಕುಬೇರನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು, ಅವನಿಂದ ಮದುವೆಗೆ ಬೇಕಾದ ವಸ್ತು ಸಾಮಗ್ರಿಗಳನ್ನೂ ಸಾಗಿಸಿ ಕೊಂಡು ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದನು.

ಹೀಗೆ ಶಿವನಿಂದ ಆಹ್ವಾನಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಬ್ರಹ್ಮನು ಪುರೋಹಿತನಾಗಿ ಬಂದನು. ವಿಷ್ಣು ಪಾಪಯಾನ ಪಾತ್ರ ಪಡಿಸಿದನು. ಇಂದ್ರಾದಿ ದೇವತೆಗಳೂ ಯಕ್ಷಿಗಳೂ ವಿವಾಹ ಮಹೋತ್ಸವದ ಸದಸ್ಯರಾಗಿ ರುವಂತೆ ನಿರ್ಣಯಿಸಲ್ಪಟ್ಟರು. ಆ ಮುಹೂರ್ತ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಗರುಡ, ಗಂಧರ್ವ, ಯಕ್ಷಸ್ತ್ರೀಯರೂ, ಸಪ್ತ ಮಾತೃಕೆಯರೂ, ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಸರಸ್ವತಿ, ಶಚಿ, ಅರುಣತಿಯರಂತಹ ಮಹಾ ಪತಿವ್ರತೆಯರೂ ಶಿವನಿಗೆ ಮಂಗಳಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಲು ಬ್ರಹ್ಮಸ್ತುತಿ ಮುಹೂರ್ತವಿಟ್ಟು ಹೇಳಿದನು. ಆ ಮುಹೂರ್ತ ದಲ್ಲಿ ಗರುಡ, ಗಂಧರ್ವಸ್ತ್ರೀಯರು ಮೊದಲು ಶಿವನಿಗೆ ಸ್ನಾನಮಾಡಿದರು. ಅನಂತರ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಯಕ್ಷಸ್ತ್ರೀಯರೂ, ಸಪ್ತಮಾತೃಕೆಯರೂ, ಲಕ್ಷ್ಮಿ, ಸರಸ್ವತಿ, ಶಚಿ ಮೊದಲಾದ ದೇವತಾ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ, ಶಿವನಿಗೆ ಮಂಗಳಾಭಿಷೇಕ ಮಾಡಿದರು. ಹರಿಹಿಂದ ನಾದಿಗಳನ್ನು ಪೂಜಿಸಿ ಶಿವನನ್ನು ಮದುವೆಗನ್ನಾಗಿ ಅಲಂಕರಿಸಿದರು. ಗೌತಮ, ಅಕ್ಕಿ, ಭಗು ಮೊದಲಾದ ಮಹರ್ಷಿಗಳು ಶಿವನ ಬಲಗೈಗೆ ಹಾಸ್ಯೋಕ್ತ ವಾಗಿ ದೀಕ್ಷಾಬಂಧವನ್ನು ಕಟ್ಟಿ, ನವಗ್ರಹ ಪೂಜೆ ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರು. ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ದಾನಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದರು.

ಶರಣಾಯ ಬ್ರಹ್ಮನ ಆಮೇತದಂತೆ ಶಿವನು ತನ್ನ ಕಡೆಯವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆತುಕೊಂಡು, ಮಂಗಳ ವಾದ್ಯಗಳು ಮೊಳಗುತ್ತಿರಲಿ, ವೈತ್ಯಗೀತೆಗಳು ನಡೆ

ಯುತ್ಥಿರಲು ಓಪಧೀಪುರಕ್ಕೆ ದಿಬ್ಬಣ ಹೊರಟನು. ಕೈಲಾಸದ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ರುದ್ರಗುಣನಾಯಕರುಗಳನ್ನು ರಿಸಿ, ಉಳಿದ ಪ್ರಮಥಗಣಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೊರಡಿಸಿ ಕೊಂಡು ಸಂದೀಪ್ತನು ದಿಬ್ಬಣದೊಂದಿಗಿದ್ದನು. ವೀರಭದ್ರನೂ, ಚಂಡೀಶ್ವರನೂ, ಬೈರವನೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ವಾಹನಗಳ ಮೇಲೆ ಹೊರಟರು.

ಮದುಮಗನಾದ ಶಿವನನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಐಶ್ವರತದ ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿದ್ದರು. ಒಬ್ಬನು ಸರಸ್ವತಿಯೊಂದಿಗೆ ಹುಸದ ಮೇಲೆ ಹೊರಟಿದ್ದನು. ಗರುಡನ ಮೇಲೆ ವಿಷ್ಣುವೂ, ಲಕ್ಷ್ಮಿಯೂ ಅಲಂಕೃತ ರಾಗಿದ್ದರು. ಶನಿಯೂ ಇಂದ್ರನೂ ಕವಲುವ ರೆಕ್ಕೆಯ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಏರಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಕುಬೇರನು ಸಮಿಧೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಶಿವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಕುಳಿತಿದ್ದನು. ದೇವತಾ ಸ್ತ್ರೀಯರೂ, ಋಷಿಪತ್ನಿಯರೂ ದಿವ್ಯ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ, ಸುಗಂಧ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ವಿಮಾನದ ಮೇಲೆ ಸಾಗುತ್ತಿದ್ದರು.

ಹೀಗೆ ಪರಮ ವೈಭವದಿಂದ ಗಂಡಿಸ ದಿಬ್ಬಣವು ಲೋಕವನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿರಲು, ಹಿಮವಂಶನು ತನ್ನ ಪುರೋಹಿತನಾದ ಗೌ ಮಹಾ ಮುನಿ ಯನ್ನೂ, ಮೇನಕೆಯನ್ನೂ, ಕುಮಾರರನ್ನೂ ಕರೆದು ಕೊಂಡು ಮೇಳತಾಳಗಳಿಂದ ಇದಿರಾಗಿ ಬಂದು, ಒಬ್ಬ, ವಿಷ್ಣು, ದೇವೇಂದ್ರಾದಿಗಳಿಗೂ ಋಷಿ ಗಳಿಗೂ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, ಶಿವನ ಮುಂದೆ ಕೈ ಪಾಂಗಿದು ನಿಂತುಕೊಂಡು, "ಸರ್ವೇಶ್ವರನಾದ ನಿನ್ನ ಆನುಗ್ರಹದಿಂದಾಗಿ ನಾನು ದೊಡ್ಡವನಾದೆನು. ಮೂವುಗನಾಗಿ ನನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿರುವ ನಿನ್ನ ಸುಖಾಂಗತ. ನಿನ್ನಗೆ ನನ್ನ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಧಾರೆ ಎರೆದು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನೀನು ಅವಳನ್ನು ವಿವಾಹ ಹೊಂದಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ಮಂಶವು ಪವಿತ್ರವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಅವನು ಶಿವನನ್ನು ಕೈ ಹಿಡಿದು ಕರೆದು ಕರೆದು, ಪಟ್ಟಿ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೂ, ಗಂಧಪುಷ್ಪ ತಾಂಜೂಲ ಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು, ಉಳವೆಲ್ಲರಿಗೂ ಹಾಲು ಮತ್ತು ಸಮಿಯಾದ ಪಾನೀಯಗಳನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದನು. ಶ್ರಮ ನಿವಾರಣೆಗಾಗಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸೊಗಸಾಗಿ ಚಾಮರ ಸೇವೆ ಮಾಡಿಸಿದನು.

ಹಿಮವಂಶನ ಪಕ್ಷದ ಸ್ತ್ರೀಯರು ಶಿವನನ್ನು ನೋಡಿ, "ನಮ್ಮ ಪಾರ್ವತಿ ಅದೃಷ್ಟವಂತೆಯೇ ಸರಿ. ಕೊಟ ಮನ್ಮಥರಿಗೆ ಸಮಾನನಾದ ಗಂಡನು ಅವಳಿಗೆ ಲಭಿಸಿದನು. ಅವಳ ಪುಣ್ಯ ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದೋ!" ಎಂದುಕೊಂಡರು. ಮೇನಕೆ ಶಿವನ ಮುಂದೆ ಕೈಗಳನ್ನು ಮೂಗಿದು, "ಸದಾಶಿವಾ, ಯಾರೋ ಅಜ್ಞಾನಿಗಳು ಹೇಳಿದ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ, ನಿನ್ನ ಮೇಲೆ ಸಂದೇಹ ತಾಳಿದ್ದುಂಟು, ನಿಂದಿಸಿ ದ್ದುಂಟು. ನಮ್ಮ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ನಾವು ಮಾಡುವ ಮವುಂಜೆಗಳನ್ನು

ಸ್ವೀಕರಿಸಿ, ನಮ್ಮ ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ವಿವಾಹ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕು" ಎಂದು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿದರು. ದೊಡ್ಡ ಮುತ್ತೈದೆಯರು ಬಂದು ಪದ್ಧತಿಯಂತೆ ಶಿವನನ್ನು ಹರಸಿದರು.

ದಾರಿಯುದ್ಧಕ್ಕೂ ಪುಷ್ಪಗಳು ಚೆಲ್ಲಲ್ಪಟ್ಟವು. ಮುತ್ತೈದೆಯರನ್ನೂ, ಅಕ್ಷತೆಗಳನ್ನೂ ಚೆಲ್ಲಿದರು. ಹೀಗೆ ಶಿವನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಮೇನಾ ಹಿಮವಂತರು ಮಂಟಪಕ್ಕೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿಸಿ, ನರಪೂಜೆ ಮಾಡಿದರು. ಮದುಮಗನೊಂದಿಗೆ ಬಂದ ಮಹಾ ಪರಿವಾರದವರಿಗೆ ಯಾವ ಕೊರತೆಯೂ ಬಾರದಂತೆ ಉಳಿದವರು ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಕುಲಾಚಾರವಂತೆ ಪಾರ್ವತಿ ಅಂಬಿಕಾಲಯಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಆ ದೇವಿಯನ್ನು ಪೂಜಿಸಿದಳು. ಅಮೇಲೆ ಮುತ್ತೈದೆಯರನ್ನೂ ಎಲ್ಲ ಬಾಗಿಲಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಳು. ಏಳುಕ ಅವಳ ಓದ ಮುತ್ತೈದೆಯರ ಪರಿವಾರವಿರಲು, ಪಾರ್ವತಿ ಪಕ್ಷಿಯಾಗಿದ್ದಳೆಂದಿವಳು. ಆಗ ದೇವತೆಗಳು

ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿ, "ಇವಳು ಪರಮೇಶ್ವರಿಯೇ ನಿಜ. ಇವಳ ಈ ದಿವ್ಯವಿವಾಹದಿಂದ ನಮ್ಮ ಕಷ್ಟಗಳೆಲ್ಲಾ ತೀರಿ ಹೋಗುತ್ತವೆ" ಎಂದುಕೊಂಡರು.

ಮುಹೂರ್ತದ ವೇಳೆ ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಪಾರ್ವತಿ ಅಂಬಿಕೆಯ ಪೂಜೆ ಮುಗಿಸಿ ಕಲ್ಯಾಣ ಮಂಟಪವನ್ನು ಸಮೀಪಿಸುತ್ತಿರಲು, ಶಿವನನ್ನು ಐರಾವತದ ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಮೊವಲು ಶಿವನನ್ನು ಕಲ್ಯಾಣ ಮಂಟಪ ದೊಳಗಿನ ಶಿಖರದಲ್ಲಿ ಪುರೋಹಿತರು ಕೂಡಿಸಿದರು. ಮೇನಾ ಹಿಮವಂತರು ಅಳುತನ ಕಾಲುತೊಳೆದು, ಆ ನೆರೆಯ್ನು ತಮ್ಮ ತಲೆಗೆ ತಳೆದುಕೊಂಡರು. ಅಮೇಲೆ ಉಭಯ ಪಕ್ಷಗಳ ಪುರೋಹಿತರುಗಳು ಮೇನಾ ಹಿಮವಂತರಿಂದ ಕನ್ಯಾದಾಸ ಮಾಡಿಸಿದರು. ಶಿವಪಾರ್ವತಿಯರು ಪರಸ್ಪರ ಮೂಲೆ ಹಾಕಿ ಕೊಂಡರು. ಶಿವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪಾರ್ವತಿಯ ಕೈ ಸೇರಿ ವಾಣೀಹರಣವಾಯಿತು.

ಹೀಗೆ ಶಿವಪಾರ್ವತಿಯರ ವಿವಾಹವು ಅತ್ಯಂತ ವೈಭವದಿಂದ ನೆರವೇರಿತು. ಈಗಲ ಉಪಾಚಾರಗಳೆಲ್ಲಾ ಆದ ಮೇಲೆ ದೇವತೆಗಳು ಶಿವನ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದು ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ನಿವಾಸಗಳಿಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದರು. ಶಿವನು ಅನೇಕ ದಿನಗಳ ನಡಿಗೆ ಹಿಮವಂತನ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇರಬೇಕಾಯಿತು. ಹಿಮವಂತನ ಕಡೆಯವರು ಮಾಡುವ ಔತಣಗಳನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಮೇಲೆ ಶಿವನು ತಾನು ಪಾರ್ವತಿಯೊಂದಿಗೆ ಕೈಲಾಸಕ್ಕೆ ಹೋದುದುವೆ ನೆಂದು ನಂದೀಶ್ವರನ ಮೂಲಕ ಹಿಮವಂತನಿಗೆ ಹೇಳಿ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಮೇನಾ ಹಿಮವಂತರು ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಶಿವನೊಂದಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಲು ಸನ್ನಾಹ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಅವಳಿಗೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನೂ, ಪರಿಚಾರಿಕೆಯನ್ನೂ, ಗೃಹೋಪಕರಣಗಳನ್ನೂ, ಅವಳ ಪಾಪನ

ವಾಗಿದ್ದ ಸಿಂಹವನ್ನು ಬಲವಳಿಯಾಗಿ ಶಿವನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಿ, "ಪರಮೇಶ್ವರಾ, ಪಾರ್ವತಿಯನ್ನು ಪ್ರೇಮದಿಂದ ನೋಡಿಕೋ!" ಎಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡರು. ಹಿರಿಯ ಮುತ್ಸದೇಯರು ಪಾರ್ವತಿಗೆ ಹೇಳಬೇಕಾದ ನೀತಿಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರು.

ಪಾರ್ವತಿ ಪರಮೇಶ್ವರರ ಪ್ರಯಾಣಕ್ಕೆ ಶುಭ ಮುಹೂರ್ತವಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆ ದಿನ ಶಿವನು ಪಾರ್ವತಿಯೊಂದಿಗೆ ಕೈರಾಸಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಮಹರ್ಷಿಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಪಾರ್ವತಿಯೊಂದಿಗೆ ಗೃಹಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಮೂರು ದಿನಗಳ ಏರೆಗೂ ಶಿವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರಣಗಳು ಪಡೆದುವು. ಅದು ವರೆಗೂ ಶಿವನೊಂದಿದ್ದ ಬ್ರಹ್ಮ, ವಿಷ್ಣು, ಕುಬೇರ ಮೊದಲಾದ ನಟಪರ್ವತಗಳು ಹೊರಟು ಹೋಗಲು ಶಿವನ ಅನುಜ್ಞೆ ಕೇಳಿದರು. ತನ್ನ ಅಹ್ವಾನದಂತೆ ಬಂದ ಅವರಿಗೆಲ್ಲಾ ಶಿವನು ಈ ಕಾರಣಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಗೌರವಿಸಿ ಕಳುಹಿಸಿ ಕೊಟ್ಟನು.

ಪಾರ್ವತಿಯ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕೆ ಬಂದ ಅತಿಥಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಹೊರಟು ಹೋದ ಮೇಲೆ, ಶಿವನು ಸಂದೀಪ್ತರ ನನ್ನು ಒಳಗೆ ಕರೆದು, "ನಾನೂ ಪಾರ್ವತಿಯೂ ವಿಶ್ರಾಮ ಮಂದಿರದಲ್ಲಿ ಬಳಲಿಕೆ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಆ ಮಂದಿರವನ್ನು ಒಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಲಂಕರಿಸಿದು" ಎಂದನು.

ಸಂದೀಪ್ತರನು ತನ್ನ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಗಣಾಧಿಪತಿಗಳನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ಮಹಾ ಸೌಧವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿದನು. ಇಡೀ ಸೌಧವನ್ನು ಕುಭೃಗೊಳಿಸಿ ಪನ್ನೀರಿನಿಂದ ತೊಳೆದನು. ಜವ್ವಾದು ಮೊದಲಾದ ಪರಿಮಳ ವಸ್ತುಗಳಿಂದ, ಮುತ್ತುಗಳ ಮಾಲೆಗಳಿಂದ, ಪದ್ಮಗಳ ರಂಜಿವಲ್ಲಿಗಳಿಂದ ಅಲಂಕರಿಸಿದನು. ಹವಳಗಳ ಮಂಚದ ಮೇಲೆ ಹಂಸತೂಲಿಕಾ ತಲೆಗಳನ್ನು ಹಾಸಿದನು. ಗೋಡೆಗಳಿಗೆ ಸುಂದರವಾದ ಚಿತ್ರ ವಿಚಿತ್ರ ಪಟಗಳನ್ನು ತಗಲಿಸಿದನು. ಪಾನೀಯಗಳನ್ನು ಒಗೆಬಗೆಯ ಭಕ್ಷ್ಯಗಳನ್ನೂ, ಹಣ್ಣುಗಳನ್ನೂ ಹೂವುಗಳನ್ನೂ ಇರಿಸಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದನು. ಶಿವ ಪಾರ್ವತಿಯರ ಶಯ್ಯಾಗೃಹವು ಅತ್ಯಂತ ಸುಂದರವಾಯಿತು.

ಆಮೇಲೆ ಶಿವನು ಸಂದೀಪ್ತರನೇ ಮೊದಲಾದವರೊಂದಿಗೆ, "ನಾವು ಒಳಗೆ ಹೋಗುತ್ತೇವೆ. ನಮ್ಮ ಶಯ್ಯಾ ಮಂದಿರದೊಳಗೆ ಯಾರನ್ನೂ ಬಿಡಬಾರದು. ಭವನದ ಸುತ್ತಲೂ ಕಾವಲು ಕಾಯುತ್ತಿರಬೇಕು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಪಾರ್ವತಿಯು ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೊಂಡು ಸೌಧದೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದನು. ಶಿವ ಪಾರ್ವತಿಯರು ದಾಂಪತ್ಯ ಸುಖದಲ್ಲಿ ತೇರಾಡತೊಡಗಿದರು. ಶಿವಗಣಾದಿಗಳು ಕಟ್ಟಿಜ್ಜರದಿಂದ ಶಿವಮಂದಿರವನ್ನು ಕಾವಲು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಪ್ರಜಾಪ್ರತಿನಿಧಿ

ನೌಗೌರವಕ್ಕಿಲ್ಲದೆ ವಾಮನಮೂರ್ತಿ ಎಂಬವನೊಬ್ಬನಿದ್ದನು. ಅವನು ಪ್ರತಿ ಸಣ್ಣ ತಗಾದೆಗಳಿಗೂ, "ಇದು ಇಲ್ಲಿ ಮುಗಿಯುವಂಥಾದ್ದಲ್ಲ, ಹೆದರಬೇಡಿ, ನಾನಿದ್ದೇವೆ. ನ್ಯಾಯಾಲಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಜ್ಯ ಹೂಡಿ!" ಎಂದು ಜನರಿಗೆ ಪ್ರೋತ್ಸಾಹಿಸಿ, ಅವರನ್ನು ನ್ಯಾಯಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಪ್ರದಕ್ಷಿಣೆ ಒರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

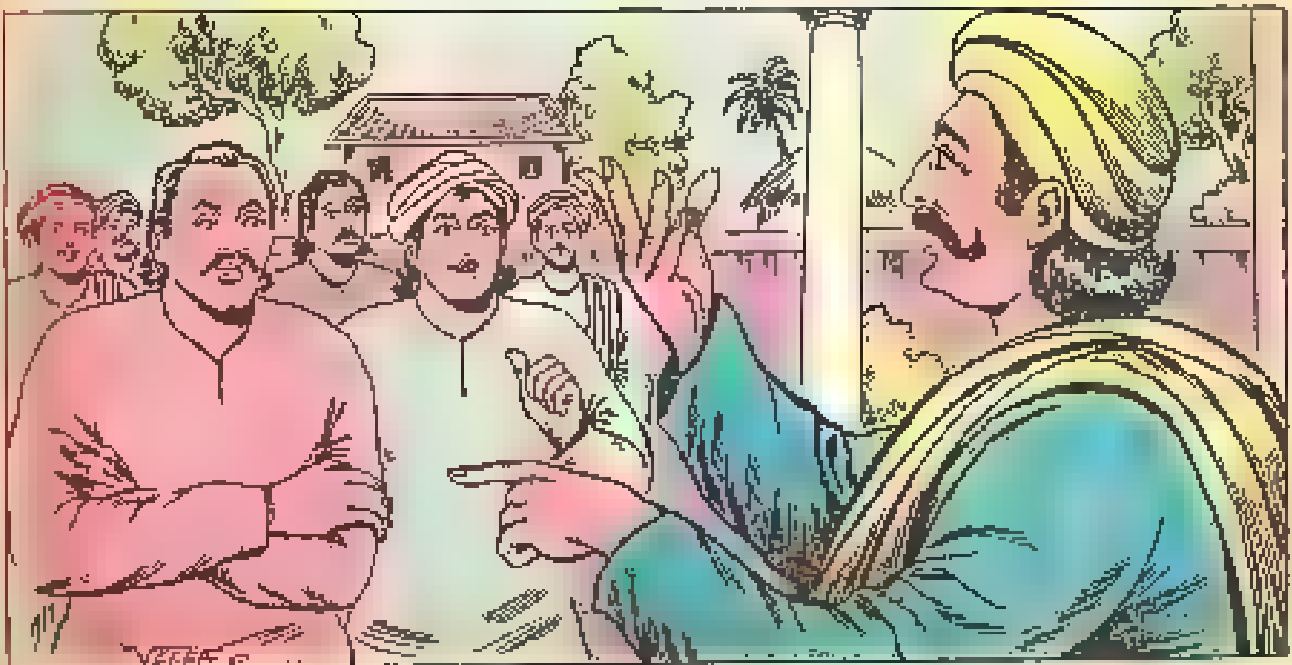
ಒಂದುಕಾರಿ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ಒಬ್ಬನನ್ನು ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಬೇಕಾಯಿತು. ಯಾರನ್ನು ಆರಿಸಿ ಕಳುಹಿಸುವುದೆಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಲ್ಲಿ ವಿಕಾಠವಾಯ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಆ ಬಾಧ್ಯತೆಯನ್ನು ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಿದರು.

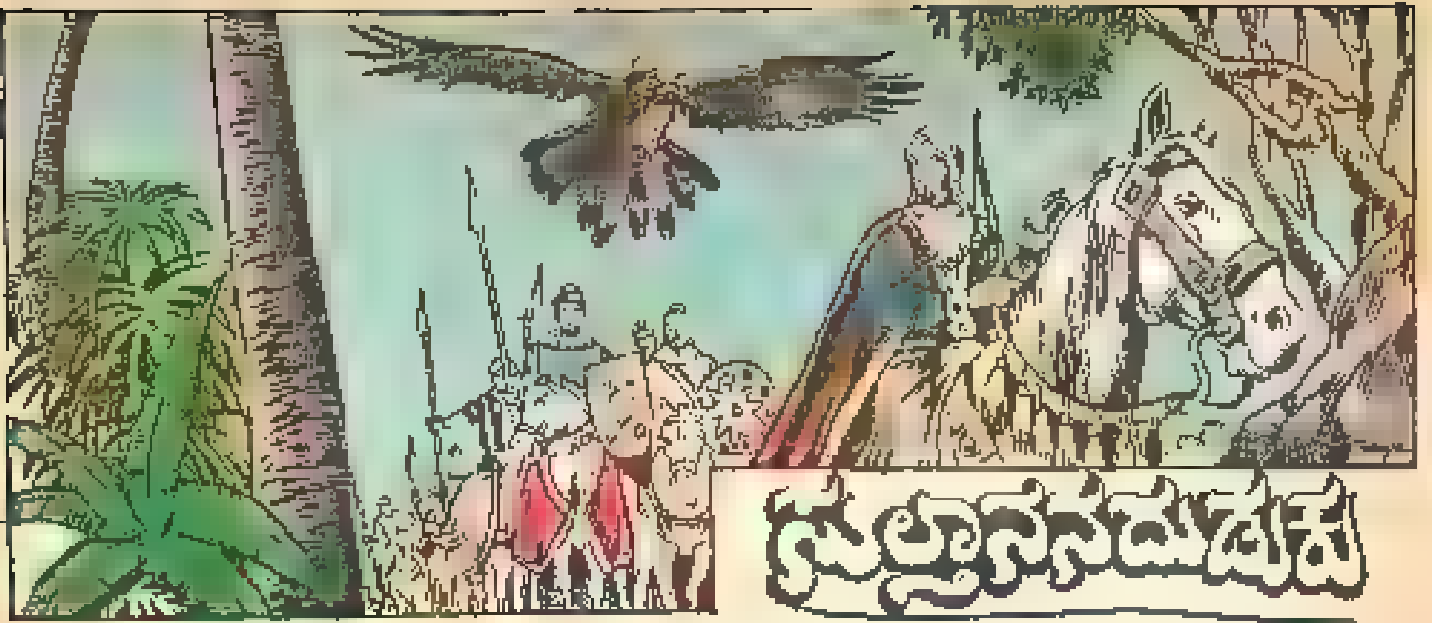
ಆ ಹಿರಿಯನು ನಾಲ್ಕೈದು ದಿನಗಳವರೆಗೆ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರುಮೇಷದಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮದೊಳಗಿಲ್ಲಾ ತಿರುಗಾಡಿ, ವಾಮನಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸುವಂತೆ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರಿಗೆ ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದನು.

"ಆ ದಾವೆಯ ವಾಮನಮೂರ್ತಿಯನ್ನೇ? ಅವನೋ ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಪ್ರತಿನಿಧಿ? ಎಂದು ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟರು.

ಅಗ ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯನು ಅವರೊಂದಿಗೆ, "ನಮ್ಮ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ತೆಕರಾರುಗಳಿಗೂ ವಾಮನ ಮೂರ್ತಿಯೇ ಕಾರಣವೆಂಬ ಅನುಪ್ರಾಸ ನನಗಿತ್ತು. ಈ ಸಮಯ ನಾನು ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಾ ತಿರುಗಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಅದು ನಿಜವೆಂದು ಭೃಥವಟ್ಟಿತು. ಆದುದರಿಂದ ವಾಮನಮೂರ್ತಿ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಗ್ರಾಮವು ಪ್ರಲಯವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಪ್ರಜಾಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾದವನು ರಾಜಧಾನಿಯಲ್ಲೇ ಇರ ಬೇಕಾದದ್ದೆಂದುವೇ?" ಎಂದನು.

ಆದನ್ನು ಕೇಳಿ ಗ್ರಾಮಸ್ಥರು ಒಮ್ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ವಾಮನಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ಆರಿಸಿ, ಗುಟು ಮೂಟೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಅವನನ್ನು ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು.

ಸುಲ್ತಾನನ ದುಡುಪು

ಹಿಂದೆ ಇರಾಕ್ ದೇಶದೊಳಗಿನ ಕೆರವಾನ್ ಎಂಬ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ದುರವಕನೊಬ್ಬನು ಸುಲ್ತಾನನಾದನು. ಅವನಿಗೆ ತನ್ನ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಒಹಳ ಹೆಮ್ಮೆ ಇತ್ತು. ಅವನು ಯಾವಾಗಲೂ ತನ್ನ ಹೆಚ್ಚಳಿಕೆಯನ್ನು ತನ್ನವರೊಂದಿಗೆ ತಾನೇ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಿದ್ದನು.

"ನಾನು ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿದರೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿಯೇ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಆದರಿಂದ ಪರಿಣಾಮವು ಒಳ್ಳೆಯದೇ ಆಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಆಗಾಗ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.

ಅವನ ಸುತ್ತಲಿರುವ ಪರಿವಾರದವರೆಲ್ಲಾ ಅವನ ಮೆಚ್ಚುಗೆ ಪಡೆಯಲಿಕ್ಕಾಗಿ "ಹೌದು ಪ್ರಭೂ, ನಿಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿ ಅಪಾರವೇ ಸರಿ. ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ನಿಮ್ಮಂಥ ಸುಲ್ತಾನರು ಈವರೆಗೆ ಆದದ್ದಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಕೈಕೆಳಗಿನವರಾಗಿರುವುದು ನಮ್ಮ ಒಳ್ಳೆಯ ಅದೃಷ್ಟ" ಎಂದು ಹೊಗಳಿ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅದರೂ ಸುಲ್ತಾನನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರುವ ವೃದ್ಧ ಮಂತ್ರಿ ಮಾತ್ರ, ಸಂದರ್ಭ ಬಂದಾಗಲೆಲ್ಲಾ "ಪ್ರಭುವೇ, ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಕೂಡಾ ಹಿಂದೆ

ಮುಂದೆ ನೋಡದೆ ಮಾಡಿಬಿಡಬಾರದು. ದುಡುಕದ ನಿರ್ಧಾನವಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿ ಮಾಡಬೇಕು" ಎಂದು ಹೇಳುವನು.

ವೃದ್ಧ ಮಂತ್ರಿ ಪಲ್ಲವಿ ಹಾಡಿದಂತೆ ಹಾಗೇ ಹೇಳುವನೋ ಎಂದು ಸುಲ್ತಾನನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಸುಲ್ತಾನನು ಒಂದು ಹದ್ದನ್ನು ಬಹಳ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಸಾಕುತ್ತಿದ್ದನು. ಅದು ಬಹಳ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಬುದ್ಧಿಯುಳ್ಳ ಹದ್ದು. ಆ ಹದ್ದು ಯಾವಾಗಲೂ ಸುಲ್ತಾನನ ಬೆನ್ನ ಹಿಂದೆಯೇ ಇರುತ್ತಿತ್ತು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸುಲ್ತಾನನು ಬೇಟೆಗೆ ಹೋಗುವಾಗ, ಅವನೊಂದಿಗೆ ಆದೂ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಾರುತ್ತ ಸುತ್ತು ಮುತ್ತಲೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ನೋಡಿ, ಯಾವ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಮೃಗಗಳಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಪಡಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ಅಪಾಯವಿದ್ದರೆ ಅವನನ್ನು ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ಸುಲ್ತಾನನು ತನ್ನ ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಬೇಟೆಯಾಡಲು ಕಾಡಿನ ಕಡೆಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಸುಂದರವಾದೊಂದು ಜಿಂಕೆ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿತ್ತು ಎಲ್ಲರೂ ಅತ್ಯಂತ ಉತ್ಸಾಹ

ದಿಂದ ಆ ಜಿಂಕೆಯನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಸುತ್ತಲೂ ಮುತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಹೋದರು.

“ಈ ಜಿಂಕೆಯನ್ನು ತಪ್ಪದೆ ಹಿಡಿಯಲೇ ಬೇಕು. ಒಂದು ವೇಳೆ ಅದು ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದಾದರೂ ಇಳಿಬಿಡುತ್ತಿರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಅಪರ ಮೌನ ಉಳಿಯಲಾರದು ! ಜಾಗ್ರತೆ !” ಎಂದು ಸುಲ್ತಾನ್ ಕೂಗಿ ತನ್ನ ಪರಿವಾರದವರಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟನು.

ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡ ಜಿಂಕೆ ಮುಂಗಾರಿನ ಮೇಲೆ ಬಾಗಿ, ಸ್ವಲ್ಪಮೇತ್ತು ಹಾಗೆಯೇ ನೋಡುತ್ತ ನುತ್ತು, ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಚಂಗನೆ ಎಗು ಸುಲ್ತಾನನ ಕಿವಿಯ ಮೇಲಿಂದಾಗಿ ಆಜೆಗೆ ಹಾರಿ ಕ್ಷಾಮಾತ್ಮದಲ್ಲಿ ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಓಡಿಹೋಯಿತು.

ಸುಲ್ತಾನ್ ಕೆಲಕಾಲ ನೆಲೆ ನಿಂತು ಕಂಡಿಯತ್ತ, ಆತ್ಮಾ ಪೀಡನದಿಂದ “ಆ ಜಿಂಕೆಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲದೆ ಬಡಲಾರೆ !” ಎನ್ನುತ್ತ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಆ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗಿಸಿ ಅದರ ಹಿಂದೆ ಓಡಿಸಿದನು. ಕುದುರೆ ಅತ್ಯಂತ ಘೋಷವಾಗಿ ಜಿಂಕೆಯ ದೆನ್ನ ಹತ್ತಿ ಓಡಿತು.

ಅದರ ಅಡು ಅರಣ್ಯ ಪ್ರಾಣಿವಾದದಿಂದ ಮೂವರು ಮರಗಳ ಅಡೆತಡೆಗಳನ್ನು ಜಿಂಕೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ದಾಟಿ ಹೋಗುವಂತೆ ಕುದುರೆಯಿಂದ ಓಡಲು ಸಿದ್ಧವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಜಿಂಕೆ ಕಣ್ಮರೆಯಾದರೂ ಸುಲ್ತಾನನ ಹದ್ದು ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಹಾರುತ್ತಾ, ಜಿಂಕೆ ಓಡುವ ಕಡೆಗೆ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದ್ದುದರಿಂದ, ಸುಲ್ತಾನನು ಬಿಡದೆ ಕುದುರೆಯನ್ನು ಓಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ಹೀಗಾಗಿ ಜಿಂಕೆ ಎತ್ತ ಓಡಿದರೂ ಸುಲ್ತಾನನ ಹಿಡಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗೆ ಏಕಳ ದೂರ ಓಡಿದ ಮೇಲೆ ಅಡವಿಯ ಕೊನೆಯ ಭಾಗವು ಕಂಡಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಮರಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಇವೆ. ಇದೇ ಸರಿಯಾದ ಸ್ಥಳವೆಂದುಕೊಂಡು ಸುಲ್ತಾನನು ಜಿಂಕೆಗೆ ಗುರಿ ನೋಡಿ ಬಾಣದಿಂದ ಕೊಡೆದನು. ಆ ವೆಚ್ಚಿಗೆ ಜಿಂಕೆ ಹೊರಳಿದಿದ್ದು

ವಿಲವಿಲನೆ ಓದರುತ್ತಾ, ಶ್ರುಬ್ಧವಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ಜಿಂಕೆಯನ್ನು ಬೀಳಿಸಿದನೆಂಬ ಸಂತೋಷದಲ್ಲಿ ಸುಲ್ತಾನನು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಒಡೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತನು. ಆ ಒಡೆಯ ವತ್ಸದಲ್ಲಿಯೇ ಕಲ್ಲುಗಳ ಗುಡ್ಡವೊಂದಿದ್ದಿತು. ಆ ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲೆ ಹದ್ದು ಎರಗಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿತು.

ಒಪಳವಾಗಿ ದಣಮಹೋವ ಸುಲ್ತಾನನಿಗೆ, ಈಗ ವಿಪರೀತ ಬಾಯಾರಿಕೆಯಾಗತೊಡಗಿತು. ನೀರಿಗಾಗಿ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದನು. ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಗಿಡದ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ದೊನ್ನೆಯ ಹಾರುವ ದೊಡ್ಡ ದೊಂಡು ಎಲೆ ಇದ್ದಿತು. ಅದರೊಳಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ನೀರು ಕೂಡಾ ಇರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಕಲ್ಲುಗಳ ಗುಡ್ಡದಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಪೊದರಿನೊಳಗಿಂದ ನೀರಿನ ಒಂದೊಂದೇ ಬೊಟ್ಟು ಆ ದೊನ್ನೆಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿತ್ತು. ಜನುಬ ಮಾತ್ರದಷ್ಟು ನೀರಿನಿಂದ ಬಾಯಾರಿಕೆ ತೀರದೆ ಹೋದರೂ, ಗಂಟುಗೊಟ್ಟು ನೀರನ್ನು

ಬಹುದು ಎಂದುಕೊಂಡು ಸುಲ್ತಾನನು ಆ ಎಲೆಯನ್ನು ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಕೋಬೆಯಿಂದ ಚಿವುಟಿ ತೆಗೆದು ಮೆಲ್ಲನೆ ತನ್ನ ಬಾಯಿಯ ಹತ್ತಿರ ಒಯ್ದನು.

ಕೊಡಲೇ ಹದ್ದು ಮಿಂಚಿನ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲೆಯನ್ನು ಕಾಲಿನಿಂದ ಒದ್ದು ದೂರ ಓಳಿಸಿ ಹಾಕಿ, ಯಥಾವ್ರಸಾರ ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲೆ ಹೋಗಿ ಕುಳಿತು.

“ಛೇ! ನಿನ್ನ ಬಾಯಾರಿಕೆ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇದುವೇ ದಾರಿ!” ಎಂದು ಸುಲ್ತಾನನು ಹದ್ದನ್ನು ಬಯ್ಯುಕೊಂಡು, ಕೋಬೆಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಎಲೆಯನ್ನು ಮೂರಿದು, ಮೇಲಿನಿಂದ ಬೀಳುವ ನೀರಿನ ಬೊಟ್ಟುಗಳನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ಹಿಡಿಯತೊಡಗಿದನು. ಆದರೆ ಹದ್ದು ಮತ್ತೆ ವೇಗದಿಂದ ಹಾರಿ ಬಂದು ಅವನ ಕೈಯಲ್ಲಿದ್ದ ಎಲೆಯನ್ನು ಕೂಡಾ ದೂರ ಹಾರಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತು.

ಸುಲ್ತಾನನು ಅತ್ಯಂತ ಕೋಪದಿಂದ ಹದ್ದನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಬರುವಂತೆ ಕರೆದನು. ಅದು ಹತ್ತಿರ ಬಂದ ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಕತ್ತಿಯ ಒಂದೆಳಿಗೆ ಅದರ ತಲೆಯನ್ನು ಕಡಿದುಬಿಟ್ಟನು.

ಆಮೇಲೆ ಸುಲ್ತಾನ್ ನೀರಿನ ಬೊಟ್ಟು ಎಲ್ಲಿಂದ ಬೀಳುವುದೋ ತಿಳಿದು ದಾಹ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದೆಂಬ ಆಶೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಗಬೇಗನೇ ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲೆ

ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಪೊದರಿಸಾಟಿಗೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಹಾವು ಮಲಗಿದ್ದಿತು. ಅದರ ಬಾಯಿಯಿಂದ ಸ್ರವಿಸುವ ವಿಷವೇ ಬೊಟ್ಟು ಬೊಟ್ಟಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅದನ್ನು ಕುಡಿದರೆ ಸಾವು ಬರುತ್ತದೆಂತಲೇ ಹದ್ದು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿತೆಂದು ಈಗ ತಿಳಿಯಿತು ಸುಲ್ತಾನನಿಗೆ.

ಸುಲ್ತಾನನು ಬಹಳವಾಗಿ ದುಃಖಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ನೋಡುವಾಗ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಹರಿಯುವ ತೊರೆಯೊಂದು ಕಾಣಿಸಿದರೂ, ಬಾದಶಾಹಿಯ ನೆನಪೇ ಇಲ್ಲದೆ, ಸುಲ್ತಾನನು ಆ ಹದ್ದನ್ನು ಎತ್ತಿ ತನ್ನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ಇಟ್ಟು ತಡವುತ್ತಾ ಮೂರ್ಛ ಹೋದನು.

ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಅವನ ನೌಕರರು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡು, ಸುಲ್ತಾನನ ಬಾಯಾರಿಕೆ ತೀರಿಸಿ, ಎಬ್ಬಿಸಿದರು. ನಡೆದು ಹೋದುದಕ್ಕೆ ಚಿಕಿತ್ಸಾಬಾರದಂದು ಸುಲ್ತಾನನಿಗೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಿದರು. ಆದರೂ ಅವನ ದುಃಖ ತೀರಲಿಲ್ಲ.

ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನಾದರೂ ದುಡುಕಿ ಮಾಡಬಾರದೆಂದು ವೃದ್ಧ ಮಂತ್ರಿ ಆಗಾಗ ಖುಕಿ ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದನೆಂದು, ಸುಲ್ತಾನನಿಗೆ ಈಗ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಯಿತು.

ಆಫ್ರಿಕದ ಆನೆಗಳು

ಕ್ರಿ. ಪೂ. ೨೦ರ ನೇ ಸೂವತ್ಸರದಲ್ಲಿ ಉತ್ತರ ಆಫ್ರಿಕಾದಿಂದ ಹಾನಿಬಾಲ್ ಎಂಬ ಸೇನಾನಾಯಕನು ಕೊನುನ್ನರ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿದನು. ಆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಹಾನಿಬಾಲ್ ಪಕ್ಷದ ಆನೆಗಳು ಕೂಡಾ ಪೋರಾದಿ ದುವು. ಆದರೂ ಆಗ ಅಲ್ಪದಿಂದ ಇಬ್ಬರಿಗೆ ಹೋಗುವ ಭಯಂಕರವಾದ ಮರ್ಗದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಆನೆಗಳು ಸತ್ತವು. ಹಾನಿಬಾಲ್ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ನಡೆಯುವ ಆನೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವು ಆಫ್ರಿಕಕ್ಕೆ ಸೇರಿದಂಥವು. ಉಳಿದವು ಭಾರತ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸೇರಿದುವು.

ಒಂದು ಕಾಲಫಟ್ಟದಲ್ಲಿ ಪ್ರಪಂಚದೊಳಗಿನ ಹಲವು ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಆನೆಗಳು ಇದ್ದುವೆಂದು ಅಧಾರ ಗೊರ್ದರೂ, ಪ್ರಸ್ತುತ ಆಫ್ರಿಕ ಮತ್ತು ಭಾರತ ದೇಶಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದ ಎರಡು ಬಗೆಯ ಆನೆಗಳು ಮಾತ್ರವೇ ಇವೆ.

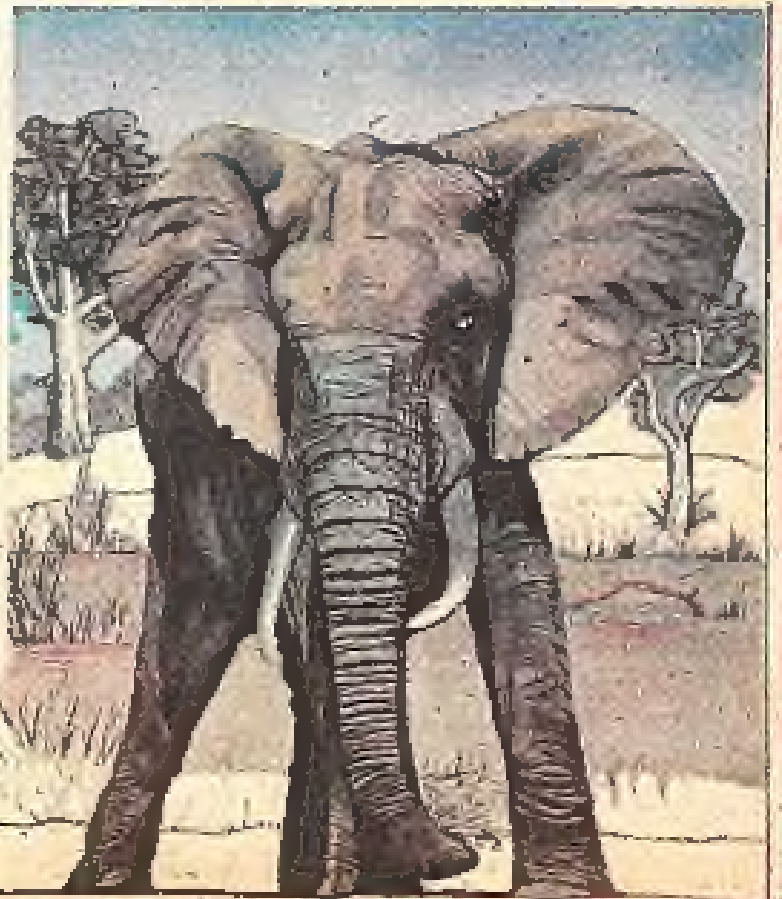
ಆ ಎರಡು ಬಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಆಫ್ರಿಕಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಆನೆ ಅರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಹು ದೊಡ್ಡದು. ಈ ಆನೆಗಳ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕಿವಿಗಳು ಪೀರದ ಉಜ್ಜದಕ್ಕೂ ಉಳಿದ ಅವಯವಗಳಿಗೆ ಪರಿಸುಕುವಂತೆ ಮಾಡಲು, ಅಗತ್ಯ ಬಿದ್ದರೆ ಬೀಸುವೆಯ ಹಾಗೆ ಗಾಳಿ ವೀಸಲು ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತವೆ.

ಭಾರತ ದೇಶದೊಳಗಿನ ಆನೆಗಳು ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿ ನೆಲೆಗೊಂಡ ಯಿತ್ತಿವಾದ ಅರಣ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನಾನು ವ್ಯವಹರಿಸಿದ. ಇವುಗಳಿಗೆ ಅಪ್ಪು ದೊಡ್ಡ ಕಿವಿಗಳು ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಆಫ್ರಿಕದ ಆನೆಗಳ ಕುಂಭಸ್ಥಳಗಳು ನಮ್ಮ ಆನೆಗಳ ಕುಂಭಸ್ಥಳಗಳಿಗಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚು ಹಳವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಸೊಂಡಿರಿನಲ್ಲಿ ಮಡಿಕೆಗಳು ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೂ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕುಟಿಗಳೂ ಇರುತ್ತವೆ. ದಂಶಗಳು ಬಹಳಷ್ಟು ಉದ್ದವಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ಹೆಣ್ಣುನೆಗಳೂ, ಮರಿಯುನೆಗಳೂ ಕೂಡಿ ಕುಟುಂಬ ಜೀವನ ಸಾಗಿಸುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ ಕೆಲವು ಕುಟುಂಬಗಳು ಕೂಡಿ ಒಂದು ಗುಂಪಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಅಗತ್ಯ ಬಿದ್ದಾಗ ಗುಂಪುನೆಗಳು ಒಂದು ತಮ್ಮದಾದ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಸೇರುತ್ತವಾದರೂ ಯಾವಾಗಲೂ ಅವು ಬೇರೆಯಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತವೆ.

ಆನೆ ಈನುವಾಗ ವೇಳೆದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಹೆಣ್ಣುನೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸಹಾಯವಾಗಿ ನಿಂತಿರುತ್ತದೆ. ಆಫ್ರಿಕದ ಆನೆಗಳು ಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳವರೆಗೂ, ಇಂಡಿಯಾದ ಆನೆಗಳು ಎಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷಗಳ ಮೇಲೂ ಜೀವಿಸುತ್ತವೆ.

ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ : : ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦
ಗೆದ್ದ ಶೀರ್ಷಿಕೆಗಳು ೧೯೮೫ ಸೆಪ್ಟೆಂಬರ್ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ.

M. Natarajan

G. Prabhakar

★ ಮೇಲಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂತೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಾಗಲೀ, ಸುಯುಕ್ತವಾಗಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಾಗಲೀ ಶೀರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು. ★ ಹುಟ್ಟಿ ೧೦ ರೊಳಗೆ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗಳು ನಮಗೆ ಪಲಪಡಿಸಿರು. ಆಮೇಲೆ ಬಂದ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗೂ ಪರಿಚರಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ★ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗಲ್ಲಿ ಅತ್ಯುತ್ತಮವೆಂದು ವಾವು ನಿರ್ಧರಿಸುವ ಒಂದು ಜತೆಗೆ ರೂ. ೫೦ ಬಹುಮಾನ. ★ ಶಿಕ್ಷಕರಿಗನ್ನು ಫೋಟೋ ಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯ ಬೇಕು, ಅದರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯಬಾರದು.

ವಿಳಾಸ : ಚಂದಮಾಮಾ ಫೋಟೋ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದರಾಸು-೬೦೦ ೦೨೬

ಮೇ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಭರಿತಾಂಕ :

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ : ನಿಂಬೆಯಂಕಹ ಹಗುರು ಅಭ್ಯಾಸದಿಂದ,

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ : ಚೋದಿನ ಮೇಲೆ ಚೋಟುಗಳೆರಿದುಪ್ಪು !

ಕಳುಹಿಸಿದವರು : ಜಿ ರಠೀಪುಷ್ಪಾ, ಬೈಪಸ್, ಬೆಂಗಳೂರು-೫೬

ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦/- ಈ ವಿಗಳ ಅಪ್ಪರಿಣೆಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಲಾಗುವುದು

ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ ? ಉತ್ತರಗಳು :

೦. ಶೇಕತ ಎಪ್ಪತ್ತೆಂದೂ. ೨. ಬುಧ ಗ್ರಹ. ೩. ಫ್ಲೂಟೋ. ೪. ಗುರು ಗ್ರಹ. ೫. ಸುಮಾರು ೬೯೦೦ ಮೈಲು.

Printed by B. V. REDDI & Prasad Process Private Ltd., and Published by B. VISWANATHA REDDI for CHANDAMAMA CHILDREN'S TRUST FUND (Prop. of Chandamama Publications) 188, Arcot Road, Madras-600 026 (India). Controlling Editor: NAGI REDDI.

The stories, articles and designs contained herein are exclusive property of the Publishers and copying or adopting them in any manner will be dealt with according to law.

ನಟರಾಜ್‌ನಿಂದ ಬರವಣಿಗೆ, ಎಂದರೆ ಜಯಮಾಲೆ ಕೊರಳಿಗೆ

ನಟರಾಜ್‌ನಿಂದ ಬರೆಯುವುದೆಂದರೆ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಬಲು ಇಷ್ಟ. ಇದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನಟರಾಜ್ ಅವರು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬರೆಯುತ್ತದೆ, ಅಧಿಕ ಹುಣುಪಾಗಿ, ಕಪ್ಪಾಗಿ, ಮೊನೆಯಾಗಿ ಮತ್ತು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ! ಅವರು ಅಲ್ಲ, ಇದರ ಮೊನೆಯೂ ತುಂಬಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನಟರಾಜ್ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪದ್ಧತಿಗಿಂತಲೂ ಮುಂದೆ!

ನಟರಾಜ್ ಪೆನ್ಸಿಲ್

ಬರೆಯಲು ಇಲ್ಲ ಬಳಕೆ, ಆದರೂ ಹೆಚ್ಚು ಬಾಳಿಕೆ.

ಹಿಂದುಸ್ಥಾನ್ ಪೆನ್ಸಿಲ್ಸ್ ಪ್ರೈವೇಟ್ ಲಿಮಿಟೆಡ್
ಬೋರಾಯ್ 400 001 ಅವರ ಇತ್ಯಾದಿ ಸಂಸ್ಥೆ.

ಎರಡು
ವರ್ಷಕ್ಕಿಂತ
ದೀರ್ಘಕಾಲ
ಬರೆಯುತ್ತದೆ.

ದೀರ್ಘಕಾಲ ರಹಿತ

everest/85/HP/150-UN